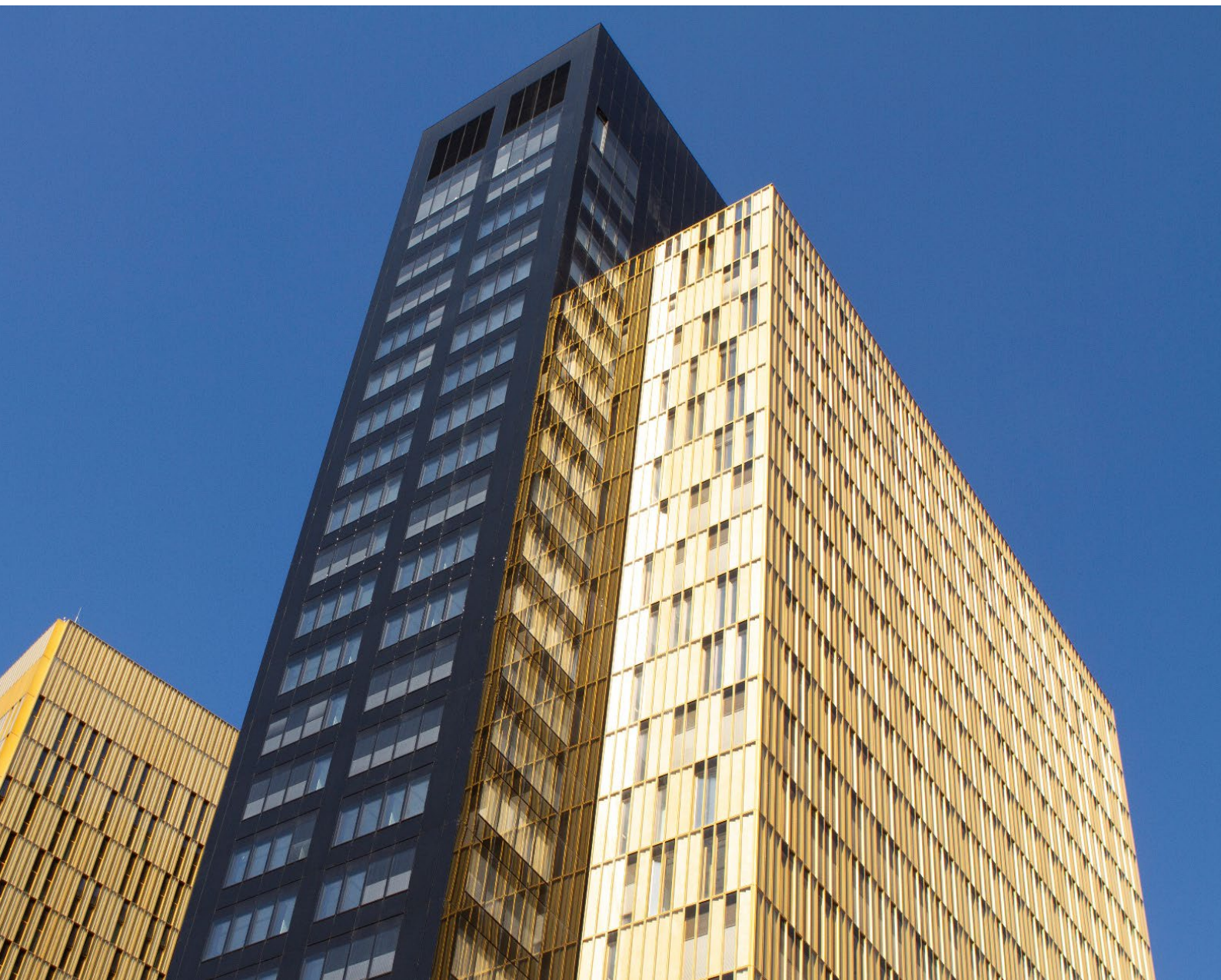

Tematikus adatlapok Védjegyjog

Tartalomjegyzék

ELŐSZÓ	4
A VONATKOZÓ JOGSZABÁLYOK LISTÁJA	5
I. A LAJSTROMOZÁS FELTÉTLEN KIZÁRÓ OKAI	7
1. A megjelölés grafikus ábrázolása	7
2. Megkülönböztetésre nem alkalmas megjelölések.....	11
3. Leíró jellegű védjegyek.....	24
4. Kizárólag általánosan alkalmazott jelekből vagy megjelölésekből álló védjegyek.....	37
5. Kizárólag az áru formájából álló megjelölések.....	40
6. Közrendbe vagy közerkölcsbe ütköző védjegyek.....	43
7. Megtévesztő védjegyek.....	47
8. A bejelentő rosszhiszeműsége.....	50
9. A megkülönböztető képesség használat révén történő megszerzése	54
II. A LAJSTROMOZÁS VISZONYLAGOS KIZÁRÓ OKAI.....	61
1. Összetéveszthetőség.....	61
2. A kereskedelmi forgalomban használt, be nem jegyzett védjegy	71
3. Jóhírnévvel rendelkező védjegy	73
III. MÁS ANYAGI JOGI KÉRDÉSEK	79
1. A védjegyoltalom joghatásai	79
2. Tényleges használat	88
3. Együttes védjegy	102
4. Tanúsító védjegy.....	104

Előszó

A védjegy a kereskedelemben termékek vagy szolgáltatások azonosítására használt megjelölés. A közösségi védjegyről szóló 40/94/EK rendelet¹ közösségi védjegyrendszert hozott létre, amely lehetővé teszi minden érdekelt fél számára, hogy egyetlen eljárás keretében olyan védjegyet szerezzen, amely az Európai Unió egész területén egységes védelmet élvez és kifejti joghatásait. Jelenleg az európai uniós védjegyről szóló (EU) 2017/1001 rendelet² szabályozza e területet. A védjegyek uniós tagállamokbeli védelmét nemzeti szinten továbbá a védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló (EU) 2015/2436 irányelv³ harmonizálta, és tette ezáltal egyszerűbbé a védjegyek lajstromozását és kezelését az egész Unióban.

Jelenleg is – és már évek óta – számos jogvitának a védjegyjog a tárgya az Európai Unió bíróságai előtt. Ennek alátámasztásaként megjegyezzük, hogy 2024-ben a Bíróság és a Törvényszék több mint 360 határozatot hozott e témakörben, ami többek között azzal magyarázható, hogy egyrészt a Törvényszék hatáskörrel rendelkezik az Európai Unió Szellemi Tulajdoni Hivatala (EUIPO) fellebbezési tanácsai által hozott határozatok ellen benyújtott keresetek vizsgálatára, másrészt pedig a Bíróság bírálja el a Törvényszék e tárgyban hozott határozatai ellen benyújtott fellebbezéseket, valamint az (EU) 2015/2436 irányelv értelmezésére vonatkozóan előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdéseket is. Az ilyen jogviták igen jelentős száma tehát teljes mértékben indokolja, hogy ne csak a Bíróság és a Törvényszék, hanem minden érdekelt személy számára olyan eszközök álljanak rendelkezésére, amelyek áttekintést nyújtanak az e területre vonatkozó legfontosabb ítélkezési gyakorlat egészéről. Ez a célja ennek a tematikus adatlapnak.

Ezen adatlap ennek jegyében 50 védjegyjoggal kapcsolatos, a Bíróság és a Törvényszék által 2025 végéig hozott ítélet összefoglalását tartalmazza. Az ítélkezési gyakorlatról készült ezen válogatást az Európai Unió Bírósága és a Szellemi Tulajdon Világszervezete (WIPO) szoros együttműködés keretében állította össze 2023 folyamán. Ennek keretében kérték fel a Kutatási és Dokumentációs Igazgatóságot, hogy válogassa ki a Bíróság és a Törvényszék szellemi tulajdonnal kapcsolatos legfontosabb ítéleteit, hogy azok bekerüljenek a WIPO adatbázisába, és így e szervezet honlapján a nyilvánosság számára is elérhetővé váljon a vonatkozó legfontosabb uniós jogi ítélkezési gyakorlat. A fenti módon készített válogatást a 2024-ben és 2025-ben e területen hozott legfontosabb ítéletekkel is kiegészítették.

¹ A közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94/EK tanácsi rendelet (HL 1994. L 11., 1. o.; magyar nyelvű kiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.)

² Az európai uniós védjegyről szóló, 2017. június 14-i (EU) 2017/1001 európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2017. L 154., 1. o.)

³ A védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 2015. december 16-i (EU) 2015/2436 európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2015. L 336., 1. o.; helyesbítések: HL 2016. L 71., 325. o.; HL 2016. L 110., 5. o.)

A vonatkozó jogszabályok listája

RENDELETEK

A közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i **40/94/EK** tanácsi rendelet (HL 1994. L 11., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.).

Az európai uniós formatervezési mintáról szóló, 2001. december 12-i **6/2002/EK** tanácsi rendeletnek (HL 2002. L 3., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 13. fejezet, 27. kötet, 142. o.) a 2024. október 23-i (EU) 2024/2822 európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL L 2024/2822) hatálybalépését megelőző változata.

Az európai uniós védjegyről szóló, 2009. február 26-i **207/2009/EK** tanácsi rendelet (HL 2009. L 78., 1. o.; helyesbítés: HL 2017. L 142., 104. o.).

A biocid termékek forgalmazásáról és felhasználásáról szóló, 2012. május 22-i **528/2012/EU** európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2012. L 167., 1. o.; helyesbítés: HL 2017. L 280., 57. o.).

A közösségi védjegyről szóló 207/2009/EK tanácsi rendelet és a közösségi védjegyről szóló 40/94/EK tanácsi rendelet végrehajtásáról szóló 2868/95/EK bizottsági rendelet módosításáról, valamint a Belső Piaci Harmonizációs Hivatalnak (védjegyek és formatervezési minták) fizetendő díjakról szóló 2869/95/EK bizottsági rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2015. december 16-i **(EU) 2015/2424** európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2015. L 341., 21. o.; helyesbítések: HL 2016. L 71., 322. o; HL 2016. L 110., 4. o.; HL 2016. L 267., 1. o.).

Az európai uniós védjegyről szóló, 2017. június 14-i **(EU) 2017/1001** európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2017. L 154., 1. o.).

Az európai uniós védjegyről szóló (EU) 2017/1001 európai parlamenti és tanácsi rendelet kiegészítéséről és az (EU) 2017/1430 felhatalmazáson alapuló rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2018. március 5-i **(EU) 2018/625** felhatalmazáson alapuló bizottsági rendelet (HL 2018. L 104., 1. o.).

IRÁNYELVEK

Az 1997. október 6-i 97/55/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel (HL 1997. L 290., 18. o.) módosított, a megtévesztő és összehasonlító reklámról szóló, 1984. szeptember 10-i **84/450/EGK** tanácsi irányelv (HL 1984. L 250., 17. o.; magyar nyelvű különkiadás 15. fejezet, 1. kötet, 227. o.).

A védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 1988. december 21-i **89/104/EGK első** tanácsi irányelv (HL 1989. L 40., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 92. o.).

A belső piacon az információs társadalommal összefüggő szolgáltatások, különösen az elektronikus kereskedelem, egyes jogi vonatkozásairól szóló, 2000. június 8-i **2000/31/EK** európai parlament és tanácsi irányelv (HL 2000. L 178., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 13. fejezet, 25. kötet, 399. o.).

A védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 2008. október 22-i **2008/95/EK** európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2008. L 299., 25. o.).

A védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 2015. december 16-i **(EU) 2015/2436** európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2015. L 336., 1. o.; helyesbítések: HL 2016. L 71., 325. o.; HL 2016. L 110., 5. o.).

NEMZETKÖZI MEGÁLLAPODÁSOK

A védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, felülvizsgált és módosított 1957. június 15-i **Nizzai Megállapodás**.

Az ipari tulajdon oltalmára létesült, 1883. március 20-án Párizsban aláírt, legutóbb 1967. július 14-én Stockholmban felülvizsgált és 1979. szeptember 28-án módosított **Párizsi Unió Egylemény** (*Recueil des traités des Nations unies*, 828. kötet, 11851. szám, 305. o.; kihirdette az 1970. évi 18. törvényerejű rendelet).

I. A lajstromozás feltétlen kizáró okai

1. A megjelölés grafikus ábrázolása

2003. november 27-i Shield Mark ítélet (C-283/01, [EU:C:2003:641](#))

„Védjegyek – Jogszabályok közelítése – 89/104/EGK irányelv – 2. cikk – Védjegyoltalomban részesíthető megjelölések – Grafikailag ábrázolható megjelölések – Hangmegjelölések – Hangjegyzírás – Szöveges leírás – Hangutánzó szó”

A Shield Mark a Benelux Védjegyhivatalnál különböző áruk vonatkozásában lajstromozott tizennégy védjegy jogosultja,⁴ amelyek közül tizenegy L. van Beethoven „Für Elise” zeneművének első kilenc hangjegyéből, a fennmaradó három pedig kakaskukorékolást utánzó hangutánzó szóból áll.

J. Kist kommunikációs tanácsadó 1995-ben indult reklámkampányában a „Für Elise” dallamának első kilenc hangját használta, illetve olyan számítógépprogramot értékesített, amelynek elindításakor kakaskukorékolás hangzik fel. A Shield Mark ezért védjegybitorlás és tisztességtelen verseny megállapítása iránt keresetet nyújtott be J. Kist ellen. Ennek a keresetnek a polgári jogi felelősség vonatkozásában első fokon részben helyt adtak. A védjegyjogon alapuló részében azonban elutasították, azzal az indokkal, hogy a Benelux államok kormányainak szándéka az volt, hogy kizárják a hangok védjegyként történő lajstromozását.

A Shield Mark által benyújtott fellebbezés tárgyában eljáró bíróság előzetes döntéshozatal iránti kérelmet terjesztett elő a 89/104 védjegyről szóló irányelv⁵ 2. cikkének értelmezésével, és különösen a hangmegjelölések védjegyként való lajstromozásának lehetőségével kapcsolatban.

A Bíróság kimondja, hogy a 89/104 irányelv 2. cikkét úgy kell értelmezni, hogy a hangmegjelölések védjegyoltalom tárgyai lehetnek, amennyiben alkalmasak arra, hogy valamely vállalkozás áruit vagy szolgáltatásait megkülönböztessék más vállalkozások áruitól vagy szolgáltatásaitól, és grafikailag ábrázolhatóak.

Másodszor megállapítja, hogy a 89/104 irányelv 2. cikkét úgy kell értelmezni, hogy az e rendelkezés értelmében vett védjegyoltalom tárgya lehet valamely önmagában vizuálisan nem érzékelhető megjelölés, ha grafikailag világosan, pontosan, önmagában teljesen, könnyen hozzáférhetően, érthetően, tartósan és objektíven – különösen ábrával, vonalakkal vagy írásjelekkel – ábrázolható.

⁴ E védjegyeket a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, felülvizsgált és módosított 1957. június 15-i Nizzai Megállapodás 9., 16., 35., 41. és 42. osztályába tartozó áruk és szolgáltatások vonatkozásában lajstromozták.

⁵ A védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 1988. december 21-i 89/104/EGK első tanácsi irányelv (HL 1989. L 40., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 92. o.).

Hangmegjelölés esetén az említett követelmények nem teljesülnek, ha a megjelölés grafikai ábrázolása szöveges körülírással történik, például annak megjelölésével, hogy a megjelölést valamely ismert zenemű hangjai alkotják, vagy arra való utalással, hogy a megjelölés valamely állat hangjából áll, vagy pedig minden más pontosítást nélkülöző egyszerű hangutánzó szó vagy hangjegyek segítségével. Ezzel szemben a fent említett követelmények teljesülnek, amennyiben a megjelölést zenei ütemekre osztott kotta segítségével ábrázolják, amelyen szerepel többek között valamelyik kulcs, hangjegyek és szünetjelek a relatív értéküket és az időtartamukat jelölő formában, és adott esetben a módosítások.

2005. október 27-i Eden kontra OHIM (Érettföldieper-illat) ítélet (T-305/04, [EU:T:2005:380](#))

„Közösségi védjegy – Érettföldieper-illat illatmegjelölés – Feltétlen kizáró ok – Grafikailag nem ábrázolható megjelölés – A 40/94/EK rendelet 7. cikke (1) bekezdésének a) pontja”

1999-ben a Laboratoires France Parfum SA közösségi védjegybejelentést nyújtott be a Belső Piaci Harmonizációs Hivatalhoz (OHIM) egy vizuálisan nem érzékelhető illatmegjelölés lajstromozása céljából, amelyet az „érettföldieper-illat” szóval írtak le, és amelyhez egy érett földieper színes képét csatolták.

Az elbíráló azonban elutasította a kérelmet, egyrészt azzal az indokkal, hogy a bejelentett illatmegjelölés grafikailag nem ábrázolható, másrészt pedig azzal, hogy a bejelentett áruk némelyike tekintetében nem rendelkezik megkülönböztető képességgel. A Laboratoires France Parfum SA fellebbezést nyújtott be az első fellebbviteli tanácshoz, amely elutasította azt. Úgy ítélte meg, hogy a lajstromoztatni kívánt megjelölés a 40/94 rendelet⁶ 4. cikke szerinti grafikai ábrázolásra alkalmatlan, következésképpen e rendelet 7. cikke (1) bekezdésének a) pontjában foglalt kizáró okba ütközik.

Az OHIM fellebbezési tanácsának határozata ellen benyújtott kereset tárgyában eljárva a Törvényszék elutasítja e keresetet, és pontosítja, hogy a 40/94 irányelv 4. cikkét úgy kell értelmezni, hogy védjegyoltalom tárgya lehet valamely önmagában vizuálisan nem érzékelhető megjelölés, ha grafikailag világosan, pontosan, önmagában teljesen, könnyen hozzáférhetően, érthetően, tartósan és objektíven – különösen ábrával, vonalakkal vagy írásjelekkel – ábrázolható. A védjegy lajstromozási rendszer megfelelő működésének biztosítása érdekében valamely megjelölés grafikai ábrázolásának lehetővé kell tennie a megjelölés azonosíthatóságát. Következésképpen a grafikai ábrázolások érvényességének elfogadhatósági feltételei nem módosíthatók és nem lazíthatók fel az olyan megjelölések lajstromozásának megkönnyítése érdekében, amelyek jellegüknél fogva megnehezítik a grafikai ábrázolást.

⁶ A közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94/EK tanácsi rendelet (HL 1994. L 11., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.).

Az illatmegjelöléseket illetően a Törvényszék megállapítja, hogy nem zárható ki, hogy egy ilyen illatmegjelölésről esetlegesen olyan leírást lehessen adni, amely a 40/94 rendelet 4. cikkében foglalt összes feltételnek eleget tesz.

2007. január 25-i Dyson ítélet (C-321/03, [EU:C:2007:51](#))

„Védjegyek – Jogszabályok közelítése – 89/104/EGK irányelv – 2. cikk – A védjegyoltalomban részesíthető megjelölés fogalma – Porszívó külső felszínének részét képező átlátszó gyűjtőtartály vagy doboz”

A Dyson LTD 1993 óta gyártja és forgalmazza a Dual Cyclone porszívót, amelynek nincs porzsákja, a pizok és a por a készülék részét képező, átlátszó tartályban gyűlik össze. 1996-ban a Notetry Ltd társaság, amelynek tulajdonosa James Dyson, hat védjegybejelentést tett a Registrar of Trade Marks-nál (védjegylajstromozási hatóság, Egyesült Királyság, a továbbiakban: Registrar) „takarítókészülékek”⁷ tekintetében. E bejelentést négy védjegy tekintetében visszavonták, ugyanakkor az alábbi leírásnak megfelelő két másik védjegy vonatkozásában fenntartották: „[a] védjegy a porszívó külső felszínének részét képező, ábra szerinti átlátszó tartályból vagy gyűjtődobozból áll”.

A Registrar azonban elutasította a bejelentést, a Hearing officer pedig megerősítette ezt a döntést. A Dyson ezért fellebbezést nyújtott be a High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division (felsőbbíróság [Anglia és Wales], kancelláriai kollégium, Egyesült Királyság) előtt, amely úgy ítélte meg, hogy a két szóban forgó védjegy nem rendelkezik megkülönböztető képességgel, és leíró jellegűek a bejelentésben szereplő termékek jellemzőit illetően. Ugyanakkor felvetette a kérdést, hogy az említett védjegyek a kérelem benyújtásának időpontjában nem szereztek-e megkülönböztető képességet használat révén. E körülmények között határozott úgy, hogy a 89/104 irányelv értelmezésére vonatkozó előzetes döntéshozatal iránti kérelmet terjeszt a Bíróság elé.

A Bíróság megállapítja, hogy a 89/104 irányelv 2. cikkét akként kell értelmezni, hogy az olyan védjegybejelentés tárgya, amely porszívó külső felszínének részét képező átlátszó gyűjtőtartályhoz vagy dobozhoz elképzelhető valamennyi formára vonatkozik, e rendelkezés értelmében nem minősül „megjelölésnek”, ezért ugyanezen rendelkezés értelmében nem is részesülhet védjegyoltalomban.

Az ilyen védjegybejelentés tárgya ugyanis – amely valójában a vonatkozó áru egyszerű tulajdonságán alapul – számos, egymástól eltérő aspektust ölel fel, tehát nem meghatározott. A védjegyoltalomhoz fűződő kizárólagosságra tekintettel, az ilyen határozatlan tárgyra vonatkozó védjegy jogosultja – az irányelv 2. cikkében foglalt célkitűzéssel szemben – jogosulatlan versenylőnyre tenne szert, mivel jogosult lenne arra, hogy korlátozza versenytársainak azon lehetőségét, hogy eladásra kínáljanak olyan

⁷ A Nizzai Megállapodás szerinti 9. osztályba tartozó áruk.

porszívókat, amelyek külső felszínén bármilyen gyűjtőtartály van, annak formájától függetlenül.

2018. október 24-i Pirelli Tyre kontra EUIPO – Yokohama Rubber (Egy L alakú futófelületsáv ábrázolása) ítélet (T-447/16, [EU:T:2018:709](#))⁸

„Európai uniós védjegy – Törlési eljárás – Egy L alakú futófelületsávot ábrázoló európai uniós ábrás védjegy – Feltétlen kizáró ok – Kizárólag az árunak a célzott műszaki hatás eléréséhez szükséges formájából álló megjelölés – A 40/94/EK rendelet 7. cikke (1) bekezdése e) pontjának ii. alpontja – A 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdése e) pontjának ii. alpontja (jelenleg a 2017/1001 rendelet 7. cikke (1) bekezdése e) pontjának ii. alpontja) – (EU) 2015/2424 rendelet – A jogszabály időbeli hatálya – Az áru formája – A megjelölés jellege – A megjelölés alapvető jellemzőinek beazonosításához hasznos elemek figyelembevétele – A 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése e) pontja ii. alpontjának alapját képező általános érdek”

A felperes Pirelli Tyre SpA 2002 óta egy L alakú futófelületsávot ábrázoló, gumiabroncsokra⁹ vonatkozó uniós ábrás védjegy jogosultja. 2012-ben a beavatkozó, a The Yokohama Rubber Co. Ltd. törlési kérelmet nyújtott be,¹⁰ amelynek az Európai Unió Szellemi Tulajdonjogi Hivatala (EUIPO) törlési osztálya helyt adott azzal az indokkal, hogy a vitatott megjelölés kizárólag az érintett áruknak a műszaki hatás eléréséhez szükséges formájából áll.

A törlési osztály határozatát azonban az EUIPO fellebbezési tanácsa hatályon kívül helyezte, és részben helyt adott a felperes fellebbezésének, megállapítva, hogy ezen osztály tévesen törölte a vitatott védjegyet olyan termékek tekintetében, amelyekre a törlési kérelem nem vonatkozott, és ezért a törlési osztály határozata túlterjeszkedett a kérelem terjedelmén.

A felperes által a fellebbezési tanács határozata ellen benyújtott kereset alapján a Törvényszék részben hatályon kívül helyezi a fellebbviteli tanács határozatát, és megvizsgálja, hogy a vitatott megjelölés kizárólag az árunak a célzott műszaki hatás eléréséhez szükséges formájából áll-e.¹¹ E célból megvizsgálja a vitatott megjelölés jellegét, különösen annak grafikus ábrázolását.

A Törvényszék e tekintetben emlékeztet egyrészt arra, hogy a védjegy grafikai ábrázolásának önmagában véve is teljesnek, könnyen érthetőnek és világosnak kell lennie annak érdekében, hogy a megjelölés az említett védjegy származásjelző funkcióját garantáló módon, állandó jelleggel és biztonsággal legyen észlelhető. Másrészt kiemeli, hogy a grafikai ábrázolás követelményének célja elsősorban magának a védjegynek a

⁸ Az ezen ítélettel szembeni két fellebbezést a 2021. június 3-i Yokohama Rubber és EUIPO kontra Pirelli Tyre ítélet (C-818/18 P és C-6/19 P, [EU:C:2021:431](#)) elutasította.

⁹ A Nizzai Megállapodás szerinti 12. osztályba tartozó áruk.

¹⁰ A kérelmet a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése b) pontjával, vagy 7. cikke (1) bekezdése e) pontja ii. alpontjával összefüggésben értelmezett 52. cikke (1) bekezdésének a) pontjára alapította.

¹¹ A 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése e) pontjának ii. alpontja értelmében.

meghatározása, annak érdekében, hogy meg lehessen állapítani, mi a pontos tárgya a lajstromozott védjegy által a védjegyjogosult számára biztosított oltalomnak.

2. Megkülönböztetésre nem alkalmas megjelölések

2003. május 6-i Libertel ítélet (nagytanács) (C-104/01, [EU:C:2003:244](#))

„Védjegyek – Jogsabályok közelítése – 89/104/EGK irányelv – Védjegyoltalomban részesíthető megjelölések – Megkülönböztető képesség – Önmagában vett szín – Narancsszín”

A Libertel egy Hollandiában székhellyel rendelkező vállalkozás, amelynek fő tevékenységi köre mobil telekommunikációs szolgáltatások nyújtása.

A Benelux-Merkenbureau (Benelux Védjegyhivatal, a továbbiakban: BBM) a Belga Királyságban, a Luxemburgi Nagyhercegségben és a Holland Királyságban illetékes védjegyhatóság. 1996. január 1-jétől a BMM feladata a védjegybejelentések feltétlen kizáró okok tekintetében történő vizsgálata.

1996. augusztus 27-én a Libertel egyes távközlési termékek és szolgáltatások tekintetében bejelentette a narancssárga színt a BBM-nél lajstromozásra. A védjegybejelentéskor benyújtott iratokon az ábrázolásra rendelkezésre álló helyen egy narancsszínű téglalap, a megjelölés leírására szolgáló helyen pedig a „narancsszín” szó szerepelt, színkód megjelölése nélkül.

A BBM 1997. február 21-i levelében értesítette a Libertelt arról, hogy ideiglenesen megtagadja a megjelölés lajstromozását, mivel az az egységes Benelux védjegy törvény (a továbbiakban: LBM)¹² 6a. cikke (1) bekezdésének a) pontja értelmében nem rendelkezik megkülönböztető képességgel. Miután a Libertel kifogásolta ezen ideiglenes megtagadást, a BMM úgy ítélte meg, hogy nem volt szükséges annak felülvizsgálata, és 1997. szeptember 10-én értesítette a bejelentőt a végleges megtagadásról.

Az LBM 6b. cikkére hivatkozással a Libertel a megtagadással szemben a Gerechtshof te 's-Gravenhagéhoz (fellebbviteli bíróság, Hollandia) fellebbezést nyújtott be, amely azt 1998. június 4-i ítéletével elutasította.

1998. augusztus 3-án a Libertel felülvizsgálati kérelmet nyújtott be a Hoge Raad der Nederlandenhez (Hollandia legfelsőbb bírósága), amely előzetes döntéshozatal céljából több kérdést terjesztett a Bíróság elé többek között a 89/104 irányelv 3. cikke (1) bekezdése b) pontjának értelmezésére vonatkozóan.

¹² A Belga Királyság, a Luxemburgi Nagyhercegség és a Holland Királyság védjegyjoga egységesen került szabályozásra, az úgynevezett védjegyekről szóló egységes Benelux törvényben (Trb. 1962., 58). A 89/104 irányelvnek a fent említett három tagállam jogrendszerébe történő átültetése céljából 1992. december 2-án elfogadott jegyzőkönyvvel a szóban forgó jogszabály módosítására került sor, amely 1996. január 1-jén lépett hatályba (Trb. 1993., 12. o.).

A Bíróság először is emlékeztet arra, hogy valamely szín önmagában védjegyként tárgya lehet a 89/104 irányelv 2. cikke értelmében, feltéve hogy olyan megjelölésnek minősül, amely grafikai ábrázolható, és alkalmas arra, hogy valamely vállalkozás áruit vagy szolgáltatásait megkülönböztesse más vállalkozások áruitól vagy szolgáltatásaitól. A Bíróság szerint az irányelv 2. és 3. cikkében szereplő, a védjegy lajstromozását kizáró okok nagy száma és részletes leírása, valamint az elutasítás esetén rendelkezésre álló jogorvoslati lehetőségek széles tára azt jelzi, hogy a bejelentéskor a hatóság által elvégzett vizsgálat nem lehet minimális. A védjegyek indokolatlan lajstromozásának megakadályozása érdekében ezen vizsgálatnak szigorúnak és teljes körűnek kell lennie. A jogbiztonság és a gondos ügyintézés érdekében ugyanis biztosítani kell, hogy ne kerüljenek lajstromozásra olyan védjegyek, amelyek használatát a bíróságok előtt eredményesen vitatni lehet.

Ezt követően a Bíróság megállapítja, hogy valamely szín 89/104 irányelv 3. cikke (1) bekezdésének b) pontja és (3) bekezdése értelmében vett megkülönböztető képességének elbírálásakor figyelembe kell venni az ahhoz fűződő közérdeket, hogy indokolatlanul ne szűküljön a védjegybejelentési kérelemben megjelöltekkel megegyező típusú árukat és szolgáltatásokat kínáló többi gazdasági szereplő rendelkezésére álló színek köre. Önmagában egy szín esetében a 89/104 irányelv 3. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében vett, használatot megelőzően szerzett megkülönböztető képesség csak kivételes körülmények között képzelhető el. Mindazonáltal, még ha önmagában egy szín nem is rendelkezik *ab initio* megkülönböztető képességgel e rendelkezés értelmében, ugyanezen cikk (3) bekezdése alapján a használata révén megszerezheti azt az árujegyzékében szereplő áruk, illetve szolgáltatások tekintetében. Ilyen megkülönböztető képesség szerzhető többek között az érintett vásárlóközönség általi megismerés rendes folyamata következtében. Önmagában egy szín, térbeli körülhatárolás nélkül, egyes áruk és szolgáltatások vonatkozásában rendelkezhet megkülönböztető képességgel a 89/104 irányelv 3. cikke (1) bekezdésének b) pontja és e 3. cikk (3) bekezdése értelmében, feltéve többek között, hogy megfelel a világos, pontos, önmagában teljes, könnyen hozzáférhető, érthető, tartós és objektív grafikai ábrázolhatóság követelményének. Ez utóbbi feltételnek nem felel meg a szín csupán papíron való megjelenítése, azonban a szín valamely nemzetközileg elismert azonosítási kód felhasználásával történő megjelölése megfelelőnek bizonyulhat.

A Bíróság pontosítja továbbá, hogy önmagában egy szín rendelkezhet megkülönböztető képességgel az irányelv 3. cikke (1) bekezdésének b) pontja és e 3. cikk (3) bekezdése értelmében, feltéve hogy az érintett közönség észlelése szempontjából a védjegy képes úgy azonosítani a bejelentésben szereplő árut vagy szolgáltatást, mint amely adott vállalkozástól származik, és ezáltal képes megkülönböztetni azt más vállalkozások áruitól vagy szolgáltatásaitól. A Bíróság szerint az adott ügy összes körülményével együtt jelentőséggel bír az is, hogy önmagában egy szín védjegyként történő lajstromozását jelentős számú áru vagy szolgáltatás tekintetében, vagy pedig egy meghatározott áru vagy szolgáltatás, illetve az áruk vagy szolgáltatások egy meghatározott csoportja tekintetében kéri-e, mind a lajstromoztatni kívánt szín 89/104 irányelv 3. cikke

(1) bekezdésének b) pontja értelmében vett megkülönböztető képességének mérlegelésekor, mind pedig annak mérlegelésekor, hogy a lajstromozás megfelel-e az ahhoz kapcsolódó közérdeknek, hogy indokolatlanul ne szűküljön a védjegybejelentésben megjelöltekkel megegyező típusú árukat és szolgáltatásokat kínáló többi gazdasági szereplő rendelkezésére álló színek köre. Végül a Bíróság rámutat arra, hogy annak mérlegelésekor, hogy egy védjegy az irányelv 3. cikke (1) bekezdésének b) pontja és e 3. cikk (3) bekezdése alapján rendelkezik-e megkülönböztető képességgel, a védjegylajstromozásra illetékes hatóságnak olyan konkrét vizsgálatot kell lefolytatnia, amely figyelemmel van az adott eset összes körülményére, különösen a védjegy korábbi használatára.

2003. július 3-i Best Buy Concepts kontra OHIM (BEST BUY) ítélet (T-122/01, [EU:T:2003:183](#))

„Közösségi védjegy – A BEST BUY szómegjelölést tartalmazó ábrás védjegy – Feltétlen kizáró ok – Megkülönböztető képesség – A 40/94/EK rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja”

A felperes 1999. május 7-én a 40/94 rendelet alapján közösségi védjegyre vonatkozó bejelentést nyújtott be az OHIM-hoz. A lajstromoztatni kívánt védjegy a BEST BUY szómegjelölést és az „®” elemet tartalmazó sárga (alap) és fekete (betűk, körvonalak, kör) színű címke formájából állt. A védjeggyel jelölni kívánt szolgáltatásokat a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó Nizzai Megállapodás 35., 37. és 42. osztályába tartoztak.

Az elbíráló 1999. november 19-i határozatával a 40/94 rendelet 38. cikke alapján elutasította a bejelentést azzal az indokkal, hogy a bejelentett védjegy a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése b)–d) pontjának hatálya alá tartozik.

1999. december 22-én a felperes a 40/94 rendelet 59. cikke alapján fellebbezést nyújtott be az OHIM-nál az elbíráló határozatával szemben.

2001. március 21-én hozott határozatával az OHIM első fellebbezési tanácsa elutasította a fellebbezést. Lényegében úgy ítélte meg, hogy a szóban forgó megjelölés nem rendelkezik megkülönböztető képességgel, leíró jellegű, és ennél fogva a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése b) és c) pontja rendelkezéseinek hatálya alá tartozik.

A fellebbezési tanács fenti határozata ellen benyújtott kereset tárgyában eljárva a Törvényszék elutasítja e keresetet és úgy ítéli meg, hogy a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében nem rendelkezik megkülönböztető képességgel a BEST BUY szómegjelölést és az „®” elemet tartalmazó színes címke formájából álló ábrás védjegy, amelynek lajstromozását vállalatvezetéssel kapcsolatos üzleti tanácsadási szolgáltatások (a Nizzai Megállapodás 35. osztálya), berendezések beszerelése és karbantartása (37. osztály), valamint szaküzletek létrehozásához szükséges műszaki tanácsadás és segítségnyújtás (42. osztály) tekintetében kérték. Az említett szómegjelölést ugyanis, amely angol nyelvű, egyértelműen a bejelentésben szereplő szolgáltatások ára és azok piaci értéke közötti kedvező kapcsolatra utaló köznyelvi

szavakból áll, az érintett közönség egyszerű reklámkifejezésként vagy jelmondatként érzékeli, nem pedig a szolgáltatások kereskedelmi származásának megjelölését. Ehhez hasonlóan, a kereskedelemben valamennyi áru- és szolgáltatástípus esetében általánosan elterjedt a színes árcímkék használata, és az olyan jelek más elemek melletti jelenléte, mint az „®”, nem elegendő ahhoz, hogy a védjegynek egészében tekintve megkülönböztető képességet biztosítson. Így a bejelentett védjegy egészében csak olyan elemekből áll, amelyek külön-külön vizsgálva nem rendelkeznek megkülönböztető képességgel az érintett szolgáltatások forgalmazása tekintetében, és e különböző elemek között nem áll fenn olyan kölcsönhatás, amely összességében megkülönböztető képességet kölcsönözhetne neki.

2010. január 21-i Audi kontra OHIM ítélet (C-398/08 P, [EU:C:2010:29](#))

„Fellebbezés – Közösségi védjegy – 40/94/EK rendelet – A 7. cikk (1) bekezdésének b) pontja és a 63. cikk – A Vorsprung durch Technik szóvédjegy – Reklámjelmondatokból álló védjegyek – Megkülönböztető képesség – Számos áru és szolgáltatás tekintetében benyújtott védjegybejelentés – Az érintett közönség – Értékelés és átfogó indoklás – Új dokumentumok”

Az Audi 2003. január 30-án a 40/94 rendelet alapján védjegybejelentést tett, amellyel a Vorsprung durch Technik szómegjelölés közösségi védjegyként történő lajstromozását kérte. A bejelentést a Nizzai Megállapodás szerinti 9., 12., 14., 16., 18., 25., 28., 35–43. és 45. osztályba tartozó árukkal és szolgáltatásokkal kapcsolatban tették.

A kizáró okokról szóló 2004. január 7-i értesítésében az elbíráló úgy ítélte meg, hogy a „Vorsprung durch Technik” (előny a technika révén) kifejezés egyes, a 9., 12., 14., 25., 28., 37–40. és 42. osztályba tartozó és a technikával kapcsolatos áruk és szolgáltatások tekintetében olyan tárgyilagos üzenetnek tekinthető, amelyet az érintett fogyasztó reklámcélú leírásként érzékel. Következésképpen a bejelentett védjegy nem rendelkezik megkülönböztető képességgel az említett áruk és szolgáltatások tekintetében. A 12. osztályba tartozó árukkal kapcsolatban azonban az elbíráló rámutatott arra, hogy az említett védjegy lajstromozható a gépjárművek és alkatrészeik tekintetében szerzett megkülönböztető képessége folytán. E vonatkozásban a Vorsprung durch Technik közösségi szóvédjegyre hivatkozott, amelyet 2001. április 27-én a 621086. számon, a 12. osztályba tartozó említett áruk tekintetében lajstromoztak.

2004. február 24-i levelében az Audi vitatta az elbíráló említett értesítésében bemutatott okokat, és arra hivatkozott többek között, hogy a 621086. sz. védjegy nem a használat során megszerzett megkülönböztető képessége folytán került lajstromozásra, hanem azért, mert benne rejlő megkülönböztető képességgel rendelkezik. A kizáró okokról szóló második, 2004. június 30-i értesítésében az elbíráló kifejtette, hogy az említett védjegy lajstromozása iránti kérelem elbírálásakor figyelemtelenségből kifolyólag nem tájékoztatták az Audit arról, hogy e védjegyet kizárólag megszerzett megkülönböztető képessége folytán lajstromozták. Mindazonáltal, mivel az említett kérelem 1997-ben kelt, immár kérhető, hogy az Audi nyújtson be bizonyítékot a bejelentett védjegy által érintett

valamennyi áru és szolgáltatás tekintetében – ideértve a 12. osztályba tartozókat is – megszerzett megkülönböztető képességre vonatkozóan.

2005. január 12-i határozatával az elbíráló az említett védjegy lajstromozása iránti kérelmet egyes, a 9., 12., 14., 25., 28., 37–40. és 42. osztályba tartozó áruk és szolgáltatások tekintetében részben elutasította, megismételve a kizáró okokról szóló 2004. január 7-i értesítésében bemutatott indokokat. Ezen utóbbi elutasító határozatában megállapította továbbá, hogy a 12. osztályba tartozó áruk tekintetében nem nyújtottak be a megkülönböztető képesség megszerzésére vonatkozó bizonyítékot.

A vitatott határozattal a második fellebbezési tanács helyt adott az Audi által a 12. osztályba tartozó áruk tekintetében benyújtott fellebbezésnek azzal az indokkal, hogy a 621086. sz. védjegy lajstromozására vonatkozó korábbi határozat bizonyítékul szolgál arra nézve, hogy a bejelentett védjegy megszerezte a megkülönböztető képességet járművek és szárazföldi közlekedési eszközök tekintetében. A fellebbezést fennmaradó részében, így az elbíráló kifogásainak tárgyát képező többi áru és szolgáltatás vonatkozásában is, a fellebbezési tanács elutasította.

E tekintetben úgy ítélte meg, hogy az a megkülönböztetés, amelyet az elbíráló a technikával kapcsolatos áruk és szolgáltatások tekintetében alkalmaz, vitatható. Kifejtette, hogy „[ö]nmagában szinte valamennyi áru és szolgáltatás kapcsolatos kis mértékben a technikával. A technika jelentős szerepet játszik a ruházati ágazatban is. Ezen áruk olyan gyártója, aki fejlett technikával rendelkezik, nagy előnyben van a versenyben álló vállalatokhoz képest. A »Vorsprung durch Technik« jelmondat olyan tárgyilagos üzenetet hordoz, mely szerint a technikai fölény jobb áruk előállítását és jobb szolgáltatások nyújtását teszi lehetővé. Egy ilyen mindennapos, tárgyilagos üzenetre korlátozódó szóösszetétel főszabály szerint nem rendelkezik megkülönböztető képességgel. Tekintettel arra, hogy a felperes – a 12. osztályba tartozó áruk kivételével – egyáltalában nem nyújtott be bizonyítékot arra nézve, hogy a »Vorsprung durch Technik« jelmondat a közönség körében védjegyként meghonosodott volna, a kérelmet el kell utasítani a többi osztályba tartozó árura és szolgáltatásra vonatkozó részében.”

A megtámadott ítéletével a Törvényszék elutasította az Audi által a vitatott határozattal szemben benyújtott keresetet.

Az Audi által benyújtott fellebbezés tárgyában eljáró Bíróság helyt ad a megtámadott ítélettel szembeni fellebbezésnek.

Először is megállapítja, hogy önmagában az, hogy egy védjegyet az érintett közönség reklámkifejezésként érzékel, és dicsérő jellegére tekintettel azt főszabályként más vállalkozások is átvehetik, önmagában nem elegendő annak megállapításához, hogy e védjegy nem rendelkezik a közösségi védjegyről szóló 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése b) pontjának értelmében vett megkülönböztető képességgel. Egy szóvédjegyhez kapcsolódó dicsérő konnotáció ugyanis nem zárja ki, hogy e védjegy ugyanakkor alkalmas legyen arra is, hogy garantálja a fogyasztók számára az általa megjelölt áruk vagy szolgáltatások származását. Tehát egy ilyen védjegyet az érintett

közönség egyidejűleg érzékelhet reklámkifejezésként és az áruk vagy szolgáltatások kereskedelmi származásának megjelöléseként. Ebből az következik, hogy amennyiben a közönség a védjegyet ezen származás megjelöléseként érzékeli, az a tény, hogy ezzel egy időben vagy akár elsősorban reklámkifejezésként fogja fel, nincs befolyással a védjegy megkülönböztető képességére.

Másodszor a Bíróság megállapítja, hogy nem írható elő, hogy egy reklámjelmondat a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja alapján csak akkor rendelkezik minimális megkülönböztető képességgel, ha „fantáziadús jelleggel”, sőt „fogalmi feszültségmezővel rendelkezik, amelynél fogva a kifejezés meglepetést okoz, és amelyre így emlékezni lehet”.

Az olyan védjegyekkel kapcsolatban, amelyeknek több jelentése is lehet, és tekinthetők szójátéknak vagy érzékelhetők a fantázia meglepő és váratlan szüleményeként, miáltal megjegyezhetőek lehetnek, meg kell állapítani, hogy noha e jellemzők fennállása nem szükséges feltétele annak, hogy megállapítható legyen egy reklámjelmondat megkülönböztető képessége, jelenlétük azért még főszabály szerint megkülönböztető képességgel ruházhatja fel e jelmondatot.

Harmadszor a Bíróság rámutat arra, hogy a minőség jelöléséhez vagy a védjegy által jelölt termékek vásárlásának és szolgáltatások igénybevételének ösztönzésére egyébként reklámjelmondatként használt jelekből vagy adatokból álló valamennyi összetett védjegy *per definitionem* kisebb vagy nagyobb részében tárgyilagos üzenetet hordoz. E védjegyek – pusztán emiatt – nincsenek híján a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében vett megkülönböztető képességnek.

Tehát, amennyiben e védjegyek az említett rendelet 7. cikke (1) bekezdése c) pontjának értelmében nem leíró jellegűek, kifejezhetnek tárgyilagos, akár egyszerű üzenetet is, és ugyanakkor alkalmasak lehetnek arra, hogy jelöljék a fogyasztó számára a szóban forgó áruk vagy szolgáltatások kereskedelmi származását. Ilyen eset állhat fenn például, ha e védjegyek nem korlátozódnak egy szokásos reklámüzenetre, hanem bizonyos eredetiséggel vagy nyomatékkal rendelkeznek, az értelmezésre irányuló minimális erőfeszítést tesznek szükségessé, vagy kognitív folyamatot indítanak el az érintett közönség körében.

Végül a Bíróság negyedszer hangsúlyozza, hogy a Nizzai Megállapodás szerinti 12. osztályba tartozó „Járművek; szárazföldi, légi vagy vízi közlekedési eszközök”, valamint a 9., 14., 16., 18., 25., 28., 35–43. és 45. osztályba tartozó áruk és szolgáltatások tekintetében bejelentett „Vorsprung durch Technik” jelmondat nincs híján a közösségi védjegyről szóló 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében vett megkülönböztető képességnek.

Még ha feltételezzük is, hogy a „Vorsprung durch Technik” jelmondat tárgyilagos üzenetet hordoz, amely szerint a technikai fölény jobb áruk előállítását és szolgáltatások nyújtását teszi lehetővé, e körülmény nem vezethet arra a következtetésre, hogy a bejelentett védjegy egyáltalán nem rendelkezik benne rejlő megkülönböztető

képességgel. Bármilyen egyszerű legyen ugyanis ezen üzenet, azt nem lehet olyannyira szokásosnak minősíteni, hogy azonnal és bármiféle további vizsgálat nélkül kizárható legyen, hogy e védjegy alkalmas arra, hogy jelölje a fogyasztó számára a szóban forgó áruk és szolgáltatások kereskedelmi származását.

Az említett üzenet nem nyilvánvalóan következik e jelmondatból. Az „előny a technika révén” jelentésű „Vorsprung durch Technik” kifejezés elsősorban csupán okozati összefüggésre enged következtetni, ezáltal az értelmezés bizonyos fokú erőfeszítést igényel a közönség részéről. Továbbá e jelmondat bizonyos eredetiségnek és nyomatéknak adja tanújelét, ami könnyen megjegyezhetővé teszi. Végezetül, tekintve, hogy jó hírnévvel rendelkező és a bejelentő által évek óta használatos jelmondról van szó, nem lehet kizárni, hogy az a tény, hogy az érintett közönség hozzászokott ahhoz, hogy kapcsolatba hozza e jelmondatot és a bejelentő által gyártott autókat, megkönnyíti e közönség számára a megjelölt áruk vagy szolgáltatások kereskedelmi származásának azonosítását is.

2020. november 25-i Brasserie St Avold kontra EUIPO (Egy sötét palack formája) ítélet (T-862/19, [EU:T:2020:561](#))

„Európai uniós védjegy – Az Európai Uniót megjelölő nemzetközi lajstromozás – Térbeli megjelölés – Egy sötét palack formája – Feltétlen kizáró ok – Megkülönböztető képesség hiánya – Az (EU) 2017/1001 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja”

A Brasserie St Avold az Európai Uniót jelölte meg egy térbeli megjelölés nemzetközi védjegyként történő lajstromozásának keretében. A megjelölés egy koronakapszulával lezárt sötét palack térbeli ábrázolásából áll. A palack alsó részére egy fehér címke van szabálytalan formában feltekerve, kivéve a felfelé mutató kiugró csúcsos részt, ahol a címke nem igazodik a palack formájához. A védjegyoltalmat italokkal kapcsolatban igényelték. Az EUIPO megtagadta a nemzetközi védjegy Európai Unión belüli oltalom alá helyezését, azon indokkal, hogy a megjelölés nem rendelkezik megkülönböztető képességgel a 2017/1001 rendelet¹³ 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében.

Az EUIPO határozatának hatályon kívül helyezése iránti keresetet elbíráló Törvényszék elutasítja a keresetet. Pontosítja az ágazat normáinak és szokásainak meghatározását az áru formájából álló térbeli védjegyek megkülönböztető képességének értékelése keretében.

Először is a Törvényszék emlékeztet arra, hogy a folyékony áruk becsomagolása forgalmazási követelmény, az átlagos fogyasztó elsősorban ezt az egyszerű rendeltetést tulajdonítja a csomagolásnak. Csak az olyan védjegy rendelkezik megkülönböztető képességgel, amely jelentős mértékben eltér az ágazat normáitól vagy szokásaitól. Így, amennyiben a térbeli megjelölés a bejegyezni kívánt árunak, vagy ezen áru

¹³ Az európai uniós védjegyről szóló, 2017. június 14-i (EU) 2017/1001 európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2017. L 154., 1. o.).

csomagolásának formájaként jelenik meg, a pusztán tény, hogy ez a forma az ilyen típusú áruk szokásos formáinak egy változata, nem elegendő annak megállapításához, hogy az említett megjelölés megkülönböztető képességgel rendelkezik.

Ezt követően a Törvényszék megállapítja, hogy az EUIPO bizonyította, hogy az italágazat normáit és szokásait a címkék formájának és palackon való elhelyezésének sokfélesége jellemzi. A Törvényszék pontosítja, hogy – még ha feltételezzük is, hogy a szóban forgó áruk címkéjének leggyakoribb formája négyszögletes, teljes egészében a palack hengeres testéhez rögzített – az ágazat normáit és szokásait nem lehet kizárólag a statisztikailag legelterjedtebb formára korlátozni, hanem annak minden olyan formát magában kell foglalnia, amelyet a fogyasztó a piacon észlelni szokott.

Végül a Törvényszék kiemeli, hogy a szóban forgó címke csupán a már létező formáknak egy lehetséges változata. Nem tér el jelentős mértékben az ágazat normáitól vagy szokásaitól. Következésképpen a Törvényszék úgy ítéli meg, hogy a vitatott megjelölés nem alkalmas a szóban forgó áruk származásának jelölésére. Ezért nem rendelkezik a megkövetelt minimális megkülönböztető képességgel.

2021. július 7-i Ardagh Metal Beverage Holdings kontra EUIPO (Szénsavas ital fémdobozának kinyitásakor hallható hangok kombinációja) ítélet (T-668/19, [EU:T:2021:420](#))

„Európai uniós védjegy – Szénsavas ital fémdobozának kinyitásakor hallható hangok kombinációjából álló európai uniós védjegy bejelentése – Feltétlen kizáró ok – Megkülönböztető képesség hiánya – Az (EU) 2017/1001 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja – A 2017/1001 rendelet 95. cikkének (1) bekezdése”

Az Ardagh Metal Beverage Holdings GmbH & Co. KG kérelmet nyújtott be az EUIPO-hoz egy hangmegjelölés európai uniós védjegyként történő lajstromozása iránt. E megjelölés, amelyet egy audiofájl segítségével mutattak be, arra a hangra emlékeztet, ami egy italdoboz kinyitásakor keletkezik, amelyet körülbelül egy másodpercnyi csend, majd körülbelül kilenc másodpercnyi pezsgés követ. A bejelentést különféle italok, valamint szállításra és tárolásra szolgáló fémtartályok vonatkozásában tették.

Az EUIPO elutasította e védjegybejelentést azzal az indokkal, hogy a bejelentett védjegy nem rendelkezik megkülönböztető képességgel.

A Törvényszék az ítéletében elutasítja az Ardagh Metal Beverage Holdings keresetét, és első alkalommal hoz határozatot egy audioformátumú hangvédjegy lajstromozását illetően. Pontosításokkal szolgál a hangvédjegyek megkülönböztető képessége értékelésének szempontjait és e védjegyek fogyasztók általi általánosan vett észlelését illetően.

A Törvényszék először is emlékeztet arra, hogy a hangvédjegyek megkülönböztető képességének¹⁴ értékelési szempontjai nem különböznek a védjegyek más típusainak értékelésére alkalmazandó szempontoktól, továbbá egy hangmegjelölésnek némi fajsúllyal kell rendelkeznie, ami lehetővé teszi az érintett fogyasztó számára annak védjegyként – és nem csupán valamely funkcionális elemként vagy saját belső jellemző nélküli jelzéseként – történő észlelését.¹⁵ A szóban forgó áruk vagy szolgáltatások fogyasztójának ugyanis egyedül a védjegy észlelése révén – anélkül, hogy azt más olyan elemekkel kombinálná, mint például a szó- vagy ábrás elemek, vagy akár egy másik védjegy – képesnek kell lennie arra, hogy azok kereskedelmi származására asszociáljon.

Ezt követően, mivel az EUIPO analógia útján alkalmazta azt az ítélkezési gyakorlatot,¹⁶ amely szerint csak az olyan védjegy rendelkezik megkülönböztető képességgel, amely jelentős mértékben eltér az ágazat normáitól vagy szokásaitól, a Törvényszék hangsúlyozza, hogy ezt az ítélkezési gyakorlatot a maga az áru vagy a csomagolás formájából álló térbeli védjegyekkel kapcsolatban dolgozták ki, amikor az ágazatban léteznek normák vagy szokások e formával kapcsolatban. Márpedig ilyen esetben az érintett fogyasztó, aki hozzászólt ahhoz, hogy az ágazat normáinak vagy szokásainak megfelelő formát vagy formákat lát, a térbeli védjegyet nem az áruk kereskedelmi származásának jelöléseként fogja fel, ha a formája azonos vagy hasonló a megszokott formákhoz. A Törvényszék hozzáteszi, hogy ez az ítélkezési gyakorlat nem állapít meg új kritériumokat a védjegyek megkülönböztető képességének értékelését illetően, csupán annak pontosítására szorítkozik, hogy e szempontok alkalmazása során az átlagos fogyasztó észlelése a térbeli védjegyek esetében nem szükségszerűen ugyanaz, mint az olyan szó-, ábrás vagy hangvédjegyek esetében, amely az áruk külső megjelenésétől vagy formájától független megjelölésből állnak. Következésképpen a Törvényszék kimondja, hogy a térbeli védjegyekre vonatkozó említett ítélkezési gyakorlat főszabály szerint nem alkalmazható a hangvédjegyekre. Mindazonáltal, noha az EUIPO tévesen alkalmazta ezt az ítélkezési gyakorlatot, a Törvényszék megállapítja, hogy ez a tévedés nem teszi érvénytelenné a megtámadott határozatban kifejtett érvelést, amely ezenfelül egy másik indokon is alapul.

A bejelentett védjegynek az érintett közönség által a szóban forgó áruk funkcionális elemként történő észlelésére alapított e másik indokot illetően a Törvényszék egyrészt megjegyzi, hogy az italdobozok kinyitáskor keletkező hangot az áruk típusára tekintettel tisztán műszaki és funkcionális elemnek tekinti e közönség. A doboz vagy az üveg kinyitása ugyanis az italok elfogyasztásához elengedhetetlen műszaki megoldáshoz szorosan kapcsolódik, és így azt nem ezen áruk kereskedelmi származásának jelölésének fogják tekinteni. Másrészt a buborékok pezsgésének hangjából az érintett közönség egyből italokra fog asszociálni. A Törvényszék ezenkívül megállapítja, hogy a hangelemek és a nagyjából egy másodperces szünet összességében véve nem

¹⁴ A 2017/1001 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében.

¹⁵ 2016. szeptember 13-i Globo Comunicação e Participações kontra EUIPO (Hangvédjegy) ítélet (T-408/15, [EU:T:2016:468](#), 41. és 45. pont).

¹⁶ Lásd többek között: 2004. október 7-i Mag Instrument kontra OHIM ítélet (C-136/02 P, [EU:C:2004:592](#), 31. pont).

rendelkezik olyan rejtett jellemzővel, amely lehetővé tenné annak megállapítását, hogy azokat e közönség az áruk kereskedelmi származásának jelöléseként is felfoghatná. Ezek az elemek nem elég fajsúlyosak ahhoz, hogy megkülönböztethetők legyenek az italok esetén tapasztalható, hasonló hangoktól. Ennélfogva a Törvényszék helybenhagyja az EUIPO-nak a bejelentett védjegy megkülönböztető képességének hiányára vonatkozó megállapításait.

A Törvényszék végül cáfolja az EUIPO azon megállapítását, amely szerint az italok és csomagolásaik piacán nem megszokott, hogy valamely áru kereskedelmi származását csak hangok segítségével jelölnék, amiatt, hogy ezek az áruk az elfogyasztásukig nem adnak hangot. A Törvényszék ugyanis megállapítja, hogy az áruk többségének önmagában véve nincs hangja, és csak a fogyasztásukkor adnak hangot. Így önmagában az a tény, hogy egy hang csak a fogyasztáskor válik hallhatóvá, nem jelenti azt, hogy a hangok használata egy adott piacon még nem megszokott a termékek kereskedelmi származásának jelölésére. A Törvényszék ugyanakkor kifejti, hogy az EUIPO esetleges tévedése e tekintetben nem vonja maga után a megtámadott határozat hatályon kívül helyezését, mivel az nem befolyásolhatta döntően a megtámadott határozat rendelkező részét.

2024. november 13-i Administration of the State Border Guard Service of Ukraine kontra EUIPO (Russian WARSHIP, GO FK yourself) ítélet (T-82/24, [EU:T:2024:821](#))**

*„Európai uniós védjegy – RUSSIAN WARSHIP, GO F**K YOURSELF európai uniós ábrás védjegy bejelentése – Feltétlen kizáró ok – Megkülönböztető képesség hiánya – Az (EU) 2017/1001 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja – Politikai jelmondat – Egyenlő bánásmód – A megfelelő ügyintézés elve – A 2017/1001 rendelet 71. cikkének (1) bekezdése”*

Ítéletében a Törvényszék első alkalommal foglalkozik egy „politikai jelmondat” védjegyként történő lajstromozásának lehetőségével.

Egy ukrán határőrség, a felperes – az Administration of the State Border Guard Service of Ukraine – jogelődje a „RUSSIAN WARSHIP, GO F**K YOURSELF” ábrás megjelölés különböző áruk és szolgáltatások tekintetében európai uniós védjegyként történő lajstromozása iránti kérelmet nyújtott be az EUIPO-hoz.¹⁷ Az elbíráló teljes egészében elutasította a lajstromozás iránti kérelmet a 2017/1001 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének f) pontja alapján, amelynek értelmében a közrendbe vagy a közérkölcsebe ütköző védjegyek nem részesülhetnek védjegyoltalomban. Az elbíráló határozata ellen a felperes fellebbezést nyújtott be az EUIPO-nál. A megtámadott határozattal¹⁸ a fellebbezési tanács azzal az indokkal utasította el a fellebbezést, hogy a bejelentett védjegy a szóban forgó áruk és szolgáltatások tekintetében nem rendelkezik

¹⁷ A bejelentett védjegy konkrétan a Nizzai Megállapodás értelmében a 9., 14., 16., 18., 25., 28. és 41. osztályba tartozó árukra és szolgáltatásokra vonatkozott.

¹⁸ Az EUIPO első fellebbezési tanácsának 2023. december 1-jei határozata (R 438/2023-1. sz. ügy).

megkülönböztető képességgel, és ezért a 2017/1001 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja alapján meg kell tagadni a lajstromozást.

A Törvényszék megállapítja, hogy a felperes sikertelenül hivatkozik arra, hogy a fellebbezési tanács tévesen minősítette a bejelentett védjegyet „politikai jelmondatnak”.

A bejelentett védjegyben szereplő mondatot ugyanis már közvetlenül az első használat után széles körben használták az Ukrajnának nyújtandó támogatásra való felhívásként, és így az nagyon gyorsan az Oroszországi Föderáció által elkövetett agresszió elleni ukrán küzdelem szimbólumává vált. Így e mondatot politikai összefüggésben, ismétlődően, az Ukrajnának nyújtandó támogatás kifejezése és előmozdítása céljából használták. E helyzet tökéletesen megfelel a „politikai jelmondat” kifejezés azon fogalmának, amelyet maga a felperes terjesztett elő a keresetlevelében, vagyis egy politikai vagy társadalmi összefüggésben, ismétlődően egy gondolat vagy cél kifejezésére azzal a céllal használt kifejezés, hogy meggyőzzék a közönséget vagy egy azon belüli célcsoportot.

A bejelentett védjegyben szereplő mondatot nagyon intenzíven használták nem kereskedelmi összefüggésben, és azt az érintett vásárlóközönség szükségszerűen szorosan összekapcsolja e kontextussal. A bejelentett védjegyben szereplő mondat ugyanis nagyon gyorsan Ukrajna orosz agresszió elleni küzdelmének, az ukrán hadsereg katonáinak, és így Ukrajnának az egyik szimbólumává vált. Figyelembe véve ezen esemény médiavisszhangjának mértékét, e mondat az Unió átlagfogyasztója által jól ismert ezen közelmúltbeli történelmi pillanathoz kapcsolódik.

E tekintetben a Törvényszék álláspontja az, hogy a fellebbezési tanács nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor úgy ítélte meg, hogy azon általános elv, amely szerint az érintett közönség kevés figyelmet fordít az olyan megjelölésre, amely nem biztosít számára azonnali információt a megvásárolni szándékozott áru vagy szolgáltatás származására vagy rendeltetésére vonatkozóan, mivel azt nem fogja védjegyként észlelni, vagy megjegyezni, vonatkozik azon megjelölésekre is, amelyek fő üzenete politikai jellegű.

Márpedig, figyelembe véve a védjegy alapvető rendeltetését, nevezetesen az áru vagy szolgáltatás származásának azonosítását, a megjelölés nem képes betölteni e funkciót, ha a jelenlétében az átlagfogyasztó nem az áru vagy szolgáltatás származásának megjelölését érzékeli, hanem kizárólag a politikai üzenetet.

Az indokolási kötelezettséget illetően a Törvényszék emlékeztet arra, hogy ha valamely áru- vagy szolgáltatáscsoportra ugyanaz a kizáró ok vonatkozik, az illetékes hatóságnak elegendő valamennyi érintett árura és szolgáltatásra vonatkozó átfogó indokolást adnia. Az ítélezési gyakorlat valóban pontosította, hogy ez a lehetőség csak az egymással oly mértékig közvetlen és konkrét kapcsolatot mutató árukra és szolgáltatásokra terjed ki, amelyek kellőképpen homogén áru- vagy szolgáltatáskategóriát, illetve -csoportot alkotnak. A Törvényszék ugyanakkor megjegyzi, hogy annak meghatározása érdekében, hogy az európai uniós védjegybejelentésben szereplő áruk és szolgáltatások egymással kellőképpen közvetlen és konkrét kapcsolatot mutatnak-e, és így kellően homogén

csoportokra vagy kategóriákra oszthatóak, figyelembe kell venni e gyakorlat célját, amely azon kérdés konkrét vizsgálatának lehetővé tétele és megkönnyítése, hogy a védjegybejelentésben szereplő megjelölésre vonatkozik-e a feltétlen kizáró okok valamelyike. Az érintett áruk és szolgáltatások egy vagy több csoportba vagy kategóriába osztásának többek között azon közös jellemzőik alapján kell történnie, amelyek jelentőséggel bírnak az említett áruk és szolgáltatások tekintetében bejelentett védjeggyel szemben egy adott feltétlen kizáró ok érvényesíthetősége fennállásának vagy hiányának elemzésekor. Következésképpen az ilyen értékelést konkrétan kell elvégezni minden egyes védjegybejelentés és adott esetben minden egyes esetleg alkalmazható feltétlen kizáró ok vizsgálatakor.

A jelen ügyben a fellebbezési tanács a megtámadott határozatban úgy ítélte meg, hogy a bejelentett védjegyet az érintett közönség nem úgy fogja fel, mint amely kereskedelmi származást jelöl. Pontosította továbbá, hogy a bejelentett védjegyben szereplő mondatot mindenekelőtt politikai üzenetként értelmeznék, és ezen észlelés az e védjeggyel érintett valamennyi áru vagy szolgáltatás tekintetében azonos lenne. Ebből következően a fellebbezési tanács úgy vélte, hogy a bejelentett védjegy árujegyzékében szereplő áruk és szolgáltatások kellően homogén csoportot alkotnak, tekintettel arra a feltétlen kizáró okra, amelybe szerinte az említett védjegy lajstromozása ütközik.

Mivel a fellebbezési tanács helyesen állapította meg, hogy a bejelentett védjegyet az érintett közönség nem kereskedelmi származást jelölőként, hanem olyan politikai üzenetként észleli, amely Ukrajnának az Oroszországi Föderáció katonai agressziója elleni küzdelmét támogatja, a bejelentett védjeggyel érintett valamennyi árut és szolgáltatást jogszerűen sorolhatta egyetlen kategóriába, annak ellenére, hogy azok eltérő sajátos jellemzőkkel rendelkeznek.

Következésképpen, figyelembe véve a bejelentett védjegy sajátosságát, és azt, hogy az érintett közönség a védjegybejelentésben szereplő valamennyi árura és szolgáltatásra tekintettel azonos módon észleli azt, a Törvényszék úgy ítéli meg, hogy a fellebbezési tanács nem követett el értékelési hibát, amikor megállapította, hogy az említett áruk és szolgáltatások egyetlen csoportba tartoznak, amelyre ugyanúgy vonatkozik az általa elfogadott kizáró ok, és helyesen állapította meg, hogy a bejelentett védjegy nem rendelkezik a 2017/1001 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében vett megkülönböztető képességgel.

2025. szeptember 10-i BVG kontra EUIPO (Dallam hangzása) ítélet (T-288/24, [EU:T:2025:847](#))

„Európai uniós védjegy – Egy dallam hangzásából álló európai uniós védjegy bejelentése – Feltétlen kizáró ok – Megkülönböztető képesség – Az (EU) 2017/1001 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja”

Ítéletében a Törvényszék hatályon kívül helyezi az EUIPO fellebbezési tanácsának határozatát¹⁹ azzal az indokkal, hogy az nem értékelte helyesen a 2017/1001 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja alapján egy dallam hangzásából álló hangmegjelölésre vonatkozóan bejelentett európai uniós védjegy megkülönböztető képességét.

A felperes Berliner Verkehrsbetriebe (BVB) egy dallam hangzásából álló védjegy lajstromozását kérte bizonyos szállítási szolgáltatások²⁰ tekintetében. Miután az elbíráló elutasította e kérelmet, a felperes fellebbezést nyújtott be az EUIPO-hoz.

A fellebbezési tanács megállapította a bejelentett védjegy megkülönböztető képességének hiányát. Mivel az említett védjegy egy két másodperces hangmegjelölés, amely négy különböző észlelhető hang egyszerű sorozatából áll, ezért az olyan rövid és banális, hogy nem rendelkezik semmilyen fajsúllyal, sem pedig felismerhetőséggel, ami szükséges lenne ahhoz, hogy a fogyasztók azt kereskedelmi származás jelöléseként észleljék. A hangmegjelölés egyszerű funkcionális hangelemnek tekinthető, amelynek célja a közönség figyelmének felkeltése.

A fellebbező keresetet nyújtott be a vitatott elutasító határozat ellen a Törvényszékhez.

A Törvényszék úgy véli, hogy több tényező is lehetővé teszi annak megállapítását, hogy a bejelentett védjegy időtartamára és fajsúlyára vonatkozó jellemzők – a 2017/1001 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja és a vonatkozó ítélkezési gyakorlat értelmében – inkább a megkülönböztető képesség meglétét, nem pedig annak hiányát igazolják.

Ugyanis, először, ami a szóban forgó gazdasági ágazat szokásait illeti, közismert, hogy a közlekedési ágazatban működő gazdasági szereplők egyre gyakrabban vesznek igénybe „hangszignálokat”, vagyis rövid hangmotívumokat annak érdekében, hogy a közönség által felismerhető, a védjegy vizuális identitásának megfelelő hangazonosságot alakítsanak ki az ahhoz kapcsolódó áruk és szolgáltatások tekintetében. Ezek a hangszignálok alkalmasak arra, hogy felkeltsék a hallatóság figyelmét egy olyan környezetben, amely olykor zajos (legyen az akár repülőtéri várótermekben, akár vasúti és buszpályaudvarok peronjain), valamint bevezessék és kísérik a célközönségnek szóló, hirdetési célú vagy kapcsolódó szolgáltatásokra vonatkozó üzeneteket.

Másodszor, a bejelentett védjegyet alkotó dallam hangzása nem mutat közvetlen kapcsolatot az érintett szolgáltatásokkal, továbbá azt nem műszaki vagy funkcionális megfontolások határozzák meg. Az sem bizonyított továbbá, hogy a hangzás már ismert lenne a közönség számára, ami alapján feltételezhető, hogy eredeti műről van szó. Ebben az összefüggésben megállapítható, hogy annak inkább az a célja, hogy hangszignálként, vagyis rövid, lendületes és megjegyezhető hangszekvenciaként

¹⁹ Az EUIPO ötödik fellebbezési tanácsának 2024. április 2-i határozata (R 2220/2023-5. sz. ügy).

²⁰ E szolgáltatások a Nizzai Megállapodás szerinti 39. osztályba tartoznak, és az alábbi leírásnak felelnek meg: „Szállítás; személyszállítás; csomagolási szolgáltatások; áruk raktározása; kirándulások, túrák, társasutazások szervezése”.

szolgáljon. Ezt az értékelést egyébként az EUIPO hangvédjegyekre vonatkozó határozathozatali gyakorlata és a vizsgálati iránymutatásai is megerősítik, amelyek hivatkozási forrásként szolgálhatnak.

Figyelembe véve a bejelentett védjegynek az időtartam, a felhasznált dallam és az észlelhető hangok tekintetében fennálló jellemzőit, valamint az EUIPO által a bejelentett hangvédjegy megkülönböztető képességének értékelése során e jellemzők által játszott szerepet illetően szolgáltatott különböző információkat, a fellebbezési tanács értékelése mind az érintett ágazat szokásai, mind pedig a bejelentett védjegyet jellemző elemek tekintetében téves. Sem a bejelentett védjegy hossza, sem annak állítólagos egyszerűsége vagy banalitása – amely önmagában nem akadályozza meg a kapcsolódó dallam felismerését – nem olyan akadály, amely ily módon elegendő lenne a megkülönböztető képesség hiányának igazolásához.

Harmadszor, a fellebbezési tanács hibát követ el annak megállapításával, hogy a bejelentett védjegynek pusztán funkcionális szerepe van, és bevett szokás az utasok figyelmének felkeltése érdekében lejátszani egy rövid hangszekvenciát a közlekedési eszközökre vonatkozó, hangszóróból sugárzott hirdetések előtt. Még ha feltételezzük is, hogy a bejelentett védjegynek van egy lehetséges felhasználási módja (nevezetesen a kapcsolódó szállítási szolgáltatásoknak a vasútállomáson történő hirdetése), ez a használat – funkcionális szerepe ellenére – semmiképpen sem akadályozná a bejelentett védjegyet abban, hogy betöltse az említett szolgáltatás kereskedelmi származására utaló funkcióját.

Negyedszer, ami a bejelentett védjegy által érintett egyéb, nem közvetlenül a szállítással, hanem az azzal összefüggésbe hozható tevékenységekkel kapcsolatos szolgáltatásokat illeti, a Törvényszék álláspontja szerint a fellebbezési tanács megfontolásai alapján nehezen érthető egyrészt az, hogy a bejelentett védjeggyel érintett szolgáltatások mely részeihez kapcsolható a védjegyet alkotó dallam hangzása, másrészt pedig az, hogy a bejelentett hangmegjelölésnek az e szolgáltatások reklámozására történő használatának lehetősége mennyiben szól a védjegy lajstromozása ellen.

E megfontolásokra tekintettel a Törvényszék megállapítja, hogy a fellebbezési tanács nem értékelte helyesen a bejelentett védjegy megkülönböztető képességét.

3. Leíró jellegű védjegyek

2003. október 23-i OHIM kontra Wrigley ítélet (teljes ülés) (C-191/01 P, [EU:C:2003:579](#))

„Fellebbezés – A közösségi védjegy – 40/94/EK rendelet – A lajstromozás feltétlen kizáró oka – Leíró jelleg – Kizárólag megjelölésekből vagy leíró jelzésekből álló védjegyek – Doublemint szószerkezet”

1996-ban a Wm Wrigley Jr. Company (a továbbiakban: Wrigley) a „Doublemint” szószerkezet közösségi védjegyként történő lajstromozását kérte az OHIM-től rágógumik tekintetében.

Miután az OHIM elbírálója elutasította ezt a kérelmet, a Wrigley fellebbezést nyújtott be a fellebbezési tanácshoz. E tanács azonban azzal az indokkal utasította el azt, hogy a „Doublemint” szó, amely két angol szó fantázia vagy képzeletbeli elemek hozzáadása nélküli kombinációjából ered, leíró jellegű a rágógumi bizonyos jellemzői – a jelen esetben a mentát tartalmazó összetétele és menta íze – tekintetében, következésképpen a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja értelmében nem lajstromozható közösségi védjegyként.

A Wrigley által ez utóbbi határozattal szemben benyújtott keresetnek a Törvényszék helyt adott. A Törvényszék megállapította, hogy a rágógumik vonatkozásában a „Doublemint” kifejezés kétértelmű és szuggesztív jelentéssel bír, amely többféleképpen is értelmezhető, és nem teszi lehetővé az érintett közönség számára, hogy azonnal és további gondolkodás nélkül felismerje a szóban forgó termékek egyik jellemzőjének leírását. Mivel e kifejezés nem kizárólag leíró jellegű, a Törvényszék szerint nem lehetett volna megtagadni a lajstromozását.

Ítéletével a Bíróság helyt ad az OHIM által a Törvényszék ítélete ellen benyújtott fellebbezésnek, és hatályon kívül helyezi a Törvényszék ítéletét.

Először is emlékeztet arra, hogy a közösségi védjegyekről szóló 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése c) pontjának értelmében nem részesülhet védjegyoltalomban az olyan megjelölés, amely „kizárólag olyan jelekből vagy adatokból áll, amelyeket a forgalomban az áru vagy a szolgáltatás fajtája, minősége, mennyisége, rendeltetése, értéke, földrajzi származása, előállítási vagy teljesítési ideje, illetve egyéb jellemzője feltüntetésére használhatnak”.

Ezt követően a Bíróság megállapítja, hogy a bejelentés e cikk alapján történő, OHIM általi elutasításának nem feltétele, hogy az e rendelkezésben említett védjegyet alkotó jeleket vagy megjelöléseket a bejelentés időpontjában valóban a bejelentésben felsorolt áruk vagy szolgáltatások, illetve jellemzőik leírására használják. Ahogyan e rendelkezés szövegéből is kitűnik, elegendő, ha ezek a megjelölések és jelzések alkalmasak az ilyen használatra. Ezért az említett rendelkezés alkalmazásában valamely szómegjelölés lajstromozása akkor is megtagadható, ha legalább egy lehetséges jelentése leírja az érintett áruk vagy szolgáltatások valamely jellemzőjét.

Végül a Bíróság pontosítja, hogy a 7. cikk (1) bekezdése c) pontjának olyan értelmezése, amely szerint azzal ellentétes az olyan védjegyek lajstromozása, amelyek „kizárólag” leíró jellegűek a védjegybejelentésben szereplő áruk vagy szolgáltatások, illetve jellemzőik tekintetében, azt jelenti, hogy olyan kritériumot kell alkalmazni, amely nem egyezik meg az e rendelkezésben meghatározottal, és amely figyelmen kívül hagyja annak hatályát.

2005. január 12-i Deutsche Post EURO EXPRESS kontra OHIM (EUROPREMIUM) ítélet (T-334/03, [EU:T:2005:4](#))²¹

„Közösségi védjegy – Az EUROPREMIUM szómegjelölés – Feltétlen kizáró ok – Leíró jelleg – A 40/94/EK rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja”

A Deutsche Post EURO EXPRESS GmbH az EUROPREMIUM szómegjelölés közösségi védjegyként történő lajstromozása iránti kérelmet nyújtott be az OHIM-hoz. Miután e kérelmet elutasították, a Deutsche Post EURO EXPRESS fellebbezést nyújtott be az elbíráló határozata ellen.

Az OHIM fellebbezési tanácsa elutasította a fellebbezést azzal az indokkal, hogy az EUROPREMIUM védjegyet a fogyasztók a védjegybejelentésben megjelölt áruk és szolgáltatások tekintetében a kiváló minőség és az európai származás megjelöléseként észlelhetik.

A Deutsche Post EURO EXPRESS által ez utóbbi határozat ellen benyújtott fellebbezés tárgyában a Törvényszék hatályon kívül helyezi a határozatot, miközben megvizsgálja a bejelentett megjelölés leíró jellegét.²²

Először is a Törvényszék úgy ítéli meg, hogy az olyan közösségi védjegy lajstromozása, amely egyúttal reklámjelmondatként, minőségi megjelölésként vagy adott védjegy által megjelölt áruk vagy szolgáltatások megvásárlására ösztönző kifejezéseként is használt jelekből vagy adatokból áll, önmagában ilyen használat miatt nem kizárt, feltéve, hogy a szóban forgó védjegy érzékelésére közvetlenül, a kérdéses áruk és szolgáltatások kereskedelmi eredetjelzőjeként kerül sor avégett, hogy az érintett közönség részére lehetővé tegye, hogy az összetévesztés lehetősége nélkül megkülönböztesse a védjegy jogosult áruit és szolgáltatásait valamely másik kereskedelmi származási helyről származó áruktól és szolgáltatásoktól.

Az ilyen védjegy arra való alkalmasságát, hogy áruk és szolgáltatások kereskedelmi származásának megjelöléseként legyen felfogható, a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja alapján kell megvizsgálni.

Azonban annak érdekében, hogy a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja alkalmazható legyen, a védjegynek sajátos, pontos és objektív módon meg kell jelölnie a szóban forgó áruk és szolgáltatások lényeges jellemzőit.

Másodszor a Törvényszék megállapítja, hogy nem került bizonyításra, hogy az EUROPREMIUM szómegjelölés, amelynek közösségi védjegykénti lajstromozását többek között a Nizzai Megállapodás szerinti 16., 20., 35., és 39. osztályba tartozó csomagolással, tárolással vagy szállítással kapcsolatos, különféle alapanyagból készült áruk, illetve reklámozással, ügyvezetéssel vagy kereskedelemhez kapcsolódó

²¹ Az ezen ítélettel szembeni fellebbezést a Bíróság elnöke a 2005. december 14-i OHIM kontra Deutsche Post EURO EXPRESS végzésével törölte (C-121/05 P, [EU:C:2005:767](#)).

²² A 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja értelmében.

ügyletekhez nyújtott segítséggel, szállítással és raktározással kapcsolatos szolgáltatások vonatkozásában kérték, és amelyet az angolul beszélő átlagfogyasztók kiváló minőségű és európai eredetű árukra és szolgáltatásokra történő utalásként értenek, az érintett áruk és szolgáltatások közvetlen megjelölésére is szolgálhat a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja szerint.

Egyrésztől ugyanis a szóban forgó megjelölés elemei a felperes által igényelt áruk és szolgáltatások tekintetében nem leíró jellegűek, mivel az „euro” előtag sem közvetlenül, sem lényeges jellemzőik egyikére utalva nem jelöli meg ezen árukat és szolgáltatásokat, továbbá a „premium” kifejezés csupán dicsérő jellegű, amely olyan jellemzőket idéz fel, amellyel a kérelmező saját termékeit kívánja felruházni anélkül, hogy a fogyasztókat tájékoztatná a kínált áruk vagy szolgáltatások sajátos és objektív jellemzőiről.

Másrészt nem nyert bizonyítást, hogy az „EUROPREMIUM” kifejezés összességében olyan generikus vagy szokásos elnevezés lenne, amely a szóban forgó termékek vagy szolgáltatások megjelölésére vagy leírására szolgál.

2011. március 10-i Agencja Wydawnicza Technopol kontra OHIM ítélet (C-51/10 P, [EU:C:2011:139](#))

„Fellebbezés – Közösségi védjegy – Kizárólag számokból álló megjelölés – Az »1000« megjelölés védjegyként való lajstromozása iránti kérelem brosúrák, folyóiratok és újságok vonatkozásában – Az említett megjelölés állítólagos leíró jellege – A 40/94/EK rendelet 7. cikke (1) bekezdése c) pontjának alkalmazási szempontjai – Az OHIM korábbi határozathozatali gyakorlatának figyelembevételére vonatkozó kötelezettsége”

Az Agencja Wydawnicza Technopol sp. z o.o. (a továbbiakban: Technopol) az „1000” megjelölés közösségi védjegyként történő lajstromozása iránti kérelmet nyújtott be az OHIM-hoz brosúrák, folyóiratok és újságok tekintetében. E kérelmet azonban azzal az indokkal utasították el, hogy az „1000” megjelölés nem rendelkezik megkülönböztető képességgel, és az érintett áruk tartalmát vagy egyéb jellemzőit leíró megjelölésnek minősül.

A Technopol által az elbíráló határozata ellen benyújtott fellebbezést az OHIM fellebbezési tanácsa elutasította, mivel megítélése szerint az „1000” megjelölés szolgálhatja a Technopol kiadványainak megjelölését, és az említett megjelölésnek egyébként sincs megkülönböztető képessége, mivel azt a fogyasztó nem az eredet megjelöléseként, hanem az említett kiadványok dicséreteként észleli.

Ezt követően a Technopol keresetet nyújtott be a Törvényszékhez, amelyet szintén elutasítottak. A Bíróság elutasítja a Törvényszék ezen ítéletével szemben benyújtott fellebbezést, egyben megvizsgálja a lajstromozást feltétlen kizáró, a megjelölés leíró jellegével kapcsolatos ok alkalmazására vonatkozó kritériumokat.

Először is megállapítja, hogy a 40/94 rendelet 7. cikkének (1) bekezdésében felsorolt kizáró okok mindegyikét a mögöttük meghúzódó közérdek fényében kell értelmezni. Az

említett rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja mögött meghúzódó közérdek annak biztosításából áll, hogy a közösségi védjegybejelentéssel érintett áruk vagy szolgáltatások egy vagy több jellemzőjét leíró megjelöléseket az ilyen árukat vagy szolgáltatásokat kínáló összes gazdasági szereplő szabadon használhassa.

Annak érdekében, hogy a szabad felhasználás céljának teljes körű megvalósítását biztosítsa, a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja szerinti bejelentés OHIM általi elutasításának nem feltétele, hogy a szóban forgó megjelölést a bejelentés időpontjában ténylegesen használják a leírás céljára. Elegendő, ha az említett megjelölés alkalmas ilyen használatra. Ehhez hasonlóan, a kizáró ok alkalmazása nem függ a konkrét, aktuális és tényleges rendelkezésre állás követelményének fennállásától, tehát irreleváns azon versenytársak számának ismerete, amelyeknek a szóban forgó megjelölés használata érdekében áll, vagy érdekében állhat. Ezenkívül lényegtelen, hogy a szóban forgó megjelöléseknél gyakrabban használatos megjelölések is léteznek a védjegybejelentésben említett áruk vagy szolgáltatások jellemzőinek jelölésére. A fentiekből következik, hogy az említett rendelet 7. cikke (1) bekezdése c) pontjának alkalmazása nem követeli meg, hogy a szóban forgó megjelölés megfeleljen a jelölés szokásos módjainak.

Másodszor a Bíróság úgy ítéli meg, hogy a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontjában meghatározott leíró jellegű megjelölések a rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja alapján megkülönböztető képességgel sem rendelkeznek. Fordított esetben, valamely megjelölés az említett 7. cikk (1) bekezdése b) pontjának értelmében az esetleges leíró jellegétől eltérő okok miatt is alkalmatlan lehet a megkülönböztetésre. Ennélfogva bizonyos átfedés van a 7. cikk (1) bekezdésének b) pontja, illetve ezen 7. cikk (1) bekezdése c) pontjának hatálya között, mindazonáltal az első rendelkezés abban különbözik a másodiktól, hogy az első az összes olyan körülményre vonatkozik, amelyben valamely megjelölés nem alkalmas arra, hogy valamely vállalkozás áruit vagy szolgáltatásait megkülönböztesse más vállalkozások áruitól vagy szolgáltatásaitól.

E körülmények között a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének helyes alkalmazása érdekében biztosítani kell, hogy az e 7. cikk (1) bekezdésének c) pontjában foglalt kizáró ok alkalmazását az e kizáró ok által pontosan meghatározott esetekre tartsák fenn.

Harmadszor a Bíróság rámutat arra, hogy a 40/94 rendelet 7. cikk (1) bekezdése c) pontjában foglalt kizáró ok valójában azokat az eseteket határozza meg, amelyekben az a megjelölés, amelynek közösségi védjegyként való lajstromozását kérték, alkalmas a bejelentéssel érintett áruk vagy szolgáltatások „jellemzőinek” megjelölésére. Az említett rendelet 7. cikke (1) bekezdése c) pontjában „az áru vagy a szolgáltatás fajtája, minősége, mennyisége, rendeltetése, értéke, földrajzi származása, előállítási vagy teljesítési ideje, illetve egyéb jellemzője” kifejezés használatával ugyanis a jogalkotó egyrészt azt mondta ki, hogy a fajtát, a minőséget, a mennyiséget, a rendeltetést, az értéket, a földrajzi származást, az előállítási vagy teljesítési időt mindig az áruk vagy szolgáltatások

jellemzőinek kell tekinteni, másrészt azt jelezte, hogy ez a lista nem kimerítő, mivel az áruk vagy a szolgáltatások minden további jellemzőjét figyelembe lehet venni.

A „jellemző” kifejezés jogalkotó általi használata azt hangsúlyozza, hogy az említett rendelkezés csak azokra a megjelölésekre vonatkozik, amelyek a bejelentéssel érintett áruknak vagy szolgáltatásoknak az érintett fogyasztói kör által könnyen felismerhető tulajdonságának megjelölésére szolgálnak. Tehát a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja alapján a megjelölés lajstromozását csak akkor lehet megtagadni, ha észszerűen feltételezhető, hogy azt az érintett fogyasztói kör valóban az egyik említett jellemző leírásaként fogja felismerni.

Ezeknek a megállapításoknak különleges jelentőségük van a kizárólag számokból álló megjelöléseket illetően. Ugyanis, mivel ezeket a megjelöléseket általában számoknak tekintik, azok a kereskedelemben többek között mennyiségek megjelölésére használhatók. Mindazonáltal a kizárólag számokból álló megjelölés lajstromozását abban az esetben lehet a 7. cikk (1) bekezdésének c) pontja alapján megtagadni azzal az indokkal, hogy ez a megjelölés valamely mennyiséget jelöl, ha észszerűen feltételezhető, hogy az érintett fogyasztói kör a számokkal megjelölt mennyiséget a védjegybejelentéssel érintett áruk vagy szolgáltatások jellemzőjének tekinti.

Végül negyedszer a Bíróság emlékeztet arra, hogy a 40/94 rendelet 12. cikkének b) pontjában foglalt szabálynak nincs meghatározó befolyása az e rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontjában foglalt szabály értelmezésére. Az említett rendelet 12. cikke ugyanis a közösségi védjegyoltalom korlátaira vonatkozik, míg e rendelet 7. cikke a megjelölések védjegyként való lajstromozását kizáró okokra.

Az a körülmény, hogy a 12. cikk b) pontja biztosítja, hogy az összes gazdasági szereplő szabadon használhassa az áruk és a szolgáltatások jellemzőire vonatkozó megjelöléseket, egyáltalán nem korlátozza az említett 7. cikk (1) bekezdése c) pontjának hatályát. Éppen ellenkezőleg, az említett körülmény azt az érdeket teszi nyilvánvalóvá, hogy a 7. cikk (1) bekezdésének c) pontjában megfogalmazott – egyébiránt feltétlen – kizáró okot ténylegesen alkalmazzák az összes olyan megjelölésre, amely alkalmas lehet a védjegybejelentéssel érintett áruk vagy szolgáltatások valamely jellemzőjének jelölésére.

2018. október 25-i Devin kontra EUIPO – Haskovo (DEVIN) ítélet (T-122/17, [EU:T:2018:719](#))²³

„Európai uniós védjegy – Törlési eljárás – DEVIN európai uniós szóvédjegy – Feltétlen kizáró ok – Leíró jelleg – Földrajzi név – A 207/2009/EK rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja (jelenleg az (EU) 2017/1001 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja)”

²³ Az ezen ítélettel szembeni fellebbezést a 2019. július 11-i Haskovo kontra Devin végzés (C-800/18 P, [EU:C:2019:606](#)) elutasította.

2014. július 11-én a Haskovo Chamber of Commerce and Industry (HCCI, haskovoi kereskedelmi és iparkamara, Bulgária) törlési kérelmet nyújtott be a Devin AD-nek az EUIPO által a Nizzai Megállapodás szerinti 32. osztályba tartozó, alkoholmentes italok, többek között az ásványvíz tekintetében 2011-ben lajstromozott, DEVIN uniós szóvédjegye iránt.

Az EUIPO törlési osztálya helyt adott a 207/2009 rendelet²⁴ 7. cikk (1) bekezdésének c) pontja alapján benyújtott törlési kérelemnek, és egészében törölte az érintett védjegyet, megállapítva, hogy a védjegyet alkotó megjelölés az áru földrajzi származásának feltüntetéséből áll.²⁵ Az EUIPO fellebbezési tanácsa elutasította a Devin AD e határozattal szembeni fellebbezését lényegében azzal az indokkal, hogy a bulgáriai Devin városa a bolgár nagyközönség számára, illetve a szomszédos országok, mint például Görögország és Románia fogyasztóinak jelentős része számára főként mint híres gyógyfürdőhely ismert, és az érdekeltek köre e város nevére a 32. osztályba tartozó áruinak kategóriájára, különösen az ásványvizekre asszociál.

Ítéletében a Törvényszék hatályon kívül helyezi az EUIPO fellebbezési tanácsának határozatát, és pontosításokkal szolgál a 207/2009/EK rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja értelmében földrajzi névből álló jel leíró jellegének értékelése tekintetében.

Konkrétan azon megjelölések vagy jelzések kapcsán, amelyek a bejelentett európai uniós védjegy árujegyzékében szereplő árukategóriák földrajzi eredetének vagy szolgáltatáskategóriák rendeltetési helyének jelölésére szolgálhatnak, így különösen a földrajzi nevek kapcsán a Törvényszék emlékeztet arra, hogy ezek rendelkezésre állásának fenntartása közérdek, mivel nem csupán esetlegesen tájékoztathatnak az érintett áru- vagy szolgáltatáskategóriák minőségéről és egyéb jellemzőiről, de különbözőképpen befolyásolhatják is a fogyasztók preferenciáit, például azáltal, hogy az árukat vagy a szolgáltatásokat olyan helyhez kapcsolják, amely pozitív érzéseket kelthet.

Így nem részesülhetnek védjegyoltalomban egyrészt azok a földrajzi nevek, amelyek olyan, meghatározott földrajzi helyeket jelölnek, amelyek az érintett áru- vagy szolgáltatáskategória tekintetében már jóhírnévnek vagy ismertségnek örvendenek, és amelyeket ezért az érintett fogyasztói körök kapcsolatba hozhatnak ezzel az áru- vagy szolgáltatáskategóriával, másrészt pedig a vállalkozások által használható földrajzi nevek, amelyeket ezek számára ugyancsak rendelkezésre kell bocsátani az érintett áru- vagy szolgáltatási kategória földrajzi eredetjelzőiként.

A 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja ugyanakkor főszabály szerint nem tiltja az olyan földrajzi nevek lajstromozását, amelyek ismeretlenek az érintett közönség körében, vagy amelyek legalábbis földrajzi hely megjelöléseként ismeretlenek, vagy pedig amelyek vonatkozásában, az általuk jelölt hely jellemzőiből adódóan nem

²⁴ Az európai uniós védjegyről szóló, 2009. február 26-i 207/2009/EK tanácsi rendelet (HL 2009. L 78., 1. o.; helyesbítés: HL 2017. L 142., 104. o.).

²⁵ A 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja értelmében.

valószínűsíthető, hogy az érdekelt vásárlóközönség azt hinné, hogy az érintett áru- vagy szolgáltatáskategória arról a helyről származik, vagy onnan ered.

Az ilyen megjelölés leíró jellegének értékelését illetően a Törvényszék továbbá megállapítja, hogy az EUIPO-nak bizonyítania kell, hogy a földrajzi név az érintettek körében valamely hely megjelöléseként ismert. Az is szükséges továbbá, hogy a szóban forgó név az érintettek köre szempontjából kapcsolatot mutasson az érintett áruk vagy szolgáltatások kategóriájával, vagy logikusan feltételezhető legyen, hogy egy ilyen név e közönség számára képes lehet az említett áru- vagy szolgáltatáskategória földrajzi származásának jelölésére. E vizsgálat során figyelembe kell venni különösen a szóban forgó földrajzi név kisebb vagy nagyobb ismertségét az érintett vásárlóközönség körében, valamint az általa megjelölt hely jellemzőit, és az érintett áru- és szolgáltatáskategóriákat.

A jelen ügyben a Törvényszék kimondja, hogy a DEVIN szóvédjegy – Bulgária fogyasztóinak kivételével – nem földrajzi származást leíró védjegy sem a Bulgáriával szomszédos országok, nevezetesen Görögország és Románia, sem pedig az Unió összes többi tagállamának átlagos fogyasztói számára.

Miközben a Devin földrajzi nevet az érintettek köre Bulgáriában ismeri, az Unió más tagállamaiban az érintettek körében a Devin földrajzi névtúlnyomórészt ismeretlen, vagy legalábbis földrajzi hely megjelöléseként ismeretlen.

Pusztán az, hogy Devin városát az internetes keresőmotorok megjelenítik, nem elegendő annak megállapításához, hogy olyan helyről van szó, amelyet Görögország és Románia érintett közönségének jelentős része ismer. Önmagában az, hogy egy kisváros „az interneten idegenforgalmi imázssal” rendelkezik, nem elegendő ahhoz, hogy megállapítható legyen annak a külföldön élő érintett közönség körében való ismertsége. Az Unió ásványvizet és üdítőitalokat vásárló átlagos fogyasztói ugyanis nem rendelkeznek magas szintű földrajzi vagy idegenforgalmi szaktudással. A fellebbezési tanács azzal, hogy – tévesen – csupán azokra a külföldi (különösen görög és román) turistákra fókuszált, akik Devinbe vagy Bulgáriába látogatnak, nem az érintett közönség egészét vette figyelembe, amelyet az Unió – többek között Görögország és Románia – átlagos fogyasztói alkotnak, hanem tévesen az érintett közönség kicsiny vagy elenyésző részére korlátozta vizsgálatát, vagyis a Bulgáriába vagy Devinbe látogató külföldi turistákra, amely mindenképpen elhanyagolható, és az ítélezési gyakorlatra tekintettel nem tekinthető kellőképpen reprezentatívnak. A fellebbezési tanács így nem a megfelelő tesztet alkalmazta, ami a „devin” szó érintett közönség általi észlelésének téves ténybeli értékeléséhez vezetett.

A Devin földrajzi név rendelkezésre állásával kapcsolatban meg kell állapítani, hogy a „Devin” név leíró jellegű használata megengedett a város idegenforgalmi célállomásként történő reklámozása céljából. Az európai uniós védjegyről szóló 207/2009 rendelet a védjegyek által biztosított kizárólagos jogok meghatározásakor korlátokat állít fel, amelyek harmadik személyek érdekeinek védelmére szolgálnak. Devin város neve

továbbra is rendelkezésre áll harmadik személyek számára, nem csupán leíró jellegű használat – mint például e város idegenforgalmának reklámozása – céljából, hanem „alapos ok” fennállása esetén megkülönböztető jelölésként is, amennyiben nem áll fenn összetéveszthetőség, ami kizárja a 207/2009 rendelet 8. és 9. cikkének alkalmazását. Az olyan földrajzi nevek rendelkezésre állásának megőrzéséhez fűződő általános érdek, mint például Devin fürdőváros neve, tehát oltalom alatt állhat az ilyen nevek leíró jellegű használata megengedettségének és a vitatott védjegy jogosultjának kizárólagos joga korlátainak köszönhetően, anélkül hogy e védjegyet törölni kellene.

2019. május 7-i Fissler kontra EUIPO (vita) ítélet (T-423/18, [EU:T:2019:291](#))

„Európai uniós védjegy – A vita európai uniós szóvédjegy bejelentése – Feltétlen kizáró okok – Megkülönböztető képesség hiánya – Leíró jelleg – A jellemző fogalma – Szín megnevezése – Az (EU) 2017/1001 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) és c) pontja”

A 2019. május 7-én hozott Fissler kontra EUIPO (vita) ítéletével (T-423/18) a Törvényszék hatályon kívül helyezi az EUIPO azon határozatát, amely megtagadta a vita szóvédjegy európai uniós védjegyként való lajstromozását a következő áruk vonatkozásában: konyhai robotgépek, elektromos főzőedények és háztartási eszközök. A jelen ügyben az EUIPO azzal az indokkal tagadta meg az említett védjegy lajstromozását a 7., 11. és 21. osztályba tartozó áruk (nevezetesen a konyhai robotgépek, elektromos magasnyomású főzőedények és háztartási eszközök) vonatkozásában, hogy e védjegy leíró jellegű és nem rendelkezik megkülönböztető képességgel (a 2017/1001 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) és b) pontja). Konkrétan úgy ítélte meg, hogy mivel a bejelentett védjegy a svéd nyelv egyik kifejezése (a „vita” a „fehér” jelentésű svéd „vit” szó rendes többes számú alakja), az Európai Unió svéd nyelvű közönségét kell alapul venni. Az EUIPO lényegében két indokra alapozta a bejelentett védjegy leíró jellegét. Először is az említett áruk elérhetők fehér színben, ami meglehetősen gyakori, de nem a legáltalánosabb. Másodszor ezen árukat gyakran „vitvaror” („fehéráruk”) néven nevezik svéd nyelven.

A fehér színnek az érintett áruk előállításakor történő, többé vagy kevésbé szokásos használatát illetően a Törvényszék előzetesen azt vizsgálta meg, hogy az ilyen használat az ítélezési gyakorlat értelmében vett „jellemző” használatnak minősülhet-e. A Törvényszék emlékeztet arra, hogy valamely megjelölés lajstromozását a leíró jellege miatt csak akkor lehet (a 2017/1001 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja alapján) megtagadni, ha észszerűen feltételezhető, hogy azt az érintett fogyasztói kör valóban az egyik említett jellemző leírásaként fogja felismerni. Ráadásul, noha közbű, hogy az ilyen jellemző üzleti szempontból véve alapvető fontosságú-e, vagy csupán másodlagos, e cikk értelmében vett jellemzőnek „objektív és az áru [vagy szolgáltatás] jellegéhez szorosan kapcsolódó jellemzőnek”, valamint ezen áru vagy szolgáltatás vonatkozásában a „lényegükhöz tartozónak és állandónak” kell lennie.

A jelen ügyben a Törvényszék megállapítja, hogy a fehér szín nem képezi az érintett áruk (így a konyhai robotgépek, elektromos főzőedények és háztartási eszközök) „benne rejlő” és „jellegükhez szorosan kapcsolódó” jellemzőjét, hanem olyan tisztán véletlenszerű és esetleges külső jegyet képez, amely adott esetben csupán egy részüket jellemzi, és mindenesetre semmilyen közvetlen és azonnali kapcsolatban nem áll azok jellegével. Az ilyen áruk ugyanis számos színben elérhetők, amelyek között minden elsőbbség nélkül a fehér szín is szerepel. Egyszerűen az, hogy az említett áruk többé-kevésbé szokásos módon és más színek mellett fehér színben is elérhetők, nem vitatott, de hatástalannak tűnik, mivel az ítélezési gyakorlat értelmében nem „ésszerű” feltételezni, hogy kizárólag ezen egyszerű tény alapján a fehér színt az érintett vásárlóközönség ténylegesen ezen áruk benne rejlő és jellegéhez szorosan kapcsolódó jellemzőjének leírásaként ismeri fel. A „vita” kifejezés tehát nem leíró jellegű a szóban forgó áruk valamely jellemzője vonatkozásában, és ezért nem tartozik a 2017/1001 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontjában kimondott kizáró ok körébe.

A Törvényszék emellett felidézi, hogy a 2017/1001 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja – amely kizárja a megkülönböztetésre nem alkalmas védjegyek lajstromozását – mögött meghúzódó közérdek a fogyasztók védelmére irányul, azáltal, hogy lehetővé teszi számukra, hogy az összetévesztés veszélye nélkül megkülönböztessék a védjeggyel megjelölt áruk vagy szolgáltatások származását a védjegy alapvető származásjelző funkciójának megfelelően, míg az ugyanazon bekezdés c) pontjában szereplő szabály – amely kizárja a leíró jellegű védjegyek lajstromozását – mögött meghúzódó közérdek a versenytársak azon veszéllyel szembeni védelmére összpontosít, hogy egyetlen gazdasági szereplő sajátítsa ki magának az ilyen áruk vagy szolgáltatások jellemzőinek leírására szolgáló jelöléseket. Ily módon az olyan nem leíró jellegű védjegy, mint amelyről a jelen ügyben szó van, megkülönböztető képességgel sem rendelkezik.

Mivel a Törvényszék megítélése szerint az érintett közönség nem olyan egyszerű objektív üzenetként érti a bejelentett védjegyet, amely szerint az említett áruk fehér színben is elérhetők, hanem a származásuk jelzéseként, lényegében azt állapítja meg, hogy az említett védjegy megkülönböztető képességgel bír.

A fentiekre tekintettel a Törvényszék helyt ad a két jogalapnak, és hatályon kívül helyezi az EUIPO határozatát.

2025. július 16-i Iceland Foods kontra EUIPO – Íslandsstofa (Promote Iceland) és társai (ICELAND) ítélet (T-105/23, [EU:T:2025:729](#))

„Európai uniós védjegy – Törlési eljárás – ICELAND európai uniós szóvédjegy – Feltétlen törlési ok – Leíró jelleg – A 40/94/EK rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja (jelenleg az (EU) 2017/1001 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja)”

Ítéletével a Törvényszék egy európai ország (ICELAND) nevét tartalmazó két megjelölés leíró jellegéről határoz, és elutasítja az EUIPO fellebbezési nagytanácsának határozatai ellen benyújtott kereseteket azzal az indokkal, hogy e megjelölések az általuk érintett áruk és szolgáltatások földrajzi származása vagy jellemzői tekintetében leíró jellegűek.

A felperes Iceland Foods Ltd 2002. április 19-én, illetve 2013. február 12-én több áru és szolgáltatás vonatkozásában az ICELAND szómegjelölés és az Iceland ábrás megjelölés lajstromozása iránti kérelmeket nyújtott be az EUIPO-hoz. Ezt követően a szóban forgó védjegyek törlése iránt két kérelmet nyújtottak be az EUIPO törlési osztályához az e védjegyek árujegyzékében szereplő egyes áruk és szolgáltatások²⁶ vonatkozásában. A törlési osztály helyt adott e törlési kérelmeknek valamennyi érintett áru és szolgáltatás tekintetében.

A felperes ezt követően fellebbezést nyújtott be a törlési osztály mindkét határozata ellen. 2022. december 15-i határozataival a fellebbezési nagytanács elutasította e fellebbezéseket (a továbbiakban: megtámadott határozatok). Megállapította, hogy a vitatott védjegyeket az érintett közönség, azaz az Európai Unió angol nyelvű nagyközönsége arra utaló jelzéseként észleli, hogy a védjegyekkel jelölt áruk és szolgáltatások Izlandról származnak, és azokat leíró jellegűeknek kell tekinteni.²⁷ A fellebbezési nagytanács – annak kimondását követően, hogy ahhoz, hogy a megjelölések ne legyenek európai uniós védjegyként lajstromozhatók, elegendő, ha a feltétlen kizáró okok egyike fennáll – megállapította, hogy mindenesetre, ha a vitatott védjegyeket a megkülönböztető képesség alapján is kellene vizsgálni,²⁸ akkor azokat elkerülhetetlenül úgy kellene tekinteni, mint amelyek e képességgel nem rendelkeznek.²⁹

A felperes tehát valamennyi megtámadott határozattal szemben keresetet nyújtott be a Törvényszékhez.³⁰

A Törvényszék mindenekelőtt emlékeztet arra, hogy a földrajzi nevek lajstromozása két esetben kizárt. Az első a földrajzi nevek védjegyként történő lajstromozására vonatkozik, amennyiben azok olyan meghatározott földrajzi helyeket jelölnek, amelyek az érintett áru- vagy szolgáltatási kategória tekintetében már jóhírnévnek vagy ismertségnek örvendenek, és amelyeket ezért az érintett fogyasztói körök kapcsolatba hozhatnak ezzel az áru- vagy szolgáltatási kategóriával. A második a vállalkozások által használható

²⁶ A Nizzai Megállapodás 7., 11., 16., 29–32. és 35., illetve 29., 30. és 35. osztályába tartozó áruk és szolgáltatások vonatkozásában.

²⁷ A 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja, később a 2017/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja, jelenleg pedig a 2017/1001 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja értelmében.

²⁸ A fent hivatkozott 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja, később a fent hivatkozott 2017/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja, jelenleg pedig a fent hivatkozott 2017/1001 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja) értelmében.

²⁹ A törlést kérelmezők azon állítását, amely szerint a szóban forgó védjegyek a közrendbe ütköznek (a 40/94 rendelet 51. cikke (1) bekezdésének a) pontja [később a 2017/2009 rendelet 52. cikke (1) bekezdésének a) pontja, jelenleg pedig a 2017/1001 rendelet 59. cikke (1) bekezdésének a) pontja] és a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének f) pontja [később a 2017/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének f) pontja, jelenleg pedig a 2017/1001 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének f) pontja] együttesen értelmezett rendelkezései értelmében), a fellebbezési nagytanács a késedelmes benyújtása miatt mint elfogadhatatlant elutasította. Így ezt a kérdést sem a fellebbezési tanács, sem ezt követően a Törvényszék nem vizsgálta meg.

³⁰ Az ICELAND szóvédjegyre vonatkozó Iceland Foods kontra EUIPO – Íslandsstofa (Promote Iceland) és társai (ICELAND) ügy (T-105/23) ügy, és az Iceland ábrás védjegyre vonatkozó Iceland Foods kontra EUIPO – Icelandic Trademark (Iceland) ügy (T-106/23).

földrajzi neveket érinti, amelyeket ezek számára ugyancsak rendelkezésre kell bocsátani az érintett áru- vagy szolgáltatási kategória földrajzi eredetjelzőiként.

Ezenkívül a Törvényszék megállapítja, hogy a vitatott védjegyek leíró jellegének értékelése több releváns tényező, például Izland és jellemzői ismeretének, valamint az áru- és szolgáltatáskategóriák és a vitatott védjegyek közötti kapcsolat figyelembevételét is szükségessé teszi.

E tekintetben rámutat, hogy a vitatott védjegyek egy olyan Európában található ország nevét jelölik, amely – bár kétségtelenül viszonylag ritkán lakott – az Unió és az Európai Gazdasági Térség (EGT) bizonyos tagállamainál nagyobb területtel rendelkezik.

A Törvényszék így megállapítja, hogy az „Iceland” szót az érintett vásárlóközönség jelentős része ismeri, amely az Unió angolul beszélő nagyközönségéből áll.

A Törvényszék továbbá megerősíti, hogy azok a bizonyítékok, amelyekre a fellebbezési nagytanács támaszkodott, alátámasztják először is azt, hogy Izland környezetbarát ország, többek között mivel több geotermikus és vízenergiát hasznosító erőművel rendelkezik, másodszor Izland népszerű turisztikai célpont, harmadszor pedig Izland áruk és szolgáltatások széles skáláját kínálja, és azokkal kapcsolatban jelentős kereskedelmi kapcsolatokat tart fenn az EGT országaival.

A Törvényszék azt is megjegyzi, hogy a szóban forgó védjegy bejelentésének időpontjában fennálló több körülményt kell a jövőre kivetítve is figyelembe venni, és azok nem korlátozódhatnak kizárólag azon „jó hírnév” kérdésére, amellyel Izland az érintett közönség vonatkozásában a vitatott védjegyekkel jelölt áruk és szolgáltatások vonatkozásában rendelkezik, vagy amellyel a jövőben rendelkezhet. Ráadásul Izland különböző jellemzői fontosak annak meghatározása során, hogy a szóban forgó áruk vagy szolgáltatások földrajzi származása mennyiben lehet releváns az érintett fogyasztói kör szempontjából az érintett áruk vagy szolgáltatások minőségének vagy egyéb jellemzőinek értékelése tekintetében. Ugyanezen okokból a Törvényszék kimondja, hogy a fellebbezési nagytanács helyesen vette figyelembe a gazdasági jólétet, a bruttó hazai termék értékelését is beleértve, a szakképzett munkaerőt vagy a különböző iparágak jelenlétét, mivel e kritériumok lehetővé tették annak meghatározását, hogy Izland a szóban forgó áruk és szolgáltatások tekintetében a földrajzi eredet helyeként ismertté válhatott-e vagy jó hírnevet szerezhetett-e.

Ezt követően az élelmiszer-ágazathoz tartozó növényi és állati eredetű élelmiszereket, valamint emberi fogyasztásra szánt folyadékokat illetően a Törvényszék megállapította, hogy a vitatott védjegyek ezen áruk tekintetében leíró jellegűek. Így a vitatott védjegyek lajstromozásának időpontjában Izland ilyen árukat állított elő és exportált, és más árukat is előállíthatott, így amennyiben ezen áruk egyikét a vitatott védjeggyel forgalmazták, az úgy érzékelhető, mint amely ebből az országból származik. Egyébiránt, még ha feltételezzük is, hogy az élelmiszerek Izland általi jelenlegi exportja általában véve nem képezi exportjának viszonylag jelentős részét, a Törvényszék megállapítja, hogy ezen állítás nem teszi lehetővé a védjegy és az árujegyzékébe tartozó áruk közötti, leíró

jelleget megalapozó kapcsolat megkérdőjelezését, mivel nem veszi figyelembe a vitatott védjegyek és az érintett áruk között a jövőre nézve észszerűen megállapítható kapcsolatra vonatkozó elképzelést.

Végül a Törvényszék megállapítja, hogy a fellebbezési nagytanács részletesen elemezte a vitatott védjegy leíró jellegét az összes szóban forgó áru és szolgáltatás tekintetében. Ezenfelül, az Iceland ábrás védjegyet illetően,³¹ hozzáteszi, hogy sem a vitatott védjegy tipográfiájának, sem a színének nincs szokatlan vagy feltűnő hatása. E védjegy szóelemét ugyanis szabványos fehér betűtípussal ábrázolják, minden tipográfiai sajátosság nélkül. Bár igaz, hogy e szóelem négyszögletes, piros, narancssárga és sárga színű háttéren helyezkedik el, amelynek sárgás és narancssárgás része enyhén elmosódott benyomást kelt, a színes, különösen a narancssárga és sárga színű háttér lényegében gyakori a reklámokban vagy a csomagolásokon, így a fogyasztó azt díszítőelemnek tekinti. E körülmények között a szóban forgó védjegy ábrás elemei kizárólag az említett védjegy szóelemének kiemelésére szolgálnak, és egyáltalán nem módosítják az utóbbi elem által közvetített leíró tartalmat.

Ami a 40/94 rendelet 12. cikkének b) pontját³² illeti, amely a védjegyoltalom azon korlátjára vonatkozik, amely lehetővé teszi az izlandi jogalanyok számára az „Iceland” név használatát, a Törvényszék emlékeztet arra, hogy e rendelkezés célja többek között az olyan problémák megoldása, amelyek akkor merülnek fel, ha egy részben vagy egészben valamely földrajzi névből álló összetett védjegyet lajstromoznak, és az nem biztosítja a harmadik felek részére az ilyen név védjegyként történő használatát, csupán azt, hogy azt leíró jelleggel, nevezetesen földrajzi származásra utaló jelzésként használhassák, azzal a feltétellel, hogy e használat az adott ágazatban vagy üzletágban megfelel a tisztességes használat követelményeinek. Ezenkívül az a körülmény, hogy a 40/94 rendelet 12. cikkének b) pontja biztosítja, hogy az összes gazdasági szereplő szabadon használhassa az áruk és a szolgáltatások jellemzőire vonatkozó megjelöléseket, nem teszi lehetővé az e rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja mögött meghúzódó közérdek védelmének biztosítását. Éppen ellenkezőleg, e körülmény nyilvánvalóvá teszi az ahhoz fűződő érdeket, hogy a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontjával együttesen értelmezett 51. cikke (1) bekezdésének a) pontjában foglalt – egyébiránt feltétlen – törlési okot ténylegesen alkalmazzák minden olyan megjelölésre, amely a védjegy árujegyzékében szereplő áruk vagy szolgáltatások valamely jellemzőjét jelölheti.

³¹ 2025. július 16-i Iceland Foods kontra EUIPO – Icelandic Trademark (Iceland) ítélet (T-106/23, [EU:T:2025:730](#)).

³² Később a 207/2009 rendelet 12. cikkének b) pontja, jelenleg pedig a 2017/1001 rendelet 14. cikkének b) pontja.

4. Kizárólag általánosan alkalmazott jelekből vagy megjelölésekből álló védjegyek

2006. március 16-i Telefon & Buch kontra OHIM – Herold Business Data (WEISSE SEITEN) ítélet (T-322/03, [EU:T:2006:87](#))

„Közösségi védjegy – A kereset elfogadhatósága – Véletlen körülmények – Törlési kérelem – A 40/94/EK rendelet 51. cikke (1) bekezdésének a) pontja – WEISSE SEITEN szóvédjegy – Feltétlen kizáró okok – A 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b)–d) pontja”

A Telefon & Buch Verlagsgesellschaft mbH a WEISSE SEITEN szószerkezet különböző áruk³³ tekintetében történő lajstromozása iránti kérelmet nyújtott be az OHIM-hoz. A Herold Business Data GmbH & Co. KG a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b)–d) és g) pontja alapján kérte e lajstromozás törlését. E kérelemnek az OHIM törlési osztálya részben helyt adott. A fellebbezési tanács így törölte a védjegyet azzal az indokkal, hogy a 9. és 16. osztályba tartozó árukat illetően a védjegy kizárólag olyan jelekből vagy adatokból áll, amelyeket az általános nyelvhasználatban vagy a tisztességes és állandó üzleti gyakorlatban szokásosan alkalmaznak. Ezenkívül úgy vélte, hogy a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) és c) pontját valamennyi érintett árura és szolgáltatásra alkalmazni kell.

Az ez utóbbi határozattal szemben benyújtott kereset tárgyában eljárva a Törvényszék elutasítja e keresetet, és mindenekelőtt hangsúlyozza, hogy valamely védjegy szokásos jellege egyrészt csak a védjeggyel jelölt áruk és szolgáltatások vonatkozásában értékelhető, még akkor is, ha a szóban forgó rendelkezés nem utal kifejezetten azokra, másrészt pedig a célközönség észlelésére tekintettel. Ezt követően ezen észlelést illetően pontosítja, hogy figyelembe kell venni a szóban forgó terméktípus átlagfogyasztójának feltételezett elvárását, akiről feltételezhető, hogy szokásosan tájékozott, észszerűen figyelmes és körültekintő. Végül rámutat arra, hogy a védjegyet alkotó jelek vagy adatok, amelyeket az általános nyelvhasználatban, illetve a tisztességes üzleti gyakorlatban a védjegybejelentésben szereplő áruk vagy szolgáltatások jelölésére állandóan és szokásosan alkalmaznak, nem alkalmasak arra, hogy valamely vállalkozás áruit vagy szolgáltatásait más vállalkozásokétól megkülönböztessék, így nem töltik be az említett védjegy alapvető rendeltetését.

E megfontolások alapján a Törvényszék megállapítása szerint a jelen ügyben a WEISSE SEITEN szóösszetételt nem lehetett volna közösségi védjegyként lajstromozni a Nizzai Megállapodás szerinti 9. és 16. osztályba tartozó áruk vonatkozásában, mert a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének d) pontjában foglalt feltétlen kizáró ok áll fenn, mivel bizonyítást nyert, hogy a német nyelvű átlagfogyasztó tekintetében a „weiße Seiten” szószerkezetet a védjegybejelentés időpontjában szokásosan használták

³³ A Nizzai Megállapodás szerinti 9., 16., 41. és 42. osztályba tartozó áruk.

magánszemélyek nemcsak nyomtatott, hanem elektronikus formájú telefonjegyzékének fajtaelnevezéseként.

2018. május 18-i Mendes kontra EUIPO – Actial Farmaceutica (VSL#3) ítélet (T-419/17, [EU:T:2018:282](#))

„Európai uniós védjegy – Megszűnés megállapítása iránti eljárás – VSL#3 európai uniós szóvédjegy – A forgalomban azon áruknak, illetve szolgáltatásoknak a szokásos nevévé vált védjegy, amelyekre azt lajstromozták – A vásárlóközönség megtévesztésére alkalmas védjegy – A 207/2009/EK rendelet 51. cikke (1) bekezdésének b) és c) pontja (jelenleg az (EU) 2017/1001 rendelet 58. cikke (1) bekezdésének b) és c) pontja)“

Az Actial Farmaceutica Srl volt a „VSL#3” európai uniós szóvédjegy jogosultja gyógyszeripari termékek tekintetében. A Mendes s.u.r.l. megszűnés megállapítása iránti kérelmet nyújtott be e védjeggyel szemben, egyrészt arra hivatkozva, hogy az a beavatkozó fél tevékenysége vagy mulasztása folytán a szóban forgó áruk szokásos nevévé vált, másrészt használata a vásárlóközönség megtévesztésére alkalmas. E kérelmet az EUIPO törlési osztálya elutasította. Az e határozat ellen benyújtott fellebbezést a fellebbezési tanács szintén elutasította.

Az ez utóbbi határozattal szemben benyújtott kereset tárgyában eljárva a Törvényszék elutasítja e keresetet, és először is megállapítja, hogy a Bíróságnak a 207/2009 rendelet 51. cikke (1) bekezdésének b) pontjára analógia útján alkalmazandó ítélkezési gyakorlatából kitűnik, hogy e cikk olyan helyzetre vonatkozik, amelyben a védjegy nem képes többé betölteni származásjelző funkcióját. A védjegy különböző funkciói közül a származásjelző funkció alapvető szerepet játszik, mivel lehetővé teszi a védjeggyel jelölt árunak vagy szolgáltatásnak egy meghatározott vállalkozástól származóként történő azonosítását, és így más vállalkozások áruitól és szolgáltatásaitól való megkülönböztetését. E vállalkozás az, amelynek felügyelete alatt forgalmazzák az árut vagy a szolgáltatást. Az uniós jogalkotó a védjegy származásjelző funkcióját foglalta jogszabályba, amikor a 207/2009 rendelet 4. cikkében úgy rendelkezett, hogy védjegyjelként részesülhet minden grafikailag ábrázolható megjelölés, ha alkalmas arra, hogy valamely vállalkozás áruit vagy szolgáltatásait megkülönböztesse más vállalkozások áruitól vagy szolgáltatásaitól.

Így, míg a 207/2009 rendelet 7. cikke azokat a helyzeteket sorolja fel, amikor a védjegy eleve nem alkalmas arra, hogy származásjelző funkcióját betöltse, ugyanezen rendelet 51. cikke (1) bekezdésének b) pontja arra a helyzetre vonatkozik, amikor a védjegy használata annyira általánossá vált, hogy a védjegyként lajstromozott megjelölés az árujegyzékében szereplő áruknak vagy szolgáltatásoknak a kategóriáját, típusát vagy jellemzőjét jelöli inkább, és nem egy meghatározott vállalkozástól származó különös árukat vagy szolgáltatásokat. Az a védjegy, amely egy áru szokásos nevévé vált, elvesztette megkülönböztető képességét, és ezáltal nem tudja többé betölteni e funkcióját. A védjegyjogosult következőképpen elveszítheti a 207/2009 rendelet

9. cikkében számára biztosított jogokat, amennyiben először is, e védjegy a forgalomban azoknak az áruknak, illetve szolgáltatásoknak a szokásos nevévé vált, amelyekre lajstromozták, és másodszor, ha e változásra az említett védjegyjogosult cselekménye vagy mulasztása következtében került sor. E feltételeknek együttesen kell teljesülniük.

Másodszorban a Törvényszék emlékeztet arra a joggyakorlatra, amely szerint abban az esetben, ha a lajstromozott védjegy által oltalomban részesített áru fogyasztók vagy végfelhasználók részére történő értékesítésében közvetítő kereskedők vesznek részt, az azon kérdés megítélése szempontjából releváns közönség, hogy e megjelölés a forgalomban az érintett áru szokásos nevévé vált-e, a fogyasztók vagy végfelhasználók összességéből és az érintett áru piacának jellemzőitől függően az áru értékesítésében részt vevő kereskedők összességéből áll. A védjegy ugyanis az eladó és vevő közötti kommunikációs folyamat szerves része. E folyamat csak akkor éri el a kívánt eredményt, és a védjegy csak akkor tölti be a létét igazoló funkcióját, ha a kommunikációban részt vevő mindkét fél védjegyként észleli azt, tehát tud annak származásjelző funkciójáról. Ha a két csoport valamelyike a védjegyet szokásos jellegű kifejezésként észleli, megghiúsul a védjegy által közvetítendő információ átadása. Ugyanakkor a védjegy továbbra is betöltheti származásjelző funkcióját a vevő védjegyminőségről való tudomásának hiánya ellenére, ha egy közvetítő kereskedő mérvadó befolyást gyakorol a vevő vásárlási döntésére, és így a védjegy származásjelző funkciójáról való tudomása a kommunikációs folyamat sikeréhez vezet. Ez a helyzet akkor, ha az adott piacon az a szokás, hogy a közvetítő kereskedő a vásárlási döntést mérvadóan meghatározó tanácsot ad, vagy a közvetítő kereskedő maga hozza meg a vásárlási döntést a fogyasztó javára, ahogy ez a gyógyszerészek és orvosok esetében történik a vényköteles gyógyszerek tekintetében.

Ekképpen, jóllehet az érintett közönség mindenekelőtt a végső fogyasztókat és felhasználókat foglalja magában, figyelembe kell venni a védjegy szokásos jellegének értékelésében szerepet játszó közvetítő szereplőket is. Ezen ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy az érintett áru piacának jellemzőinek függvényében kell meghatározni azt az érintett közönséget, amelynek nézőpontját figyelembe kell venni annak értékelésekor, hogy a vitatott védjegy a forgalomban a védjeggyel forgalmazott áru szokásos nevévé vált-e.

5. Kizárólag az áru formájából álló megjelölések

2010. szeptember 14-i ítélet Lego Juris kontra OHIM ítélet (nagytanács) (C-48/09 P, [EU:C:2010:516](#))

„Fellebbezés – 40/94/EK rendelet – Közösségi védjegy – Egytermék formájának védjegyként való lajstromozhatósága – Lego kocka felső lapja és két oldala által alkotott térbeli megjelölés lajstromozása – Az említett védjegy törlése ugyanolyan formájú és méretű játékkockákat forgalmazó vállalkozás kérelmére – Az említett rendelet 7. cikke (1) bekezdése e) pontjának ii. alpontja – Kizárólag olyan formából álló megjelölés, amely a célzott műszaki hatás eléréséhez szükséges”

A Kirkbi A/S társaság, amelynek jogutódja a Lego Juris A/S, európai uniós védjegyként lajstromozta a piros Lego kockából álló térbeli megjelölést. A Mega Brands Inc. a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése a) pontja e) alpontjának ii. és iii. alpontjára, valamint f) pontjára alapított törlési kérelmet nyújtott be e lajstromozással szemben, amelynek az OHIM törlési osztálya helyt adott. E határozatot először is az OHIM fellebbezési nagytanácsa, majd a Törvényszék helybenhagyta³⁴ azzal az indokkal, hogy a vitatott védjegy kizárólag az árunak a célzott műszaki hatás eléréséhez szükséges formájából áll.

A fellebbezés tárgyában eljárva a Bíróság elutasítja azt, és pontosítja a kizárólag az áru formájából álló megjelölésekre vonatkozó feltétlen kizáró ok³⁵ tartalmát és értékelési szempontjait.

A Bíróság először is kifejti, hogy az arra vonatkozó feltétellel kapcsolatban, hogy az említett kizáró ok hatálya alá tartozik minden olyan megjelölés, amely „kizárólag” a műszaki hatás eléréséhez szükséges formából áll, e feltétel teljesül, amennyiben az említett forma valamennyi alapvető jellemzője műszaki funkciót tölt be, és a műszaki funkciót be nem töltő, nem alapvető jellemzők e tekintetben irrelevánsak. Ez az értelmezés tükrözi azt az elvet, hogy egy vagy több kisebb önkényes elem jelenléte egy olyan térbeli védjegyben, amelynek valamennyi alapvető elemét azon műszaki megoldás szabja meg, amelynek e megjelölés a kifejeződése, nem befolyásolja azt a megállapítást, mely szerint az említett megjelölés kizárólag a célzott műszaki hatás eléréséhez szükséges formából áll. Az említett értelmezés – amennyiben feltételezi, hogy a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése e) pontjának ii. alpontja csak akkor alkalmazható, ha valamely megjelölés alapvető jellemzőinek mindegyike funkcióval bír – ezenkívül biztosítja, hogy az ilyen megjelölés védjegyként történő lajstromozása nem tagadható meg e rendelkezés alapján, ha a szóban forgó forma olyan, funkcióval nem bíró, jelentős elemet is magában foglal, mint amilyen egy, az említett formában jelentős szerepet játszó díszítő- vagy fantázia szülte elem.

³⁴ 2008. november 12-i ítélet, Lego Juris kontra OHIM – Mega Brands (Piros Lego kocka) ítélet, T-270/06, [EUT:2008:483](#).

³⁵ A 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése e) pontjának ii. alpontja értelmében.

Másodszor a Bíróság pontosítja, hogy az a feltétel, amely szerint valamely áru formájának védjegyként történő lajstromozása kizárólag akkor tagadható meg a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése e) pontjának ii. alpontja alapján, ha e forma a célzott műszaki hatás eléréséhez „szükséges”, e feltétel nem jelenti azt, hogy kizárólag a szóban forgó formával érhető el ez a hatás. Igaz, hogy bizonyos esetekben ugyanaz a műszaki hatás különböző megoldásokkal is elérhető. Így létezhetnek az ugyanazon műszaki hatás elérését lehetővé tévő olyan alternatív formák, amelyeknek más a mérete vagy a dizájnya. E körülmény azonban önmagában nem jár azzal a következménnyel, hogy a szóban forgó forma védjegyként való lajstromozása ne lenne hatással az általa megtestesített műszaki megoldásnak a többi gazdasági szereplő számára való hozzáférhetőségére. E tekintetben a 40/94 rendelet 9. cikkének (1) bekezdése értelmében egy kizárólag funkcionális forma védjegyként történő lajstromozása lehetővé teheti e védjegy jogosultja számára, hogy megtiltsa a többi vállalkozás számára nem csupán minden azonos forma, de a hasonló formák használatát is. Jelentős számú alternatív forma válhatna így használhatatlanná az említett jogosult versenytársai számára. Különösen ez a helyzet eltérő, kizárólag funkcionális formák lajstromozásának halmozódása esetén, amely halmozódás teljes egészében megakadályozná, hogy más vállalkozások egyes, bizonyos műszaki funkcióval rendelkező árukat előállíthassanak és forgalmazhassanak.

Harmadszor a Bíróság rámutat arra, hogy a valamely műszaki megoldást kifejlesztő vállalkozás helyzete nem védhető a pontosan ugyanazon műszaki megoldást megtestesítő szolgai másolatokat forgalomba hozó versenytársakkal szemben azáltal, hogy monopóliumot nyújt az említett vállalkozásnak az említett formából álló térbeli megjelölés védjegyként való lajstromozása révén, de adott esetben vizsgálható a tisztességtelen versenyre vonatkozó szabályok fényében.

Negyedszer a Bíróság hangsúlyozza, hogy a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése e) pontja ii. alpontjának helyes alkalmazása megköveteli, hogy a térbeli megjelölés alapvető jellemzőit az a hatóság, amely az e megjelölés védjegyként való lajstromozása iránti kérelem tárgyában dönt, megfelelő módon határozza meg. Tehát az „alapvető jellemzők” kifejezést úgy kell érteni, hogy az a megjelölés legfontosabb elemeire vonatkozik. Az említett alapvető jellemzők meghatározását esetről esetre el kell végezni. Az egyes elemek típusai között, amelyek megjelölést alkothatnak, egyáltalában nem létezik ugyanis szisztematikus rangsor. Végezetül az adott ügyben az illetékes hatóság, amelynek egy megjelölés alapvető jellemzőit kell vizsgálnia, kiindulhat közvetlenül a megjelölés által keltett összbenyomásból, de először vizsgálhatja az e megjelölést alkotó egyes elemeket is egymást követően. Valamely térbeli megjelölés alapvető jellemzőinek az említett rendelet 7. cikke (1) bekezdése e) pontjának ii. alpontjában foglalt kizáró ok esetleges alkalmazása szempontjából történő meghatározása továbbá végezhető – az esettől függően, és különösen az adott eset nehézségi fokára tekintettel – az említett megjelölés egyszerű vizuális elemzésével, vagy épp ellenkezőleg, alapulhat részletekbe menő vizsgálaton, amelynek keretében figyelembe veszik az értékelés szempontjából hasznos elemeket, például a közvéleménykutatásokat és a szakértői véleményeket vagy

az ugyanazon áruval kapcsolatban korábban biztosított szellemi tulajdonjogokra vonatkozó adatokat. Miután a megjelölés alapvető jellemzői meghatározásra kerültek, az illetékes hatóságnak azt meg kell vizsgálnia, hogy e jellemzők mindegyike a szóban forgó áru műszaki funkcióját szolgálja-e. A 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése e) pontjának ii. alpontja ugyanis nem alkalmazható olyan forma védjegyként való lajstromozása esetén, amelyben egy funkcióval nem bíró – például díszítő- vagy fantázia szülte – elem jelentős szerepet játszik. Ilyen esetben a versenytárs vállalkozások könnyen hozzáférhetnek azonos értékű funkcionális jelleggel rendelkező alternatív formákhoz, miáltal nem áll fenn a kockázata annak, hogy sérül a műszaki megoldás elérhetősége. E műszaki megoldást a védjegyjogosult versenytársai könnyedén foglalhatják olyan formákba, amelyek nem ugyanazon, funkcióval nem rendelkező elemmel rendelkeznek, mint az említett védjegyjogosult formája, és amelyek e formával tehát nem azonosak, és még csak nem is hasonlók ahhoz.

Végül ötödször a Bíróság megállapítja, hogy a megjelölés átlagos fogyasztó általi, feltételezett észlelése nem döntő tényező a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése e) pontjának ii. alpontjában foglalt kizáró ok alkalmazása keretében, az legfeljebb az értékelés egy hasznos eleméül szolgálhat az illetékes hatóság számára a megjelölés alapvető jellemzőinek meghatározása során.

2011. október 6-i Bang & Olufsen kontra OHIM (Hangszóró ábrázolása) ítélet (T-508/08, [EU:T:2011:575](#))

„Közösségi védjegy – Közösségi térbeli védjegy bejelentése – Hangszóró ábrázolása – Az OHIM egyik fellebbezési tanácsa által hozott határozatot hatályon kívül helyező ítélet OHIM által történő végrehajtása – A 40/94/EK rendelet 63. cikkének (6) bekezdése (jelenleg a 207/2009/EK rendelet 65. cikkének (6) bekezdése) – Feltétlen kizáró ok – Kizárólag olyan formából álló megjelölés, amely az áru értékének a lényegét hordozza – A 40/94/EK rendelet 7. cikke (1) bekezdése e) pontjának iii. alpontja (jelenleg a 207/2009/EK rendelet 7. cikke (1) bekezdése e) pontjának iii. alpontja)“

A Bang & Olufsen A/S egy hangszóró formájából álló térbeli megjelölés közösségi védjegyként történő lajstromozása iránti nyújtott be kérelmet az OHIM-hoz. Az elbíráló azzal az indokkal utasította el a bejelentést, hogy a védjegy nem rendelkezik megkülönböztető képességgel, és azt használat révén sem szerezte meg.³⁶ Ezt a határozatot először a fellebbezési tanács helybenhagyta, ezt követően azonban a Törvényszék hatályon kívül helyezte.³⁷ A Törvényszék ezen ítéletéből levonva a következtetéseket, a fellebbezési tanács egyrészt hatályon kívül helyezte az elbíráló határozatát a védjegy megkülönböztető képessége tekintetében, másrészt elutasította a védjegybejelentést azzal az indokkal, hogy a szóban forgó megjelölés kizárólag olyan formából áll, amely az áru értékének a lényegét hordozza.

³⁶ A 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése b) pontjának és (3) bekezdésének értelmében.

³⁷ 2007. október 10-i Bang & Olufsen kontra OHIM (Hangszóró ábrázolása) ítélet (T-460/05, [EU:T:2007:304](#)).

Az ez utóbbi határozattal szemben benyújtott kereset tárgyában eljárva a Törvényszék elutasítja e keresetet, helybenhagyja a fellebbezési tanács határozatát, és pontosítja a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése e) pontjának iii. alpontja értelmében kizárólag az áruhoz lényeges értéket adó formából álló megjelölésekre vonatkozó feltétlen kizáró ok és az e rendelet 7. cikkének (3) bekezdése értelmében vett, használat révén megszerzett megkülönböztető képesség kapcsolatát.

E tekintetben a Törvényszék hangsúlyozza, hogy a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése e) pontjának hatálya alá tartozó megjelölés soha nem szerezhethet használatát révén megkülönböztető képességet ugyanezen rendelet 7. cikkének (3) bekezdése értelmében, még ha ez a lehetőség ez utóbbi rendelkezés értelmében fenn is állna a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontjában, valamint az ugyanezen rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) és d) pontjában szabályozott kizáró okok hatálya alá tartozó megjelölések esetében.

Következésképpen, amennyiben egy megjelölésnek a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének e) pontja alapján történő vizsgálata arra a megállapításra vezet, hogy az e rendelkezésben említett egyik feltétel teljesül, ez felmentést ad az említett megjelölés ugyanezen rendelet 7. cikkének (3) bekezdése szerinti vizsgálata alól, mivel ebben az esetben egyértelmű az említett megjelölés lajstromozhatatlansága. Ez a felmentés indokolja a megjelölésnek a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének e) pontja alapján történő előzetes vizsgálata lefolytatásához fűződő érdeket abban az esetben, amikor az (1) bekezdésben előírt feltétlen kizáró okok közül többnek az alkalmazása is lehetséges anélkül, hogy egy ilyen felmentést mindazonáltal úgy lehetne értelmezni, mint amely maga után vonja az említett megjelölésnek a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének e) pontja alapján történő előzetes vizsgálatára vonatkozó kötelezettséget.

6. Közrendbe vagy közerkölcsbe ütköző védjegyek

2018. március 15-i La Mafia Franchises kontra EUIPO – Italie (La Mafia SE SIENTA A LA MESA) ítélet (T-1/17, [EU:T:2018:146](#))

„Európai uniós védjegy – Törlési eljárás – La Mafia SE SIENTA A LA MESA európai uniós ábrás védjegy – Feltétlen kizáró ok – Közrendbe vagy közerkölcsbe ütközés – A 207/2009/EK rendelet 7. cikke (1) bekezdésének f) pontja (jelenleg az (EU) 2017/1001 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének f) pontja)”

A Honorable Hermandad, SL társaság, amelynek jogutódja a La Mafia Franchises, SL, a La Mafia SE SIENTA A LA MESA európai uniós ábrás védjegy jogosultja volt. Az Olasz Köztársaság e védjegy törlése iránti kérelmet nyújtott be, mivel úgy vélte, hogy az a

közrendbe és a közerkölcsbe ütközik. E kérelemnek az EUIPO törlési osztálya helyt adott, majd ezt a határozatot fellebbezési tanács is helybenhagyta.

Az ez utóbbi határozattal szemben benyújtott kereset tárgyában eljárva a Törvényszék elutasítja e keresetet, és pontosításokkal szolgál a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének f) pontja értelmében vett, közrendbe vagy közerkölcsbe ütközésre vonatkozó feltétlen kizáró ok értékelését illetően.

A Törvényszék mindenekelőtt kifejti, hogy a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének f) pontjában foglalt feltétlen kizáró ok alapját képező közérdek az, hogy ne legyenek lajstromozhatók olyan megjelölések, amelyek – az Unió területén való használatuk esetén – a közrendbe vagy a közerkölcsbe ütközhetnek. Valamely védjegy európai uniós védjegyként történő lajstromozása többek között akkor ütközik ebbe a feltétlen kizáró okba, ha az rendkívül sértő.

Ezt követően megállapítja, hogy e kizáró ok fennállásának értékelése során nem lehet alapul venni az érintett közönség azon részének érzékelését, amely semmin nem ütközik meg, és azon részének érzékelését sem, amely nagyon könnyen megbotránkozik, hanem ezt az értékelést egy olyan észszerűen gondolkodó személy szempontjai alapján kell elvégezni, aki átlagos érzékenységi és toleranciaküszöbvel rendelkezik. Az említett kizáró ok vizsgálata során egyébiránt az érintett közönséget nem lehet arra a közönségre korlátozni, amely a védjegybejelentésben szereplő áruk és szolgáltatások közvetlen címzettje. Figyelembe kell ugyanis venni azt a tényt, hogy az e kizáró okkal érintett megjelölések nemcsak azt a közönséget botránkoztatják meg, amely a megjelöléssel jelölt áruk és szolgáltatások címzettje, hanem azokat a további személyeket is, akik – anélkül, hogy az említett áruk és szolgáltatások iránt érdeklődének – azokkal a mindennapok során véletlenül találkoznak.

A Törvényszék másrészt arra is emlékeztet, hogy az Unió területén lévő érintett közönség a meghatározásánál fogva valamely tagállam területén van, és a közrendbe vagy a közerkölcsbe ütközőként érzékelhető megjelölések többek között nyelvi, történelmi, társadalmi vagy kulturális okokból nem minden tagállamban azonosak. Ebből következően az említett feltétlen kizáró ok alkalmazásához az Unió összes tagállamának közös körülményeit éppúgy figyelembe kell venni, mint az egyes tagállamok azon sajátos körülményeit, amelyek az e tagállamok területén lévő érintett közönség felfogását befolyásolhatják.

Végül a Törvényszék pontosítja, hogy a különösen megbotránkoztató vagy sértő megjelölést a közrendbe, illetve a közerkölcsbe ütközőnek kell tekinteni, függetlenül attól, hogy azt milyen áruk vagy szolgáltatások tekintetében lajstromozták. A 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdése összes különböző pontjának értelmezéséből továbbá az tűnik ki, hogy azok a szóban forgó védjegy benne rejlő tulajdonságaira, és nem a védjegy lajstromozását kérő személy magatartásával kapcsolatos körülményekre utalnak.

2020. február 27-i Constantin Film Produktion kontra EUIPO ítélet (C-240/18 P, [EU:C:2020:118](#))

„Fellebbezés – Európai uniós védjegy – 207/2009/EK rendelet – A 7. cikk (1) bekezdésének f) pontja – Feltétlen kizáró ok – Közerkölcsbe ütköző védjegy – A »Fack Ju Göhte« szómegjelölés – A lajstromozási kérelem elutasítása”

A Constantin Film Produktion GmbH az EUIPO-nál európai uniós védjegyként kívánta lajstromozni különböző áruk és szolgáltatások³⁸ tekintetében a „Fack Ju Göhte” szómegjelölést, amely a fellebbező által készített sikeres német vígjáték címe. A védjegybejelentést azonban az elbíráló azzal az indokkal utasította el, hogy az a közrendbe és a közerkölcsbe ütközik.³⁹ Ezt az elutasítást először az EUIPO fellebbezési tanácsa, majd a Törvényszék is helybenhagyta.⁴⁰

A felperes által benyújtott fellebbezés tárgyában eljárva a Bíróság hatályon kívül helyezi a Törvényszék ítéletét és az EUIPO fellebbezési tanácsának határozatát, és dönt a „közerkölcs” fogalmáról, valamint a 207/2009/EK rendelet 7. cikke (1) bekezdésének f) pontjában foglalt kizáró ok értékelési kritériumairól.

A Bíróság legelőször is pontosítja, hogy mivel a „közerkölcs” fogalmát a 207/2009 rendelet nem határozza meg, azt szokásos jelentése, valamint azon kontextus figyelembevételével kell értelmezni, amelyben azt általában használják. E fogalom szokásos értelmében azokra az alapvető erkölcsi értékekre és normákra utal, amelyeket egy társadalom egy adott időpontban elfogad, amelyek az idők során és térben is változhatnak, és amelyeket az e társadalomban az értékelés időpontjában fennálló társadalmi konszenzus alapján kell meghatározni, figyelembe véve a társadalmi kontextust, ideértve adott esetben az arra jellemző kulturális, vallási vagy világnézeti sokszínűséget is.

Ezen túlmenően a Bíróság kifejti, hogy annak vizsgálata, hogy a lajstromoztatni kívánt megjelölés a közerkölcsbe ütközik-e, az adott ügyre jellemző összes tényező elemzését igényli, annak meghatározása érdekében, hogy az érintett közönség miként fogja fel e megjelölést a bejelentett áruk vagy szolgáltatások tekintetében védjegyként történő használata esetén. E tekintetben a Bíróság pontosítja, hogy nem elegendő, ha az érintett megjelölést ízléstelennek tekintik, hanem azt az érintett közönségnek a vizsgálat időpontjában úgy kell észlelnie, mint amely a társadalom ezen időpontban fennálló alapvető erkölcsi értékeivel és normáival ellentétes. Annak megállapításához, hogy ez a helyzet áll-e fenn, az átlagos érzékenységi és toleranciaküszöbvel rendelkező észszerű személy észlelésére kell támaszkodni, figyelembe véve azt az összefüggést, amelyben a védjeggyel találkozhat, valamint adott esetben az Unió érintett részére jellemző sajátos körülményeket. E tekintetben olyan tényezők lehetnek relevánsak, mint például a jogszabályszövegek és a közigazgatási gyakorlat, a közvélemény, vagy adott esetben az,

³⁸ A Nizzai Megállapodás szerinti 3., 9., 14., 16., 18., 21., 25., 28., 30., 32., 33., 38. és 41. osztályba tartozó áruk és szolgáltatások.

³⁹ A 207/2009/EK tanácsi rendelet 7. cikkének (2) bekezdésével összefüggésben értelmezett 7. cikke (1) bekezdésének f) pontja értelmében.

⁴⁰ 2018. január 24-i Constantin Film Produktion kontra EUIPO (Fack Ju Göhte) ítélet (T-69/17, [EU:T:2018:27](#)).

hogyan az érintett közönség korábban hogyan reagált e megjelölésre vagy a hasonló megjelölésekre, valamint minden egyéb olyan tényező, amely lehetővé teszi e közönség felfogásának értékelését. Ennek következtében az ilyen vizsgálat nem korlátozódhat a bejelentett védjegy, vagy akár annak egyes elemeinek elvont értékelésére, hanem azt kell megállapítani, hogy az említett védjegynek a konkrét és aktuális társadalmi környezetben történő használatát e közönség valóban úgy fogja fel, hogy az ellentétes a társadalom alapvető erkölcsi értékeivel és normáival. Ezenkívül figyelembe kell venni az Európai Unió Alapjogi Chartájának 11. cikkében rögzített véleménynyilvánítási szabadságot is, amelyet megerősíti mind a 207/2009 rendeletet módosító 2015/2424 rendelet⁴¹ (21) preambulumbekzdése, mind pedig a 2017/1001 rendelet (21) preambulumbekzdése, amelyek kifejezetten hangsúlyozzák e rendeletek oly módon való alkalmazásának szükségességét, amely biztosítja az alapvető szabadságok és alapvető jogok, különösen a véleménynyilvánítás szabadságának tiszteletben tartását.

Konkrétan a vizsgált megjelöléssel kapcsolatban a Bíróság úgy véli, hogy egyáltalán nem szükséges, hogy egy film címe a tartalma tekintetében leíró jellegű legyen, ahhoz, hogy releváns kontextusbeli elemnek minősüljön annak értékelésénél, hogy az érintett közönség e címet, illetve az azzal azonos szómegjelölést közerkölcsbe ütközőként fogja-e fel. Továbbá, bár kétségtelen, hogy egy film sikere nem bizonyítja automatikusan a címének és az azzal azonos szómegjelölésnek a társadalmi elfogadottságát, ettől még mindenestre legalábbis ilyen elfogadottságra utaló valószínűsítő körülményről lehet szó, amelyet az adott ügy valamennyi releváns elemére tekintettel kell értékelni annak érdekében, hogy konkrétan megállapítható legyen e megjelölés védjegyként történő használata esetén való észlelése. E körülményekre tekintettel és figyelembe véve azt a tényt, hogy nem terjesztettek elő semmiféle konkrét bizonyítékot annak érthető módon való kifejtésére, hogy a németül beszélő nagyközönség vajon miért észlelné a vizsgált szómegjelölést védjegyként történő használata esetén olyanként, amely a társadalom alapvető erkölcsi értékeivel és normáival ellentétes, miközben ugyanezen közönség nem tartotta az azonos című filmvígjátékok címét közerkölcsbe ütközőnek, a Bíróság megállapítja, hogy az EUIPO fellebbezési tanácsa és a Törvényszék sem értelmezte és alkalmazta tévesen a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének f) pontját.

⁴¹ A 207/2009/EK tanácsi rendelet és a 40/94/EK tanácsi rendelet végrehajtásáról szóló 2868/95/EK bizottsági rendelet módosításáról, valamint a Belső Piaci Harmonizációs Hivatalnak (védjegyek és formatervezési minták) fizetendő díjakról szóló 2869/95/EK bizottsági rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2015. december 16-i (EU) 2015/2424 európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL L 2015., L 341., 21. o.).

7. Megtévészti védjegyek

2020. május 13-i SolNova kontra EUIPO – Canina Pharma (BIO-INSECT Shocker) ítélet (T-86/19, [EU:T:2020:199](#))

„Európai uniós védjegy – Törlési eljárás – BIO-INSECT Shocker európai uniós szövédjegy – Feltétlen kizáró ok – A fogyasztók megtévészítésére alkalmas védjegy – A 207/2009/EK rendelet 7. cikke (1) bekezdésének g) pontja”

A Törvényszék a 2020. május 13-i SolNova kontra EUIPO – Canina Pharma (BIO-INSECT Shocker) ítéletében (T-86/19) részlegesen hatályon kívül helyezi az EUIPO határozatát azzal az indokkal, hogy az EUIPO értékelési hibát követett el annak megállapításakor, hogy BIO-INSECT Shocker szövédjegy nem megtévészti a biocid készítmények tekintetében.

A felperes SolNova AG a BIO-INSECT Shocker szövédjegy törlése iránti kérelmet nyújtott be az összes, ezen védjeggyel ellátott termék tekintetében, ideértve a biocid készítményeket is, különösen azzal az indokkal, hogy e védjegy az áruk fajtája vagy minősége tekintetében alkalmas a fogyasztók megtévészítésére. Az EUIPO elutasította e kérelmet, mivel úgy ítélte meg, hogy a vitatott védjegy nem alkalmas a fogyasztók megtévészítésére, mivel a felperes nem bizonyította, hogy e védjegy a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének g) pontja értelmében megtévészítésre alkalmasnak lenne minősíthető, és mivel az említett védjegy nem megtévészti használata lehetséges. A Törvényszékhez benyújtott keresetében a felperes azt állította többek között, hogy a vitatott védjegyet az érintett vásárlóközönség úgy észleli, mint amely ökológiai vagy a környezetvédelemhez kapcsolódó termékekre vonatkozik.

A Törvényszék legelőször is felidézi azon ítélezési gyakorlatát, amely szerint a lajstromozás megtagadásának a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének g) pontjában foglalt esetei feltételezik, hogy megállapítható a fogyasztó tényleges megtévészítésének vagy e megtévészítés kellően súlyos veszélyének fennállása.

A Törvényszék továbbá – az 528/2012 rendeletnek⁴² a biocid készítmények fogalmát meghatározó, valamint e készítmények címkézésére és reklámozására vonatkozó rendelkezéseket megállapító rendelkezéseire tett hivatkozást követően – megállapítja, hogy e rendelkezésekből az következik, hogy az olyan fordulatoknak a védjegy árujegyzékében szereplő biocid termékeken való feltüntetése, amelyek arra engednek következtetni, hogy e termék természetes, nem káros az egészségre, vagy környezetbarát, alkalmas a fogyasztók félrevezetésére és megtévészítésére. Ezért az ilyen jellegű fordulat valamely biocid terméken való feltüntetése elegendő a fogyasztó megtévészítése kellő veszélyének a megállapításához.

⁴² A biocid termékek forgalmazásáról és felhasználásáról szóló, 2012. május 22-i 528/2012/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2012. L 167., 1. o.) 3. cikke (1) bekezdésének a) pontja, 69. cikkének (2) bekezdése és 73. cikkének (3) bekezdése.

Ezzel összefüggésben, a vitatott védjegy „bio” szóelemével kapcsolatban a Törvényszék felidézi, hogy ezen elem már erőteljes evokatív jelentésre tett szert, amely általában a környezet védelmének, a természetes anyagok felhasználásának vagy akár ökológiai gyártási eljárásoknak a gondolatára utal.

A Törvényszék így arra a következtetésre jut, hogy a „bio” szó biocid termékeken való feltüntetése elegendő a fogyasztó kellően súlyos megtévesztése veszélyének megállapításához.

Végül a Törvényszék az EUIPO-val ellentétben megállapítja, hogy a védjegy nem megtévesztő használatának lehetősége, még ha bizonyított is, nem alkalmas a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdése g) pontja megsértésének kizárására.

2022. június 29-i Hijos de Moisés Rodríguez González kontra EUIPO – Irlanda et Ornua (La Irlandesa 1943) ítélet (T-306/20, [EU:T:2022:404](#))⁴³

„Európai uniós védjegy – Törlési eljárás – La Irlandesa 1943 európai uniós ábrás védjegy – Feltétlen törlési okok – Az EUIPO fellebbezési nagytanácsa általi törlés – Első ízben a Törvényszék előtt benyújtott bizonyítékok – A feltétlen törlési ok vizsgálata szempontjából mérvado időpont – A fogyasztók megtévesztésére alkalmas védjegy – A 207/2009/EK rendelet 7. cikke (1) bekezdésének g) pontja (jelenleg az (EU) 2017/1001 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének g) pontja) – Rosszhiszeműség – A 207/2009 rendelet 52. cikke (1) bekezdésének b) pontja (jelenleg a 2017/1001 rendelet 59. cikke (1) bekezdésének b) pontja)”

Az Hijos de Moisés Rodríguez González, SA évtizedeken keresztül vásárolt ír vajat az Ornua Co-operative Ltd-től, és azt a Kanári-szigeteken (Spanyolország) a „la irlandesa” elemet tartalmazó védjegyekkel megjelölve értékesítette. E kereskedelmi kapcsolat 2011-es megszűnését követően a felperes továbbra is értékesítette az e védjegyekkel ellátott árukat. Az általa bejelentett La Irlandesa 1943 ábrás védjegyet az EUIPO 2014-ben lajstromozta különböző élelmiszeripari termékek⁴⁴ vonatkozásában. Írország és az Ornua Co-operative e védjegy törlése iránti kérelmet nyújtott be az EUIPO-hoz azzal az indokkal, hogy megtévesztő jellegű, és azt rosszhiszeműen jelentették be lajstromozásra.⁴⁵ Az EUIPO törlési osztálya a törlési kérelmet elutasította. Az EUIPO fellebbezési nagytanácsa azonban hatályon kívül helyezte a törlési osztály határozatát, és törölte a vitatott védjegyet. Megállapította, hogy a lajstromozás iránti kérelem benyújtásának időpontjában e védjegy alkalmas volt arra, hogy a szóban forgó áruk földrajzi származása tekintetében a fogyasztókat megtéveszse, és azt rosszhiszeműen jelentették be lajstromozásra.

⁴³ Az ezen ítélettel szembeni fellebbezés megengedhetetlen volt (2023. március 8-i Hijos de Moisés Rodríguez González kontra EUIPO végzés (C-605/22 P, [EU:C:2023:199](#)).

⁴⁴ Olyan áruk, mint a Nizzai Megállapodás szerinti 29. osztályba tartozó hús- vagy tejtermékek.

⁴⁵ 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének g) pontja, valamint 52. cikke (1) bekezdésének a) és b) pontja értelmében.

A felperes keresetet nyújtott be a Törvényszékhez a fellebbezési nagytanács határozatának hatályon kívül helyezése iránt. A Törvényszék elutasítja e keresetet, mivel úgy ítéli meg, hogy a vitatott védjegy a lajstromozás iránti kérelem benyújtásának időpontjában nem volt megtévesztő, viszont a felperes e védjegybejelentés során rosszhiszeműen járt el. Ennek kapcsán pontosításokkal szolgál a „megtévesztő védjegy” és a „bejelentő rosszhiszeműsége” fogalmának az áruk földrajzi származására utaló védjegyek összefüggésében történő alkalmazásának feltételeiről.

Először is rámutat arra, hogy a vitatott védjegyet a szóban forgó árukon látva az érintett vásárlóközönséget alkotó spanyol nyelvű fogyasztók azt hihetik, hogy ezek az áruk Írországból származnak.

Ezt követően, ami a vitatott védjegy megtévesztő jellegét illeti, a Törvényszék hangsúlyozza, hogy a megszűnés megállapítása iránti kérelem⁴⁶ vizsgálatától eltérően, amely a védjegybejelentés benyújtását követően felmerült olyan körülmények figyelembevételét igényli, mint például a védjegyhasználat, a védjegy megtévesztő jellegére alapított törlési kérelem⁴⁷ vizsgálata annak megállapítását követeli meg, hogy a védjegyként történő lajstromozás céljából bejelentett megjelölés önmagában alkalmas volt arra, hogy a védjegybejelentés benyújtásának időpontjában megtéveszse a fogyasztót, míg az említett megjelölés későbbi használata irreleváns. A törlés kapcsán ugyanis azt kell értékelni, hogy a védjegyet eleve nem kellett volna-e lajstromozni a fenti bejelentés időpontjában már fennálló okok miatt, azzal, hogy a későbbi elemek figyelembevétele csak arra szolgálhat, hogy megvilágítsa az ezen időpontban fennálló körülményeket.

A jelen ügyben a fellebbezési nagytanácsnak azt kellett megvizsgálnia, hogy a lajstromozás iránti kérelem benyújtásának időpontjában nem volt-e ellentmondás a vitatott védjegy által hordozott információ és az említett kérelemben megjelölt áruk jellemzői között. Márpedig, mivel az árujegyzék nem tartalmazott semmilyen, az áruk földrajzi származására utaló jelzést, és így vonatkozhatott az Írországból származó árukra, a bejelentés időpontjában nem állt fenn ilyen ellentmondás, tehát kizárt volt annak megállapítása, hogy a vitatott védjegy ezen időpontban megtévesztő jellegű volt. A fellebbezési nagytanács tehát tévesen rótt fel a felperesnek, hogy az említett árujegyzéket nem korlátozta az Írországból származó árukra. Ezenkívül, mivel a vitatott védjegyet a lajstromozás iránti kérelem időpontjában nem lehetett megtévesztőnek tekinteni, a későbbi bizonyítékok, amelyek nem a fenti időpontban fennálló helyzetre vonatkoztak, nem erősíthették meg e megtévesztő jelleget. Következésképpen a fellebbezési nagytanács e tekintetben tévesen alkalmazta a jogot.

Végül, ami a felperesnek a vitatott védjegy bejelentésekor fennálló rosszhiszeműségét⁴⁸ illeti, a Törvényszék megállapítja, hogy e kérdés eldöntése érdekében a fellebbezési

⁴⁶ A 207/2009 rendelet 51. cikke (1) bekezdésének c) pontja értelmében.

⁴⁷ E kérelmet a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének g) pontjával összefüggésben értelmezett 52. cikke (1) bekezdésének a) pontja alapján nyújtották be.

⁴⁸ A 207/2009 rendelet 52. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében.

nagytanács érvényesen támaszkodhatott az említett bejelentés időpontjánál későbbi bizonyítékokra – és akár a védjegy használatára is –, mivel azok a releváns időpontban fennálló helyzetre vonatkozó valószínűsítő körülményeknek minősülnek.

A jelen esetben, először is a felperes által a vitatott védjeggyel értékesített áruk nem elhanyagolható része nem volt ír származású, tehát nem felelt meg az érintett vásárlóközönség észlelésének. Noha e körülmény irreleváns a védjegy megtévesztő jellegének vizsgálata szempontjából, nem tekinthető annak a felperes rosszhiszeműségének vizsgálata szempontjából. Tekintettel ugyanis arra, hogy a spanyol nyelvű fogyasztók az évtizedek során hozzászoktak ahhoz, hogy a vitatott védjegyet az Írországból származó vajon látják elhelyezve, azzal, hogy a felperes a vitatott védjegy használatát az ír eredetű vajtól eltérő árukra is kiterjesztette, megtéveszthette őket ezen áruk földrajzi származását illetően.

Másodszor, azok az ügyek, amelyekben a jelen ügy tárgyát képezőhöz hasonló védjegyeket az EUIPO és a spanyol hatóságok törölték vagy amelyek lajstromozását megtagadták, megerősítik, hogy a vitatott védjegy az áruk ír származására utaló megjelölésként észlelhető. Ezen ügyek azt is jelzik, hogy viták merültek fel a védjegy ír származással nem rendelkező áruk vonatkozásában történő használatának lehetséges megtévesztő jellegét illetően, amiről a felperes szükségszerűen tudomással bírt a védjegy lajstromozása iránti kérelem benyújtásának időpontjában, ami tehát megerősítheti az ezen időpontban fennálló rosszhiszeműségét.

Harmadszor a felperes az Ornuia Co-operative-val korábban fennálló kereskedelmi kapcsolathoz kötődő, a „La Irlandesa” elemet tartalmazó védjegyeket érintő kereskedelmi stratégiát fogadott el abból a célból, hogy továbbra is hasznot húzzon e megszűnt kapcsolatból és az ahhoz kapcsolódó védjegyekből.

Következésképpen a Törvényszék megállapítja, hogy a vitatott védjegy lajstromozása ellentétes volt az üzleti tisztesség követelményeivel, és a fellebbezési nagytanács helyesen következtetett a felperes rosszhiszeműségére. Mivel e következtetés önmagában alkalmas a fellebbezési nagytanács határozata rendelkező részének igazolására, a Törvényszék a keresetet elutasítja.

8. A bejelentő rosszhiszeműsége

2019. szeptember 12-i Koton Mağazacilik Tekstil Sanayi ve Ticaret kontra EUIPO ítélet (C-104/18 P, [EU:C:2019:724](#))

„Fellebbezés – Európai uniós védjegy – 207/2009/EK rendelet – Feltétlen törlési okok – Az 52. cikk (1) bekezdésének b) pontja – A védjegybejelentés során tanúsított rosszhiszeműség”

A 2019. szeptember 12-én kihirdetett Koton Mağazacilik Tekstil Sanayi ve Ticaret kontra EUIPO ítéletben (C-104/18 P) a Bíróság hatályon kívül helyezi a Törvényszék ítéletét,⁴⁹ és pontosítja az európai uniós védjegybejelentés során tanúsított „rosszhiszeműség” fogalmát.

Nadal Esteban, valamint a KOTON ábrás védjegyek jogosultja, a Koton Mağazacilik Tekstil Sanayi ve Ticaret vállalkozás 2004-ig kereskedelmi kapcsolatot tartott fenn. 2011. április 25-én N. Esteban a Nizzai Megállapodás szerinti 25., 35. és 39. osztályba tartozó áruk és szolgáltatások vonatkozásában kérte a STYLO & KOTON ábrás megjelölés európai uniós védjegyként való lajstromozását. Az EUIPO, azt követően, hogy részben helyt adott a Koton Mağazacilik Tekstil Sanayi ve Ticaret által benyújtott felszólalásnak, amely a 18., 25. és 35. osztályba tartozó áruk és szolgáltatások vonatkozásában lajstromozott KOTON védjegyein alapult, a 39. osztályba tartozó szolgáltatások tekintetében lajstromozta a STYLO & KOTON védjegyet. A Koton Mağazacilik Tekstil Sanayi ve Ticaret ezért törlési kérelmet nyújtott be a 207/2009 rendelet 52. cikke (1) bekezdésének b) pontja alapján, amelynek értelmében feltétlen kizáró oknak minősül a bejelentőnek a védjegybejelentés során tanúsított rosszhiszeműsége.

A Törvényszék helyben hagyta az EUIPO törlési kérelmet elutasító határozatát, és megállapította, hogy nem lehetett a rosszhiszeműséget megállapítani, mivel a védjegy árujegyzékében szereplő áruk vagy szolgáltatások között nem állt fenn az összetéveszthetőséghez vezető azonosság és hasonlóság sem. A fellebbezés ügyében eljáró Bíróságnak a „rosszhiszeműség” fogalmát kell pontosítania.

Legelőször is a Bíróság rámutat arra, hogy az általános nyelvhasználatban elfogadott szokásos jelentése szerint a „rosszhiszeműség” fogalma tisztességtelen szándékot vagy gondolkodásmódot feltételez, e fogalmat ezenkívül a védjegyjogi összefüggésben, azaz a gazdasági tevékenység körében kell értelmezni. Az európai uniós védjegyre vonatkozó szabályok célja többek között az, hogy hozzájáruljanak az Unióban a torzulásmentes verseny rendszeréhez, amelyben a vállalkozásoknak – ahhoz, hogy vásárlóikat áruik vagy szolgáltatásaik minősége révén meg tudják tartani – lehetőségük kell, hogy legyen olyan megjelölések lajstromoztatására, amelyek lehetővé teszik a fogyasztó számára, hogy az összetévesztés veszélye nélkül megkülönböztessék ezen árukat vagy szolgáltatásokat a máshonnan származóktól. A Bíróság következésképpen megállapítja, hogy rosszhiszeműség miatt törölni kell a védjegyet, ha a releváns és egybehangzó bizonyítékokból kitűnik, hogy a védjegyjogosult az e védjegy lajstromozása iránti kérelmet nem a versenyben való tisztességes részvétel céljából, hanem azzal a szándékkal nyújtotta be, hogy az üzleti tisztesség követelményeivel nem összhangban álló módon megsértse harmadik személyek érdekeit, vagy azzal a szándékkal, hogy – adott esetben nem is egy konkrét harmadik személyre vonatkoztatva – a védjegy

⁴⁹ A Törvényszék 2017. november 30-i Koton Mağazacilik Tekstil Sanayi ve Ticaret kontra EUIPO – Nadal Esteban (STILO & KOTON) ítélete (T-687/16, [EU:T:2017:853](#)).

funkcióitól, többek között az alapvető származásjelző funkciótól eltérő cél érdekében szerezzen kizárólagos jogot.

A Bíróság ezt követően megállapítja, hogy a 2009. június 11-i Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli ítéletből (C-529/07, [EU:C:2009:361](#)) nem következik az, hogy csak olyan esetben állapítható meg a rosszhiszeműség, amikor egy harmadik személy a belső piacon azonos vagy hasonló megjelölést használ azonos vagy hasonló áruk vonatkozásában, amely a lajstromoztatni kért megjelöléssel összetéveszthető. Előfordulhatnak ugyanis olyan esetek, amelyekben a védjegy lajstromozása iránti kérelem annak ellenére rosszhiszeműen benyújtottnak tekinthető, hogy e bejelentés időpontjában nem használt harmadik személy azonos vagy hasonló megjelölést a belső piacon azonos vagy hasonló áruk vonatkozásában. A 207/2009 rendelet 52. cikke (1) bekezdésének b) pontjára alapított törlési kérelem esetén egyáltalán nem követelmény, hogy a bejelentő azonos vagy hasonló áruk vagy szolgáltatások vonatkozásában legyen egy korábbi védjegy jogosultja. Abban az esetben továbbá, ha bebizonyosodik, hogy a vitatott védjegy bejelentésének időpontjában valamely harmadik személy legalább egy tagállamban a vitatott védjeggyel azonos vagy ahhoz hasonló megjelölést használt, nem feltétlenül szükséges bizonyítani, hogy e megjelölések a közönség számára összetéveszthetők. Amennyiben nem áll fenn az összetévesztés veszélye a harmadik személy által használt megjelölés és a vitatott védjegy között, vagy ha harmadik személy nem használ a vitatott védjeggyel azonos vagy ahhoz hasonló megjelölést, más ténybeli körülmények minősülhetnek adott esetben a bejelentő rosszhiszeműségét bizonyító releváns és egybehangzó valószínűsítő körülménynek.

A Bíróság végül megállapítja, hogy a Törvényszék az átfogó értékelése során nem vette figyelembe a védjegybejelentés benyújtásakor fennálló összes releváns ténybeli körülményt, jóllehet ez az időpont volt a meghatározó. Mivel N. Esteban a védjegy teljes egészében történő törlését kérte, a kérelmet az akkor fennálló szándékát értékelve kellett volna megvizsgálni, amikor e védjegy lajstromozását kérte. Következésképpen a Bíróság hatályon kívül helyezi a megtámadott ítéletet.

2022. július 6-i Zdút kontra EUIPO – Nehera és társai (nehera) ítélet (T-250/21, [EU:T:2022:430](#))

„Európai uniós védjegy – Törlési eljárás – NEHERA európai uniós ábrás védjegy – Feltétlen törlési ok – Rosszhiszeműség hiánya – A 207/2009/EK rendelet 52. cikke (1) bekezdésének b) pontja (jelenleg az (EU) 2017/1001 rendelet 59. cikke (1) bekezdésének b) pontja)”

A felperes Ladislav Zdút az EUIPO-nál 2014-ben textilipari termékek tekintetében lajstromoztatta a NEHERA európai uniós ábrás védjegyet.

I. Nehera, J.-H. Nehera és N. Sehnal 2019-ben a felperes lajstromozási kérelem benyújtásakor fennálló rosszhiszeműségére⁵⁰ hivatkozva kérte az említett védjegy

⁵⁰ A 207/2009 rendelet 52. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében.

törlését. Arra hivatkoztak, hogy nagyapjuk, Jan Nehera, a 30-as években Csehszlovákiában egy ruházati cikket és kiegészítőket forgalmazó vállalkozást alapított, és a vitatott védjeggyel azonos jóhírnéssel rendelkező nemzeti védjegyet jelentett be és használt. Az EUIPO második fellebbezési tanácsa e kérelemnek helyet adott. Azt állapította meg, hogy a felperes szándéka Jan Nehera és a korábbi csehszlovák védjegy jóhírnévének tisztességtelen kihasználása volt, és így a felperes a vitatott védjegy bejelentésekor rosszhiszeműen járt el. A felperes keresetet nyújtott be a Törvényszékhez az EUIPO fellebbezési tanácsa e határozatának hatályon kívül helyezése iránt.

A Törvényszék hatályon kívül helyezi a megtámadott határozatot, és pontosítja a rosszhiszeműség fogalmát, amennyiben az azon a szándékon alapul, hogy tisztességtelenül kihasználja valamely korábbi védjegy jóhírnévét vagy valamely személy nevének ismertségét.

A Törvényszék mindenekelőtt megállapítja, hogy a bejelentő rosszhiszeműségének megítéléséhez a megjelölés által a lajstromozási kérelem benyújtásának időpontjában élvezett jóhírnév foka is figyelembe vehető, különösen akkor, ha e megjelölést korábban lajstromozták vagy harmadik személy védjegyként használta. Az a körülmény ugyanis, hogy a lajstromoztatni kívánt megjelölés használata lehetővé teszi a bejelentő számára, hogy tisztességtelenül kihasználja valamely védjegy vagy korábbi megjelölés jóhírnévét, illetve egy híres személy nevét, alkalmas a bejelentő rosszhiszeműségének bizonyítására. A jóhírnév fennállásának és e jóhírnév tisztességtelen kihasználásának értékelése szempontjából az érintett közönség azon áruk átlagfogyasztója, amelyek vonatkozásában a vitatott védjegyet lajstromozták.

Ezt követően a Törvényszék megállapítja, hogy egy megjelölés vagy név jóhírnévvel kapcsolatos elősködő magatartás főszabály szerint csak akkor lehetséges, ha e megjelölés vagy név ténylegesen és jelenleg is bizonyos fokú jóhírnevet vagy közismertséget élvez. Márpedig a jelen esetben a vitatott védjegy lajstromozása iránti kérelem benyújtásának időpontjában a korábbi csehszlovák védjegy és Jan Nehera neve már nem volt lajstromozva, illetve nem állt oltalom alatt, harmadik személy sem használta azt ruházati cikkek forgalmazása céljából, és jóhírnévvel sem rendelkezett az érintett közönség körében. Ebben az összefüggésben a Törvényszék pontosítja, hogy pusztán az a körülmény, hogy a védjegybejelentő tudja vagy tudhatja, hogy egy harmadik személy a múltban a bejelentett védjeggyel azonos vagy ahhoz hasonló védjegyet használt, nem elegendő a bejelentő rosszhiszeműségének megállapításához.

Ezenkívül a Törvényszék emlékeztet arra, hogy az érintett közönség képzetében a vitatott védjegy és a korábbi megjelölés közötti kapcsolat fennállása alapján önmagában nem lehet a korábbi megjelölés vagy név jóhírneve tisztességtelen kihasználásának fennállására következtetni. E tekintetben hangsúlyozza, hogy a felperes saját üzleti erőfeszítést tett a régi csehszlovák védjegy imázsának újraélesztése érdekében, és pusztán az, hogy reklámcélokból e védjegyre és létrehozójának történelmi imázsára

hivatkozott, nem ellentétes a tisztességes ipari vagy kereskedelmi gyakorlat követelményeivel.

A Törvényszék továbbá elismeri, hogy nem zárható ki, hogy bizonyos sajátos körülmények között egy egykor jóhírnevű korábbi védjegy vagy egykor híres személy nevének harmadik személy általi újbóli használata ezen korábbi védjeggyel vagy e személlyel való folytonosságra vagy öröklésre vonatkozó hamis benyomást kelthet. Ez lehet a helyzet többek között akkor, ha a védjegybejelentő az érintett közönség körében a korábbi védjegy jogosultjának törvényes vagy gazdasági jogutódjaként jelenik meg, miközben a korábbi védjegy jogosultja és a védjegybejelentő között semmiféle folytonossági vagy öröklési viszony nem áll fenn. Az ilyen körülmény adott esetben figyelembe vehető a bejelentő rosszhiszeműségének megállapítása céljából. Márpedig a Törvényszék szerint a jelen ügyben a felperes nem próbált szándékosan a vállalkozása és Jan Nehera vállalkozása közötti folytonosságra vagy öröklésre vonatkozóan hamis benyomást kelteni.

Végül a Törvényszék a felperes azon állítólagos szándékáról határoz, hogy megtévessze Jan Nehera leszármazottait és örököseit, és bitorolja jogaikat. E tekintetben rámutat arra, hogy a vitatott védjegy bejelentésekor a korábbi csehszlovák védjegy és Jan Nehera neve már semmilyen jogi oltalom alatt nem állt. Ennélfogva Jan Nehera leszármazottai és örökösei nem rendelkeztek olyan joggal, amely alapján a felperes megtéveszthette volna őket, vagy amelyet a felperes bitorolhatott volna.

Következésképpen a Törvényszék megállapítja, hogy a felperes részéről nem állt fenn rosszhiszeműség, és hatályon kívül helyezi az EUIPO második fellebbezési tanácsának határozatát.

9. A megkülönböztető képesség használat révén történő megszerzése

2002. december 12-i eCopy kontra OHIM (ECOPY) ítélet (T-247/01, [EU:T:2002:319](#))

„Közösségi védjegy – ECOPY szó – Hatáskörrel való visszaélés – A bejelentés napját követően használat révén megszerzett megkülönböztető képesség – A 40/94/EK rendelet 7. cikkének (3) bekezdése”

A korábban Simplify Development Corporationnek nevezett eCopy, Inc. társaság az ECOPY szóvédjegy lajstromozása iránti kérelmet nyújtott be az OHIM-hoz „szkennelő, valamint elektronikus dokumentumterjesztési szoftvereknek és készülékeknek” megfelelő áruk vonatkozásában. E kérelmet azonban az elbíráló azzal az indokkal elutasította, hogy a bejelentett védjegy az érintett áruk tekintetében leíró jellegű, és nem rendelkezik megkülönböztető képességgel. Az e határozat ellen benyújtott fellebbezést a fellebbezési tanács szintén elutasította.

Az e tanács határozata ellen benyújtott kereset tárgyában eljárva a Törvényszék elutasítja e keresetet, és pontosítja a 40/94 rendelet 7. cikkének (3) bekezdése értelmében vett használat révén megszerzett megkülönböztető képesség értékelésének szempontjait, valamint az OHIM által végzett vizsgálat terjedelmét.

A Törvényszék szerint a 40/94 rendelet 7. cikkének (3) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy a védjegy megkülönböztető képességét a bejelentést megelőző használat révén kell megszerezni. Következésképpen nem releváns azon körülmény, amely szerint egy védjegy a védjegybejelentés benyújtását, és azon időpontot követően szerezte meg használat révén a megkülönböztető képességet, hogy az OHIM, azaz az elbíráló, vagy adott esetben a fellebbezési tanács abban a kérdésben döntött, hogy a lajstromozás feltétlen kizáró okai kizárják-e ezen védjegy lajstromozását. Ennélfogva az OHIM nem veheti figyelembe a védjegybejelentés benyújtását követő használatra vonatkozó bizonyítékokat.

Az OHIM által végzett vizsgálatot illetően a Törvényszék megállapítja, hogy a közösségi védjegy használat révén megszerzett megkülönböztető képességének értékelése során az OHIM csak akkor köteles megvizsgálni azokat a tényeket, amelyek a bejelentett védjegynek ilyen megkülönböztető képességet kölcsönözhetnek, ha azokra a bejelentő hivatkozott. Ugyanis, bár igaz, hogy – ugyanezen rendelet 74. cikke (1) bekezdésének a viszonylagos kizáró okokra vonatkozó utolsó fordulatával szemben – a 40/94 rendelet 7. cikkének (3) bekezdését illetően nincs olyan szabály, amely előírná, hogy az OHIM (vagyis az elbíráló vagy adott esetben a fellebbezési tanács) által végzett vizsgálat a felek által hivatkozott tényekre korlátozódik, az OHIM a védjegy bejelentőjének a használat révén megszerzett megkülönböztető képességére vonatkozó állításának hiányában ténylegesen nem tudja figyelembe venni azt, hogy a bejelentett védjegy megszerezte-e ezt a képességet. Az OHIM ehhez hasonlóan csak akkor köteles figyelembe venni az arra irányuló bizonyítékot, hogy a bejelentett védjegy használat révén megszerezte a megkülönböztető képességet, ha azt a védjegybejelentő az OHIM előtti közigazgatási eljárás során benyújtotta, mivel nincs lényeges különbség egyrészt az arra való hivatkozás, hogy a bejelentett védjegy használat révén megszerezte a megkülönböztető képességet, másrészt pedig az ezen állítást alátámasztó bizonyítékok benyújtása között.

2014. június 19-i Oberbank és társai ítélet (C-217/13 és C-218/13, [EU:C:2014:2012](#))

„Előzetes döntéshozatal iránti kérelem – Védjegyek – 2008/95/EK irányelv – A 3. cikk (1) és (3) bekezdése – Piros, kontúr nélküli színből álló, banki szolgáltatások vonatkozásában lajstromozott védjegy – Törlés iránti kérelem – Használat révén megszerzett megkülönböztető képesség – Bizonyíték – Közvélemény-kutatás – Azon időpont, amikor a használat révén megszerzett megkülönböztető képességet meg kell szerezni – Bizonyítási teher”

A DSGV egy kontúr nélküli, piros színből álló védjegy jogosultja volt, amelyet a Deutsches Patent- und Markenamt (német szabadalmi és védjegyhivatal, a továbbiakban: DPMA) lajstromozott banki szolgáltatások vonatkozásában. Az Oberbank többek között arra

hivatkozással kérte a szóban forgó védjegy törlését, hogy az használat révén nem szerzett megkülönböztető képességet. A DPMA elutasította e kérelmet. Ezenkívül a Banco Santander és a Santander Consumer Bank a szóban forgó védjegy törlése iránti kérelmet is benyújtott a megkülönböztető képesség használat révén történő megszerzésének hiánya miatt, amelyet szintén elutasított a DPMA.

Az egyrészt az Oberbank, másrészt pedig a Banco Santander és a Santander Consumer Bank által benyújtott két fellebbezés tárgyában eljáró Bundespatentgericht (szövetségi szabadalmi bíróság, Németország) a Bíróságot kéri annak meghatározására, milyen mértékű felismerést kell a védjegynek mutatnia ahhoz, hogy feltételezni lehessen, hogy használat révén megkülönböztető képességre tett szert, valamint melyik időpontot kell figyelembe venni egy ilyen vizsgálat során.

A Bíróság először is rámutat arra, hogy a védjegyekről szóló 2008/95 irányelv⁵¹ 3. cikkének (1) és (3) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes a nemzeti jog olyan értelmezése, amely szerint azon eljárásokban, amelyek azzal kapcsolatosak, hogy valamely kontúr nélküli színvédjegy használata révén megkülönböztető képességre tett szert, minden esetben a közvélemény-kutatásnak legalább 70% mértékű felismerést kell mutatnia.

Másodszor a Bíróság megállapítja, hogy amikor egy tagállam nem élt a védjegyekről szóló 2008/95 irányelv 3. cikke (3) bekezdésének második mondata szerinti lehetőséggel, ezen irányelv 3. cikke (3) bekezdésének első mondatát úgy kell értelmezni, hogy egy önmagában megkülönböztető képességgel nem rendelkező védjegy törlési eljárásában meg kell vizsgálni a védjegy használata révén megszerzett megkülönböztető képességének értékelésekor, hogy a védjegy e képességre a védjegybejelentés időpontját megelőzően tett-e szert. E tekintetben nem bír relevanciával, hogy a vitatott védjegy jogosultja azt állítja, hogy e védjegy használat révén mindenképp megkülönböztető képességre tett szert a bejelentését követően, de a lajstromozását megelőzően.

Végül a Bíróság harmadszor megállapítja, hogy amikor egy tagállam nem élt a védjegyekről szóló 2008/95 irányelv 3. cikke (3) bekezdésének második mondatában szereplő lehetőséggel, ugyanezen irányelv 3. cikke (3) bekezdésének első mondatát úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes, hogy törlési eljárásban a vitatott védjegy törlésre kerüljön abban az esetben, ha önmagában rejlő megkülönböztető képességgel nem rendelkezik, és a jogosultja nem tudja bizonyítani, hogy e védjegy a lajstromozását megelőzően használat révén megkülönböztető képességre tett szert.

⁵¹ A védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 2008. október 22-i 2008/95/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2008. L 299., 25. o.).

2015. április 21-i Louis Vuitton Malletier kontra OHIM – Nanu-Nana (Barna és bézs sakktáblaminta ábrázolása) ítélet (T-359/12, [EU:T:2015:215](#))⁵²

„Közösségi védjegy – Törlési eljárás – Barna és bézs sakktáblamintát ábrázoló közösségi ábrás védjegy – Feltétlen kizáró ok – Megkülönböztető képesség hiánya – A használat révén megszerzett megkülönböztető képesség hiánya – A 207/2009/EK rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja és (3) bekezdése – A 207/2009 rendelet 52. cikkének (1) és (2) bekezdése”

A Louis Vuitton Malletier egy barna és bézs színű sakktáblamintát ábrázoló közösségi ábrás védjegy jogosultja volt. A Nanu-Nana Handelsgesellschaft mbH für Geschenkartikel & Co. KG törlési kérelmet nyújtott be, amelynek az OHIM törlési osztálya helyt adott azzal az indokkal, hogy a védjegy nem rendelkezik megkülönböztető képességgel, és azt használat révén nem szerezte meg. Az OHIM fellebbezési tanácsa helybenhagyta e határozatot.

A fellebbezési tanács határozatával szemben benyújtott kereset tárgyában eljárva a Törvényszék elutasítja e keresetet, és kimondja, hogy a megjelölés megkülönböztető képességének hiányára vonatkozó feltétlen kizáró ok⁵³ nem akadályozza a védjegy lajstromozását, ha az az árujegyzékben szereplő áruk tekintetében használata révén megszerezte a megkülönböztető képességet. A használat révén szerzett megkülönböztető képességet csak azon államok tekintetében kell bizonyítani, amelyek a vitatott védjegy lajstromozása iránti kérelem benyújtásának időpontjában az Unió tagállamai voltak. Így lajstromozható azon megjelölés, amely önmagában nem rendelkezett megkülönböztető képességgel, de a közösségi védjegybejelentés benyújtását megelőzően folytatott használata révén az e bejelentésben szereplő áruk vagy szolgáltatások tekintetében megkülönböztető képességet szerzett, mivel nem olyan védjegyről van szó, amelynek a „lajstromozására a [...] 7. cikkben foglalt rendelkezések megsértésével került sor”. A 207/2009 rendelet 52. cikkének (2) bekezdése tehát semmiképpen sem releváns ebben az esetben, mivel azokra a védjegyekre vonatkozik, amelyek lajstromozása ellentétes volt a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b)–d) pontjában foglalt kizáró okokkal, és amelyeket ilyen rendelkezés hiányában törölni kellett volna. A 207/2009 rendelet 52. cikke (2) bekezdésének ugyanis pontosan az a célja, hogy e védjegyek közül azok lajstromozását tartsa fenn, amelyek a használatuk révén időközben – vagyis lajstromozásukat követően – megkülönböztető képességet szereztek azon áruk vagy szolgáltatások tekintetében, amelyek tekintetében azokat lajstromozták azon körülmény ellenére, hogy e lajstromozás a megtörténnte pillanatában ellentétes volt a 207/2009 rendelet 7. cikkével.

A közösségi védjegyoltalom „egységes jellegű”, ami azt jelenti, hogy „a Közösség egész területén azonos hatályú.” Ebből következően a lajstromozhatósághoz a megjelölésnek megkülönböztető képességgel kell rendelkeznie az Unió egész területén. Ily módon a

⁵² Az ezen ítélettel szembeni fellebbezést a Bíróság elnöke a 2016. július 21-i Louis Vuitton Malletier kontra EUIPO végzésével (C-363/15 P és C-364/15 P, [EU:C:2016:595](#)) elutasította.

⁵³ A 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében.

megjelölés nem részesülhet védjegyoltalomban, ha az Unió egy részében nem rendelkezik megkülönböztető képességgel. A 207/2009 rendelet 7. cikkének (3) bekezdését e követelmények figyelembevételével kell értelmezni. Következésképpen az ilyen, használat révén megszerzett megkülönböztető képességet azon terület egészen bizonyítani kell, amelyen a védjegy nem rendelkezett kezdettől fogva ilyen képességgel. A fentiekből szükségszerűen következik, hogy amennyiben a vitatott védjegy nem rendelkezik megkülönböztető képességgel az egész Unióban, az általa megszerzett megkülönböztető képességet valamennyi tagállamban bizonyítani kell. A Bíróság kétségtől megállapította, hogy noha igaz, hogy azt, hogy valamely védjegy használat révén megkülönböztető képességet szerzett, az Unió azon része tekintetében kell bizonyítani, amelyben nem rendelkezett ezzel kezdettől fogva, túlzás lenne megkövetelni, hogy a megkülönböztető képesség ezen megszerzését valamennyi tagállam tekintetében egyesével bizonyítsák. Mindazonáltal rá kell mutatni, hogy azzal, hogy a Bíróság emlékeztet azon ítélkezési gyakorlatra, amely szerint nem lajstromozható a védjegy, hacsak nem bizonyították, hogy használata révén megszerezte a megkülönböztető képességet az Unió azon részében, amelyben nem rendelkezett ezzel kezdettől fogva, és az feltehetően az Unió területének egésze, a Bíróság nem tér el az ítélkezési gyakorlatától.

2018. július 25-i Société des produits Nestlé és társai kontra Mondelez UK Holdings & Services ítélet (C-84/17 P, C-85/17 P és C-95/17 P, [EU:C:2018:596](#))

„Fellebbezés – Európai uniós védjegy – Egy négyosztatú csokoládészelet formáját ábrázoló térbeli védjegy – Az indoklás ellen irányuló fellebbezés – Elfogadhatatlanság – 207/2009/EK rendelet – A 7. cikk (3) bekezdése – A használat révén megszerzett megkülönböztető képesség bizonyítása”

A Société des produits Nestlé SA négyosztatú csokoládészelet formáját ábrázoló térbeli megjelölés európai uniós védjegykénti lajstromozását kérte az EUIPO-tól bonbonok és péksütemények⁵⁴ vonatkozásában. A Cadbury Schweppes plc (később Cadbury Holdings, jelenleg Mondelez) e megjelölés megkülönböztető képességének hiányára⁵⁵ alapított törlési kérelmet nyújtott be, amelynek az EUIPO törlési osztálya helyt adott. Az EUIPO fellebbezési tanácsa azonban hatályon kívül helyezte e határozatot azzal az indokkal, hogy a vitatott megjelölés használata révén megszerezte a megkülönböztető képességet.⁵⁶

Az utóbbi határozat ellen benyújtott fellebbezés tárgyában eljárva a Törvényszék e határozatot teljes egészében hatályon kívül helyezte,⁵⁷ mivel úgy ítélte meg, hogy az nem foglalkozott azzal, hogy a releváns közönség több tagállamban hogyan észlelte a vitatott védjegyet.

⁵⁴ A Nizzai Megállapodás szerinti 30. osztályba tartozó áruk.

⁵⁵ A 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében.

⁵⁶ A 207/2009 rendelet 7. cikkének (3) bekezdése értelmében.

⁵⁷ 2016. december 15-i Mondelez UK Holdings & Services kontra EUIPO – Société des produits Nestlé (Csokoládétábla formája) ítélet (T-112/13, [EU:T:2016:735](#)).

A Nestlé és az EUIPO által benyújtott – és végül elutasított – fellebbezések tárgyában eljárva a Bíróság pontosítja, hogy milyen kiterjedésű területen szükséges a megjelölést használni ahhoz, hogy meg lehessen állapítani, hogy a 207/2009 rendelet 7. cikkének (3) bekezdése értelmében megkülönböztető képességet szerzett.

Először is a Bíróság pontosítja a 2013. április 18-i Colloseum Holding ítélet (C-12/12, [EU:C:2013:253](#)) jelentését. E tekintetben kiemeli, hogy korábban már kétségtelenül megállapította, hogy a védjegy tényleges használatának vizsgálatára vonatkozó követelmények⁵⁸ azonosak a lajstromozásához a megkülönböztető képesség használat révén történő megszerzését illetően alkalmazottakkal,⁵⁹ és „Közösségen belüli tényleges használat” fennállásának értékelésénél el kell vonatkoztatni a tagállamok területének határaitól. A Colloseum Holding ítélet azonban nem a 207/2009 rendelet 15. cikkének (1) bekezdése értelmében vett tényleges használat fennállásának értékelése szempontjából releváns földrajzi kiterjedésre vonatkozik, hanem azon lehetőségre, hogy a védjegy tényleges használatának az említett rendelkezés értelmében vett feltétele teljesülnekin tekinthető, ha azt a lajstromozott védjegyet, amely a megkülönböztető képességét valamely másik olyan összetett védjegy használatának révén szerezte meg, amelynek egyik elemét képezi, csupán e másik összetett védjegy révén használják, vagy ha azt csupán valamely másik védjeggyel együttesen használják, és e két védjegy összetétele védjegyként szintén lajstromozásra került. A Colloseum Holding ítélet 34. pontja tehát nem értelmezhető úgy, hogy a védjegy lajstromozhatóságához szükséges, használat révén szerzett megkülönböztető képesség területi kiterjedésének értékelésére vonatkozó követelmények azonosak lennének a valamely lajstromozott védjegy jogosultjának jogai fenntartásához szükséges követelményekkel.

A Bíróság azt is hangsúlyozza, hogy a már lajstromozott európai uniós védjegyek tényleges használatára vonatkozóan nincs a 207/2009 rendelet 7. cikkének (2) bekezdéséhez hasonló rendelkezés, és így nem lehet eleve úgy tekinteni, hogy e használat hiányzik, kizárólag amiatt, hogy az érintett védjegyet az Unió egy részében nem használták. Így tehát, bár kétségtől elvárható, hogy ahhoz, hogy „tényleges használatnak” minősüljön, az európai uniós védjegy használatának egyetlen tagállam területét meghaladó területen kell megvalósulnia, nem kizárt, hogy bizonyos körülmények fennállása esetén az európai uniós védjegy lajstromozott árujegyzékében szereplő áruk vagy szolgáltatások piaca ténylegesen kizárólag egy tagállam területére korlátozódik, és így az említett védjegy e területen megvalósuló használata megfelelhet az európai uniós védjegyek tényleges használatára vonatkozó feltételnek.

Másodszor, ami a védjegy megkülönböztető képességének a használatát követően történő megszerzését illeti, a Bíróság emlékeztet azon ítélkezési gyakorlatára, amely szerint valamely megjelölés a 207/2009 rendelet 7. cikkének (3) bekezdése alapján csak akkor lajstromozható európai uniós védjegyként, ha bizonyítják, hogy az Unió azon

⁵⁸ A 40/94 rendelet 15. cikkének (1) bekezdése és a 207/2009 rendelet 15. cikkének (1) bekezdése értelmében.

⁵⁹ 2012. december 19-i Leno Marken ítélet (C-149/11, [EU:C:2012:816](#)).

részében, amelyben eredetileg nem rendelkezett ilyen képességgel, a használata révén megszerezte azt. Az Unió ezen része adott esetben jelenthet egyetlen tagállamot is. Ezért az olyan védjegyek, amelyek eredetileg nem rendelkeztek megkülönböztető képességgel a tagállamok egészében, e rendelkezés értelmében csak akkor lajstromozhatók, ha azok tekintetében bizonyítják, hogy a használat révén az Unió területének egészén megkülönböztető képességre tettek szert. A Bíróság továbbá kiemeli, hogy a 2012. május 24-i *Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli kontra OHIM* ítéletből (C-98/11 P, [EU:C:2012:307](#), 62. pont) nem következik, hogy amikor egy védjegy nem rendelkezik benne rejlő megkülönböztető képességgel az Unió egészében, akkor európai uniós védjegykénti lajstromozásához elegendő azt bizonyítani, hogy a használat révén az Unió jelentős részében megkülönböztető képességre tett szert, még akkor is, ha nem szolgáltatnak minden egyes tagállam vonatkozásában ilyen bizonyítékot.

Végül a Bíróság harmadszor, a használat révén megszerzett megkülönböztető képesség bizonyítását illetően kimondja, hogy mivel a 207/2009 rendelet egyetlen rendelkezése sem írja elő, hogy a megkülönböztető képesség használat révén történő megszerzését minden egyes tagállam tekintetében külön-külön bizonyítani kellene, ezért nem zárható ki, hogy az adott megjelölés megkülönböztető képességének használat révén történő megszerzésére vonatkozó bizonyítékok több tagállam vagy akár az Unió egésze tekintetében is relevánsak. Többek között lehetséges, hogy egyes áruk vagy szolgáltatások tekintetében a gazdasági szereplők több tagállamra kiterjedően végzik tevékenységüket ugyanazon forgalmazási hálózaton belül, és e tagállamokat – különösen marketingstratégiájuk szempontjából – úgy kezelik, mintha azok egyetlen nemzeti piacot képeznének. Ilyen esetben a megjelölés ilyen határokon átnyúló piacon történő használatára vonatkozó bizonyítékok az összes érintett tagállam tekintetében relevánsak lehetnek. Ugyanez elmondható akkor is, ha a két tagállam közötti földrajzi közelség, kulturális vagy nyelvi rokonság folytán az egyik tagállam érintett közönsége kellőképpen ismeri a másik tagállam nemzeti piacán jelenlévő árukat vagy szolgáltatásokat.

E megfontolásokból az következik, hogy valamely, eredetileg az Unió összes tagállamában megkülönböztető képességgel nem rendelkező védjegynek a 207/2009 rendelet 7. cikkének (3) bekezdése alapján történő lajstromozásához nem szükséges, hogy e védjegy megkülönböztető képességének használat révén történt megszerzését minden egyes tagállam tekintetében külön bizonyítsák, mivel a szolgáltatott bizonyítékok e képességnek az Unió tagállamai egészében történt megszerzésének alátámasztására kell alkalmasaknak lenniük. Az a kérdés, hogy a szolgáltatott bizonyítékok elegendőek-e egy adott megjelölés megkülönböztető képessége használat révén történt megszerzésének bizonyításához az Unió területének azon részén, ahol e megjelölés eredetileg nem rendelkezett e képességgel, a bizonyítékok értékelésének körébe tartozik, ami elsősorban az EUIPO szervezeti egységeinek feladata. Ezen értékelést a Törvényszék felülvizsgálhatja, amikor hozzá keresetet nyújtanak be a fellebbezési tanácsok határozatai ellen, ilyen esetben pedig kizárólag a Törvényszék rendelkezik hatáskörrel a tények megállapítására és azok értékelésére. A tények Törvényszék általi

értékelése viszont, kivéve ha azokat elferdítette, nem tartozik azon elemek közé, amelyek jogkérdést képeznének, és így a Bíróság azokat fellebbezés alapján felülvizsgálhatná. Ugyanakkor, ha – a hozzájuk benyújtott összes bizonyíték értékelését követően – az EUIPO szervezeti egységei, illetve a Törvényszék úgy ítéli meg, hogy e bizonyítékok némelyike elegendő egy adott megjelölés megkülönböztető képességének használat révén történt megszerzésének bizonyítására az Unió azon részében, amelyben az eredetileg híján volt e képességnek, és így annak igazolására, hogy az európai uniós védjegyként lajstromozható, döntésük ezen részét egyértelmű módon fel kell tüntetniük a vonatkozó határozataikban.

II. A lajstromozás viszonylagos kizáró okai

1. Összetéveszthetőség

2003. július 9-i Laboratorios RTB kontra OHIM – Giorgio Beverly Hills (GIORGIO BEVERLY HILLS) ítélet (T-162/01, [EU:T:2003:199](#))

„Közösségi védjegy – Felszólalási eljárás – A GIORGI szót tartalmazó korábbi ábrás és szóvédjegyek – A GIORGIO BEVERLY HILLS közösségi szóvédjegy bejelentése – Viszonylagos kizáró ok – A 40/94/EK rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja”

A Giorgio Beverly Hills, Inc. a Nizzai Megállapodás szerinti különböző osztályokba tartozó áruk⁶⁰ vonatkozásában a GIORGIO BEVERLY HILLS szómegjelölés közösségi védjegyként történő lajstromozása iránti kérelmet nyújtott be az OHIM-hoz.

A Laboratorios RTB felszólalást nyújtott be e közösségi védjegy lajstromozásával szemben azzal az indokkal, hogy fennáll az összetéveszthetőség a bejelentett védjegy és a J GIORGI, a GIORGI LINE és a MISS GIORGI szómegjelöléseket tartalmazó korábbi ábrás védjegyek között, amelyeknek a felperes a jogosultja.

Az OHIM felszólalási osztálya azzal az indokkal utasította el a felszólalást, hogy az ütköző megjelölések közötti különbségek nem okozhatnak összetéveszthetőséget azon spanyol terület vásárlóközönsége képzetében, ahol a korábbi védjegyek oltalom alatt állnak.

A felperes fellebbezést nyújtott be az OHIM-hoz a felszólalási osztály határozata ellen, amelyet a fellebbezési tanács elutasított. A fellebbezési tanács álláspontja szerint

⁶⁰ A Nizzai Megállapodás szerinti 3., 14., 18. és 25. osztályba tartozó áruk.

Lényegében a szóban forgó áruk azonosságának ellenére a GIORGIO BEVERLY HILLS bejelentett védjegy, illetve a J GIORGI, GIORGI LINE és MISS GIORGI szójeleket tartalmazó korábbi ábrás védjegyek között elegendő különbség van ahhoz, hogy kizárható az összetévesztés veszélye.

A felperes keresetet nyújtott be a fellebbezési tanács határozata ellen, amelyet a Törvényszék elutasított.

Ennek keretében a Törvényszék megállapította, hogy a spanyol vásárlóközönség számára nem áll fenn összetéveszthetőség a Nizzai Megállapodás szerinti 3. osztályba tartozó, szappanok, parfümök és egyéb áruk vonatkozásában közösségi védjegyként lajstromoztatni kívánt „GIORGIO BEVERLY HILLS” szóvédjegy és a korábban Spanyolországban az azonos osztályba tartozó illatszerek és kozmetikai cikkek tekintetében lajstromozott „J GIORGI”, „GIORGIO LINE” és „MISS GIORGI” szómegjelöléseket tartalmazó ábrás védjegyek között. Ugyanis, még ha az ütköző védjegyekkel jelölt áruk között azonosság vagy hasonlóság állna is fenn, a megjelölések közötti vizuális, hangzásbeli és fogalmi különbségek elegendő okot szolgáltatnak az összetéveszthetőség kizárására, így a közösségi védjegyről szóló 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontja alkalmazásának egyik feltétele nem teljesül.

2009. január 22-i Commercy kontra OHIM – easyGroup IP Licensing (easyHotel) ítélet (T-316/07, [EU:T:2009:14](#))

„Közösségi védjegy – Törlési eljárás – Az easyHotel közösségi szóvédjegy – Az EASYHOTEL korábbi nemzeti szóvédjegy – Viszonylagos kizáró ok – Az áruk és szolgáltatások hasonlóságának a hiánya – A 40/94/EK rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja, valamint 52. cikke (1) bekezdésének a) pontja – Költségmentesség – Gazdasági társaság felszámolóbiztosja által benyújtott kérelem – Az eljárási szabályzat 94. cikkének 2. §-a”

Az easyGroup IP Licensing Ltd az easyHotel szómegjelölés közösségi védjegyként történő lajstromozása iránti kérelmet nyújtott be az OHIM-hoz különböző áruk és szolgáltatások⁶¹ vonatkozásában. A Commercy AG a szóban forgó védjegy törlése iránti kérelmet nyújtott be a Németországban különböző áruk és szolgáltatások vonatkozásában lajstromozott EASYHOTEL korábbi nemzeti szóvédjegy alapján. Az easyGroup IP Licensing bizonyos áruk és szolgáltatások tekintetében lemondott a vitatott védjegyről.

A törlési osztály elutasította a törlési kérelmet, mivel álláspontja szerint a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának az alkalmazásához szükséges feltételek közül egy, vagyis az ütköző védjegyekkel megjelölt áruk és szolgáltatások azonossága vagy hasonlósága nem teljesül. A fellebbezési tanács határozatával elutasította a felperes

⁶¹ A bejelentést a Nizzai Megállapodás szerinti 9., 16., 25., 32., 33., 35., 36., 38., 39., 41. és 42. osztályba tartozó árukkal és szolgáltatásokkal kapcsolatban tették.

fellebbezését, és helybenhagyta a törlési osztály határozatát. Lényegében úgy vélte, hogy az érintett áruk és szolgáltatások se nem azonosak, se nem hasonlóak, ezért a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja nem alkalmazandó.

A Törvényszék elutasítja a fellebbezési tanács határozatával szemben benyújtott keresetet, megállapítva először is, hogy az ugyanezen rendelet 8. cikkének (1) bekezdésére alapított törlési kérelmet csak az e kérelem alátámasztása céljából hivatkozott korábbi védjegyek jogosultjai vagy az általuk feljogosított személyek nyújthatnak be.⁶² Márpedig azon gazdasági társaság felszámolási eljárásának felszámolóbiztos, amely a szóban forgó korábbi védjegyek jogosultja, nem felel meg e két kategória egyikének sem. Ezért az említett felszámolóbiztos által a saját nevében benyújtott törlési kérelmet elfogadhatatlannak kell nyilvánítani.

Amennyiben ugyanis az érintett társaság nyújtott be közösségi védjegy törlése iránti kérelmet azon korábbi védjegyekre hivatkozva, amelyeknek a jogosultja, ugyanezen társaság az, amely jogosult fellépni a törlési osztály és a fellebbezési tanács határozata ellen, adott esetben a felszámolóbiztos által képviselve. Az ugyanezen társaság felszámolóbiztos által saját nevében⁶³ a fellebbezési tanácshoz benyújtott fellebbezést és a Törvényszékhez benyújtott keresetet viszont el kell utasítani azzal az indokolással, hogy azokat olyan személy nyújtotta be, aki nem volt jogosult az e fellebbezésben és keresetben érintett határozatok elleni fellépésre.

Másodszor a Törvényszék úgy véli, hogy a nagyközönség számára nem áll fenn az összetéveszthetőség⁶⁴ a Nizzai Megállapodás szerinti 39. és 42. osztályba tartozó szolgáltatások, valamint a 16., 25., 32., 33., 35., 36. és 41. osztályba tartozó áruk és szolgáltatások tekintetében közösségi védjegyként lajstromoztatni kívánt easyHotel szómegjelölés, valamint a korábban Németországban az említett megállapodás szerinti 9., illetve 42. osztályba tartozó szoftverek tekintetében lajstromozott EASYHOTEL szóvédjegy között.

Az érintett áruk és szolgáltatások természetük, rendeltetésük és használatuk tekintetében különböznek egymástól, és nincs versengő vagy kiegészítő jellegük. A korábbi védjeggyel megjelölt, szóban forgó áruk és szolgáltatások ugyanis informatikai jellegűek, míg a bejelentett védjeggyel megjelölt információs, megrendelési és foglalási szolgáltatások eltérő jellegűek, és az informatikát csak az információátadás megkönnyítésére, illetve szállodaszoba vagy utazás foglalásának lehetővé tételére használják.

A korábbi védjeggyel megjelölt, szóban forgó áruk és szolgáltatások ugyanis különösen a szállodai és utazási ágazatban működő vállalkozásokat érintik, a bejelentett védjeggyel megjelölt információs, megrendelési és foglalási szolgáltatások pedig a nagyközönséget

⁶² A közösségi védjegyről szóló 40/94 rendelet 42. cikkének (1) bekezdésével és 52. cikkének (1) bekezdésével összefüggésben értelmezett 55. cikke (1) bekezdésének b) pontja.

⁶³ A 40/94 rendelet 58. cikkében, illetve 63. cikkének (4) bekezdésében foglaltakkal szemben.

⁶⁴ A 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében.

célozzák. Továbbá a korábbi védjeggyel megjelölt, szóban forgó árukat és szolgáltatásokat számítógépes rendszer, különösen online üzlet működésének a lehetővé tételére használják, míg a bejelentett védjeggyel megjelölt információs, megrendelési és foglalási szolgáltatásokat szállodaszoba vagy utazás foglalására használják. Önmagában az a körülmény, hogy a bejelentett védjeggyel megjelölt információs, megrendelési és foglalási szolgáltatásokat kizárólag az interneten nyújtják, és ezért a korábbi védjeggyel megjelölt, szóban forgó árukon és szolgáltatásokon keresztül nyújtott informatikai háttérrel tesznek szükségessé, nem elegendő az érintett áruk és szolgáltatások között természetük, rendeltetésük és használatuk tekintetében fennálló alapvető különbségek kizárásához.

Végül harmadszor a kiegészítő áruk vagy szolgáltatások olyan, egymással szoros kapcsolatban álló áruk vagy szolgáltatások, amelyek egyike annyira nélkülözhetetlen vagy fontos a másik használatához, hogy a fogyasztók azt gondolhatják, hogy ugyanazon vállalkozás felel e termékek előállításáért vagy szolgáltatások nyújtásáért.

E fogalomnak az ítélkezési gyakorlat általi meghatározásából következik, hogy az egymást kiegészítő áruk vagy szolgáltatások együtt alkalmazhatók, ami feltételezi, hogy ugyanazt a közönséget célozzák. Ebből következik, hogy nem állhat fenn kiegészítő kapcsolat egyrészt a gazdasági társaság működéséhez szükséges áruk vagy szolgáltatások, másrészt az e vállalkozás által előállított áruk vagy nyújtott szolgáltatások között. Az áruk vagy a szolgáltatások e két kategóriáját nem használják együtt, mivel az első kategória áruit vagy szolgáltatásait maga az érintett vállalkozás használja, míg a második kategória áruit vagy szolgáltatásait az említett vállalkozás ügyfelei használják.

2009. június 18-i L'Oréal és társai ítélet (C-487/07, [EU:C:2009:378](#))

„89/104/EGK irányelv – Védjegyek – Az 5. cikk (1) és (2) bekezdése – Összehasonlító reklámban való használat – E használat megtiltásához való jog – A jóhírnév tisztességtelen kihasználása – A védjegy funkcióinak veszélyeztetése – 84/450/EGK irányelv – Összehasonlító reklám – A 3a. cikk (1) bekezdésének g) és h) pontja – Az összehasonlító reklám megengedettsége feltételei – A védjegy hírnevének tisztességtelen kihasználása – Valamely áru utánzatként vagy másolatként való bemutatása”

A L'Oréal SA, a Lancôme parfums et beauté & Cie SNC és a Laboratoire Garnier & Cie vállalkozás a L'Oréal csoport tagjai, luxus illatszereket gyártanak és forgalmazznak. Ők a jogosultjai a Trésor, Miracle, Anaïs-Anaïs és Noa jóhírnévvel rendelkező védjegyeknek.

A Malaika és a Starion az Egyesült Királyságban a Bellure által gyártott parfümutánzatokat forgalmaz. Az ezen utánzatok értékesítéséhez használt parfümös üvegek és csomagolások átlagos mértékű hasonlóságot mutatnak a L'Oréal által használtakéval, amelyek szó- és ábrás védjegyek oltalma alatt állnak. Ezenfelül e társaságok a kiskereskedőknek megküldött olyan összehasonlító listákat használnak, amelyek feltüntetik azt a luxus parfümökre vonatkozó védjegyet, amelynek az értékesített parfüm az utánzata.

A L'Oréal és társai védjegybitorlási keresetet indítottak a High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division (felsőbbíróság [Anglia és Wales], kancelláriai kollégium, Egyesült Királyság) előtt a Bellure-rel, a Malaikával és a Starionnal szemben.

A nemzeti bíróság a védjegyirányelv, valamint a megtévesztő és összehasonlító reklámról szóló irányelv⁶⁵ egyes rendelkezéseinek pontos értelmezését kéri a Bíróságtól.

A L'Oréal által forgalmazott parfümökéhez hasonló csomagolások és parfümös üvegek használatával kapcsolatban azt kérdezi a Bíróságtól, hogy az a harmadik személy, aki valamely jóhírnevű védjegyhez hasonló megjelölést használ, tisztességtelenül kihasználja-e a védjegyet abban az esetben, ha e használat áruinak vagy szolgáltatásainak értékesítésekor számára hasznot eredményez, anélkül azonban, hogy a közönség számára összetéveszthetőséget okozna, vagy a jogosultjának sérelmet okozna.

A Bíróság erre a kérdésre igennel válaszol. Úgy ítéli meg ugyanis, hogy a védjegy megkülönböztető képessége vagy jóhírneve tisztességtelen kihasználásának nem előfeltétele sem az összetévesztés veszélyének fennállása, sem a védjegyjogosultnak okozott sérelem. Megállapítja, hogy annak eldöntéséhez, hogy a megjelölés használata tisztességtelenül kihasználja-e a védjegy megkülönböztető képességét vagy jóhírnevét, olyan általános értékelést kell végezni, amely figyelembe veszi többek között a védjegy jóhírnevének intenzitását és megkülönböztető képességének fokát, az ütköző védjegyek közötti hasonlóság mértékét, valamint az érintett áruk jellegét és egymáshoz való hasonlóságuk mértékét. A jelen ügyben a Malaika és a Starion üzleti nyereségre tesz szert azáltal, hogy „az alsókategóriába tartozó” áruinak értékesítésénél a L'Oréal luxusparfümjéhez hasonló csomagolást és üvegeket használ. A hasonlóság egyébiránt szándékos, és arra szolgál, hogy a vásárlóközönség képzetében asszociációt keltsen a luxusparfümök és azok utánzatai között áruk értékesítésének előmozdítása érdekében. A Bíróság e körülmények alapján úgy véli, hogy többek között azt is figyelembe kell venni, hogy az utánzott parfümökéhez hasonló csomagolások és üvegek használatának az a célja, hogy reklámcélból hasznot húzzon azon védjegyek megkülönböztető képességéből és jóhírnevéből, amelyekkel e parfümöket értékesítik. A Bíróság megállapítja, hogy amikor valamely harmadik fél a jóhírnevű védjegyhez hasonló megjelölés használatával megpróbál annak nyomdokába lépni, azért, hogy előnyt szerezzen annak vonzerejéből, ismertségéből és presztízséből, valamint azért, hogy kihasználja – bármely pénzügyi ellentételezés nélkül, illetve anélkül, hogy e tekintetben saját ráfordítást eszközölne – a védjegyjogosult által e védjegy imázsának megteremtése és fenntartása érdekében eszközölt üzleti ráfordításokat, akkor az ilyen használatból származó előnyt az említett védjegy megkülönböztető képességének vagy jó hírének tisztességtelen kihasználásának kell minősíteni.

⁶⁵ Az 1997. október 6-i 97/55/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel (HL L 290.) módosított, a megtévesztő és összehasonlító reklámról szóló, 1984. szeptember 10-i 84/450/EGK tanácsi irányelv (HL L 250., 17. o.; magyar nyelvű különkiadás 15. fejezet, 1. kötet, 227. o.)

Az olyan parfüm-összehasonlító listákat illetően, amelyek feltüntetik a L'Oréal luxuscikkeinek szóvédjegyekkel védett neveit, a Bíróság először is megállapítja, hogy azok összehasonlító reklámnak minősülhetnek. Ezt követően emlékeztet arra, hogy a versenytárs védjegyével azonos vagy ahhoz hasonló megjelölésnek az összehasonlító reklámban a reklámozó által történő használata adott esetben a védjegyirányelv alapján megtiltható, kivéve ha az a megtévesztő és összehasonlító reklámról szóló irányelvben felsorolt valamennyi megengedhetőségi feltételnek megfelel. A Bíróság ebben az összefüggésben megállapítja, hogy a védjegyjogosult megtilthatja az e védjeggyel azonos megjelölés harmadik fél általi használatát akkor is, ha e használat nem veszélyezteti a védjegynek az áruk vagy szolgáltatások származását jelölő, alapvető funkcióját, amennyiben az említett használat sérti vagy sértheti a védjegy valamely más funkcióját, például annak a kommunikációval, befektetésekkel vagy reklámmal kapcsolatos funkcióját. Ami azt a kérdést illeti, hogy a parfüm-összehasonlító listák megfelelnek-e valamennyi, a megtévesztő és összehasonlító reklámról szóló irányelvben felsorolt megengedhetőségi feltételnek, a Bíróság kimondja, hogy az tiltja a hirdető számára azt, hogy az összehasonlító reklámban feltüntesse, hogy az általa forgalmazott termék valamely védjeggyel jelölt áru vagy szolgáltatás utánzata vagy másolata. Márpedig az összehasonlító listák célja és hatása az, hogy megjelölje az érintett vásárlóközönség számára azt az eredeti parfümöt, amelynek a Malaika és a Starion által forgalmazott vitatott parfümök az utánzatai. A Bíróság megállapítja, hogy ily módon e listák azt tanúsítják, hogy ez utóbbi parfümök a L'Oréal által forgalmazott parfümök utánzatai, és ebből következően azok úgy mutatják be a hirdető által forgalmazott árukat, mint a védett védjeggyel ellátott áru utánzatát. Végezetül a Bíróság kifejti, hogy a hirdető által az ilyen jogellenes összehasonlító reklámnak köszönhetően elért nyereséget olyannak kell minősíteni, amely a védjegy hírnevét „tisztelességtelenül” használja ki, ami a megtévesztő és az összehasonlító reklámról szóló irányelv előírásaival is ellentétes.

2016. szeptember 22-i combit Software ítélet (C-223/15, [EU:C:2016:719](#))

„Előzetes döntéshozatal – 207/2009/EK rendelet – Európai uniós védjegy – Egységes jelleg – Az összetéveszthetőségnek csak az Unió egy része tekintetében történő megállapítása – Az említett rendelet 102. cikkében foglalt tilalom területi hatálya”

A combit Software GmbH német jog szerinti társaság a combit német és európai uniós szóvédjegyek jogosultja az informatika területére tartozó termékek és szolgáltatások vonatkozásában.

A Commit Business Solutions egy izraeli jog szerinti társaság, amely a www.commitcrm.com honlapján keresztül több országban értékesít „Commit” szómegjelöléssel ellátott szoftvereket.

A combit Software keresetet indított a Commit Business Solutions ellen a Landgericht Düsseldorf (düsseldorfi regionális bíróság, Németország) előtt, elsődlegesen azt kérve, hogy a bíróság kötelezze a Commit Business Solutionst arra, hogy hagyjon fel a

„Commit” szömegjelölésnek az általa forgalmazott szoftverek tekintetében az Unióban történő használatával, másodlagosan pedig azt, hogy a bíróság kötelezze e társaságot arra, hogy hagyjon fel ugyanezen megjelölés németországi használatával.

A Landgericht Düsseldorf (düsseldorfi területi bíróság) elutasította a combit Software elsődleges kérelmét, de helyt adott a másodlagos kérelmének.

A combit Software által benyújtott fellebbezés tárgyában eljáró Oberlandesgericht Düsseldorf (düsseldorfi regionális felsőbíróság, Németország) azt kérte a Bíróságtól, hogy határozzon arról a helyzetről, ha egy európai uniós megjelölés használata valamely európai uniós védjeggyel való összetéveszthetőséget teremt az Unió területének egy részén, miközben nem teremt ilyen helyzetet e terület más részén.

Először is a Bíróság rámutat arra, hogy egy olyan ügyben, amely egy európai uniós védjegy jogosultjának egy hasonló, összetéveszthetőséget keltő európai uniós védjegy lajstromozásával szembeni felszólalási jogával volt kapcsolatos, már kimondta, hogy az ilyen felszólalásnak helyt kell adni, amennyiben az összetéveszthetőség fennállása megállapítást nyer az Unió egy részében, amely rész lehet például egy tagállam területe is. A Bíróság ebből azt a következtetést vonja le, hogy hasonló megoldást kell alkalmazni az európai uniós védjegy jogosultjának az összetéveszthetőséget okozó megjelölés használatának megtiltásához való jogával kapcsolatos ügyekben is, mivel az európai uniós védjegy jogosultja védelmet élvez minden olyan használattal szemben, amely sérti vagy sértheti e védjegy származásjelző funkcióját. Ennek megfelelően e jogosultnak joga van egy ilyen használat megtiltásához, még akkor is, ha az Uniónak csak egy részén sérti az említett funkciót.

Azon egységes oltalom biztosítása érdekében, amelyben az európai uniós védjegy az Unió egész területén részesül, az európai uniós védjegy bitorlásával vagy annak kísérletével összefüggő cselekmények folytatásától való eltiltásnak főszabály szerint az Unió egész területére ki kell terjednie.

Abban az esetben azonban, ha az európai uniós védjegy bíróság megállapítja, hogy a szóban forgó hasonló megjelölés azon árukkal azonos áruk tekintetében történő használata, amelyek tekintetében az európai uniós védjegyet lajstromba vették, az Unió egy bizonyos részében – többek között nyelvi okok miatt – semmilyen összetéveszthetőséget nem okoz, és így nem veszélyeztetheti e védjegy származásjelző funkcióját, e bíróságnak korlátoznia kell az említett tilalom területi hatályát.

Ha ugyanis az európai uniós védjegy bíróság azon bizonyítékok alapján, amelyeket főszabály szerint az alperesnek kell szolgáltatnia, megállapítja az Unió egy részében az összetéveszthetőség hiányát, a kérdéses megjelölésnek az Unió e részében történő használatából következő jogszerű kereskedelmet nem tilthatja meg. Az ilyen tilalom túlmutatna az európai uniós védjegy által biztosított kizárólagos jogokon, mivel e jogok csak e védjegy jogosultja számára teszik lehetővé a saját érdekeinek védelmét, azaz annak biztosítását, hogy a védjegy betölthesse sajátos funkcióit.

Az összetéveszthetőség hiányának az Unió egy része tekintetében történő megállapítása a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlatának megfelelően csak az érintett ügy valamennyi releváns tényezőjének vizsgálatán alapulhat. Az értékelés magában kell, hogy foglalja az ütköző megjelöléseknek elsősorban a megkülönböztető és domináns elemeik figyelembevételével történő vizuális, hangzásbeli, illetve fogalmi összehasonlítását.

Az érintett európai uniós védjegy bíróságnak továbbá pontosan meg kell határoznia az Unió azon részét, amelyen e bíróság a védjegy funkciói sérülésének vagy azok sérülése veszélyének hiányát állapítja meg, annak érdekében, hogy az európai uniós védjegyről szóló 207/2009 rendelet 102. cikke alapján kimondott eltiltásból egyértelműen kitűnjön, hogy az Unió mely területére nem vonatkozik a szóban forgó megjelölés használatának tilalma. Amikor e bíróság a használat megtiltása alól ki kíván zárni olyan uniós nyelvi területeket, mint például az „angol ajkúak” kifejezéssel jelöltek, akkor teljeskörűen meg kell határoznia, hogy e kifejezéssel mely területekre utal.

Az az értelmezés, amely szerint európai uniós védjeggyel való összetéveszthetőséget okozó megjelölés használatának tilalma az Unió egész területére vonatkozik, kivéve e terület azon részét, amelyre nézve az ilyen összetéveszthetőség hiányát állapították meg, nem veszélyezteti a 207/2009 rendelet 1. cikke (2) bekezdésében említett európai uniós védjegy egységes jellegét, mivel e védjegy jogosultja megőrzi azon jogát, hogy az e védjegy funkcióit veszélyeztető bármely használatot megtiltsa.

Végül a Bíróság azt a következtetést vonja le, hogy a 207/2009 rendelet 1. cikkének (2) bekezdését, a 9. cikke (1) bekezdésének b) pontját és a 102. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy ha valamely európai uniós védjegy bíróság megállapítja, hogy a megjelölés használata az Unió területének egy részén valamely európai uniós védjeggyel összetéveszthetőséget kelt, miközben e terület egy másik részén nem, e bíróságnak meg kell állapítania, hogy megsértették az e védjegy oltalomból fakadó kizárólagos jogokat, és az Unió egész területére vonatkozó, az említett használatról való eltiltást kell elrendelnie, kivéve e terület azon részét, amelyre vonatkozóan az összetéveszthetőség hiányát állapította meg.

2018. július 25-i Mitsubishi Shoji Kaisha és Mitsubishi Caterpillar Forklift Europe ítélet (C-129/17, [EU:C:2018:594](#))

„Előzetes döntéshozatal – Európai uniós védjegy – 2008/95/EK irányelv – 5. cikk – 207/2009/EK rendelet – 9. cikk – Valamely védjegy jogosultjának azon joga, hogy fellépjen az ellen, hogy harmadik személy az e védjeggyel azonos minden megjelölést eltávolít az említett védjegy lajstromozott árujegyzékébe tartozó árukkal azonos árukról, és azokon új megjelöléseket helyez el, ezen áruknak az Európai Gazdasági Térségbe (EGT) való behozatala vagy ott történő forgalomba hozatala céljából”

A japán székhelyű Mitsubishi Shoji Kaisha Ltd (a továbbiakban: Mitsubishi) a MITSUBISHI európai uniós szóvédjegy,⁶⁶ a MITSUBISHI európai uniós ábrás védjegy,⁶⁷ a MITSUBISHI benelux szóvédjegy⁶⁸ és a MITSUBISHI benelux ábrás védjegy⁶⁹ (a továbbiakban: Mitsubishi védjegyek) jogosultja volt.

A hollandiai székhelyű Mitsubishi Caterpillar Forklift Europe BV (a továbbiakban: MCFE) kizárólagos joggal rendelkezett a Mitsubishi márkájú emelőtargoncák Európai Gazdasági Térségen (EGT) belüli gyártására és forgalmazására.

A belgiumi székhelyű Duma Forklift NV főtevékenységi köre új és használt emelőtargoncák világszintű felvásárlása és értékesítése volt. Emellett „GSI”, „GS”, illetve „Duma” megjelölésekkel saját maga által gyártott emelőtargoncákat is értékesített. Korábban a Mitsubishi emelőtargoncák hivatalos belgiumi forgalmazóinak egyike volt.

A szintén belgiumi székhelyű G. S. International BVBA (a továbbiakban: GSI) a Dumával kapcsolt vállalkozás, amellyel azonos a vezetője és a székhelye. Emelőtargoncákat épített és javított, amelyeket a pótalkatrészekkel együtt nagykereskedőként importál és exportál a világpiacon. A targoncákat a hatályos európai szabványokhoz igazította, azokat saját sorozatszámokkal látta el, és a Duma részére leszállította, az általa kibocsátott EU megfelelőségi tanúsítványokkal együtt.

A hof van beroep te Brussel (brüsszeli fellebbviteli bíróság, Belgium), amelynek többek között arról a kérdésről kellett határoznia, hogy a Mitsubishi védjegyekkel ellátott emelőtargoncák EGT-be történő párhuzamos importja sérti-e a védjegyjogot, úgy határozott, hogy felfüggeszti az eljárást, és előzetes döntéshozatal iránti kérelmet terjeszt a Bíróság elé.

Először is a Bíróság úgy ítéli meg, hogy a 2008/95 irányelv 5. cikkének (1) bekezdését és a 2007/2009 rendelet 9. cikkének (1) bekezdését, amelyek tartalma azonos, ugyanúgy kell értelmezni.

Másodszor a Bíróság kimondja, hogy a védjegyhez fűződő jogok biztosítása céljából alapvető fontosságú, hogy a valamely tagállamban vagy tagállamokban lajstromozott védjegy jogosultja ellenőrizni tudja az e védjeggyel jelölt áruk EGT-n belüli első forgalomba hozatalát. Egyébiránt a Bíróság ítélezési gyakorlatából következik, hogy a jogosult ezen joga az áru minden egyes példányára kiterjed.

A Bíróság szerint harmadszor, a védjegy reklámfunkciója abban áll, hogy a védjegyet a fogyasztó tájékoztatására vagy meggyőzésére szolgáló reklám céljára alkalmazzák.

⁶⁶ 2001. szeptember 24-én a többek között a Nizzai megállapodás szerinti 12. osztályba tartozó áruk (ideértve a gépjárműveket, elektromos járműveket és emelőtargoncákat) tekintetében 118042. számon lajstromozott védjegy.

⁶⁷ 2000. március 3-án a többek között a Nizzai megállapodás szerinti 12. osztályba tartozó áruk (ideértve a gépjárműveket, elektromos járműveket és emelőtargoncákat) tekintetében 117713. számon lajstromozott védjegy.

⁶⁸ 1974. június 1-jén a többek között a 12. osztályba (ideértve a járműveket és a szárazföldi közlekedési eszközöket), valamint a 16. osztályba tartozó áruk (ideértve a könyveket és a nyomtatványokat) tekintetében 93812. számon lajstromozott védjegy.

⁶⁹ 1974. június 1-jén a többek között a 12. osztályba (ideértve a járműveket és a szárazföldi közlekedési eszközöket), valamint a 16. osztályba tartozó áruk (ideértve a könyveket és a nyomtatványokat) tekintetében 92755. számon lajstromozott, az európai uniós ábrás védjeggyel azonos védjegy.

Következésképpen a védjegyjogosult a védjegy árujegyzékében szereplő árukkal vagy szolgáltatásokkal azonos áruk vagy szolgáltatások vonatkozásában többek között megtilthatja a védjegyével azonos megjelölésnek a hozzájárulása nélkül történő használatát, amennyiben e használat veszélyezteti e védjegynek a jogosultja által eladásösztönző elemként vagy kereskedelmi stratégiai eszközként történő alkalmazását.

Negyedszer, a „gazdasági tevékenység körében történő használat” fogalmát illetően a Bíróság emlékeztet arra, hogy a 2008/95 irányelv 5. cikkének (3) bekezdésében és a 207/2009 rendelet 9. cikkének (2) bekezdésében a használat azon eseteinek felsorolása, amelyeket a védjegyjogosult megtilthat, nem kimerítő jellegű.

Végül a Bíróság ötödször kimondja, hogy a 2008/95 irányelv 5. cikkét és a 207/2009 rendelet 9. cikkét úgy kell értelmezni, hogy a védjegyjogosult felléphet az ellen, hogy valamely harmadik fél a vámraktározási eljárás alá vont olyan árukról, mint az alapügy tárgyát képező áruk, a hozzájárulása nélkül eltávolít az e védjeggyel azonos minden megjelölést és azokon más megjelöléseket helyez el annak érdekében, hogy az EGT-ben korábban még nem forgalmazott ezen árukat oda behozza vagy ott forgalomba hozza.

Ugyanakkor, először is hangsúlyozni kell, hogy a védjeggyel azonos megjelölések eltávolítása megakadályozza, hogy azok az áruk, amelyek tekintetében e védjegyet lajstromozták, az EGT-n belüli első forgalomba hozatalukkor az említett védjeggyel legyenek ellátva, ami ennél fogva megfosztja e védjegy jogosultját attól, hogy gyakorolhassa azon alapvető jogát, amely nem más, mint a védjeggyel ellátott áruk EGT-n belüli első forgalomba hozatalának ellenőrzése.

Másodsorban, a védjeggyel azonos megjelölések eltávolítása az árukról és azokon az EGT piacán belüli első forgalomba hozataluk céljából új megjelölések elhelyezése, sérti a védjegy funkcióit.

Harmadsorban a védjeggyel azonos megjelölések árukról való eltávolítása és azokon új megjelölések valamely harmadik fél általi, a jogosult hozzájárulása nélkül történő elhelyezése, abból a célból, hogy azokat az EGT-be behozzák és ott forgalomba bocsássák, valamint hogy megkerüljék a jogosult azon jogát, amellyel az megtilthatja a védjegyével ellátott ezen áruk behozatalát, ellentétes a torzulásmentes verseny biztosításának céljával, mivel sérti a védjegyjogosult azon jogát, hogy ellenőrizni tudja az e védjeggyel ellátott áruk EGT-n belüli első forgalomba hozatalát, valamint sérti a védjegy funkcióit.

Végül a „gazdasági tevékenység körében történő használat” fogalmával kapcsolatban a Bíróság álláspontja az, hogy a harmadik fél abból álló eljárása, hogy az árukról a védjeggyel azonos megjelöléseket távolít el annak érdekében, hogy azokon saját megjelöléseit helyezze el, e harmadik fél részéről tevőleges magatartást feltételez, amely – tekintettel arra, hogy azt az áruknak az EGT-be való behozatala és ott történő forgalmazása céljából, és így gazdasági haszonszerzésre irányuló üzleti tevékenység keretében teszik – úgy tekinthető, mint a védjegy gazdasági tevékenység körében történő használata. A Bíróság ebben az összefüggésben azt is hangsúlyozza, hogy az

európai uniós védjegyről szóló 207/2009 rendelet⁷⁰ 9. cikkének (4) bekezdése, amely az alapügy tényállására 2016. március 23-ától kezdődő hatállyal alkalmazandó, már feljogosítja a védjegyjogosultat arra, hogy eltiltsa a harmadik személyeket attól, hogy gazdasági tevékenység körében árukat hozzanak be az Unióba, anélkül hogy azokat szabad forgalomba bocsátanák, amikor ezen áruk, csomagolásukat is ideértve, harmadik országból származnak, és engedély nélkül olyan védjeggyel vannak ellátva, amely azonos az ezen áruk tekintetében lajstromozott európai uniós védjeggyel, vagy e védjegytől alapvető jellemzőit illetően nem lehet megkülönböztetni. A jogosult ezen joga csak akkor merül ki, ha a védjegybitorlás megállapítása iránti eljárás során a nyilatkozattevő vagy az áruk birtokosa bizonyítja, hogy a jogosultnak nincs joga megtiltani az áruk forgalomba hozatalát a rendeltetési hely szerinti országban.

2. A kereskedelmi forgalomban használt, be nem jegyzett védjegy

2020. november 11-i EUIPO kontra John Mills ítélet (C-809/18 P, [EU:C:2017:902](#))

„Fellebbezés – Európai uniós védjegy – 207/2009/EK rendelet – Felszólalási eljárás – Viszonylagos kizáró ok – A 8. cikk (3) bekezdése – Hatály – A bejelentett védjegy és a korábbi védjegy azonossága vagy hasonlósága – A MINERAL MAGIC európai uniós szóvédjegy – A korábbi védjegy jogosultjának ügynöke vagy képviselője által benyújtott védjegybejelentés – MAGIC MINERALS BY JEROME ALEXANDER korábbi nemzeti szóvédjegy”

A Jerome Alexander Consulting Corp. az „ásványi anyagokat tartalmazó arcpúder” árukat jelölő „MAGIC MINERALS BY JEROME ALEXANDER” amerikai szóvédjegy jogosultja. A John Mills Ltd forgalmazási szerződés alapján a Jerome Alexander Consulting áruinak az Európai Unió területén és világszerte történő forgalmazását látja el.

2013. szeptember 18-án a John Mills a saját nevében nyújtott be kérelmet a kozmetikai termékek vonatkozásában a „MINERAL MAGIC” szómegjelölés európai uniós védjegyként történő lajstromozása iránt. A Jerome Alexander Consulting erre felszólalást nyújtott be a 207/2009 rendelet 8. cikkének (3) bekezdésére hivatkozva, amely szerint „nem részesülhet védjegyoltalomban a megjelölés, ha azt a képviselő, illetve az ügynök – a jogosult engedélye nélkül – saját nevében jelentette be lajstromozásra”.

A felszólalást elutasították. Az EUIPO fellebbezési tanácsa azonban hatályon kívül helyezte a felszólalási osztály határozatát, és megtagadta a MINERAL MAGIC védjegy lajstromozását. E tekintetben a fellebbezési tanács megállapította, hogy e védjegyet a John Mills mint „ügynök” jelentette be, a jogosult engedélye nélkül. Azt is hozzáfűzte, hogy az ütköző védjegyek által érintett áruk azonosak vagy hasonlóak, és a megjelölések is hasonlóak.

⁷⁰ A 2015/2424 rendelettel módosított 207/2009 rendelet.

A Törvényszék, melyhez a John Mills keresetet nyújtott be, hatályon kívül helyezte a fellebbezési tanács határozatát, azon indokkal, hogy a 207/2009 rendelet 8. cikkének (3) bekezdése csak azonos védjegyek esetén alkalmazandó.

Az EUIPO fellebbezése alapján a Bíróság hatályon kívül helyezi a Törvényszék ítéletét, és kimondja, hogy a 207/2009 rendelet 8. cikke (3) bekezdésének alkalmazása nem korlátozódik arra az esetre, amikor a korábbi védjegy és a korábbi védjegy jogosultjának ügynöke vagy képviselője által bejelentett védjegy azonos.

Először is, a Bíróság megállapítja, hogy a 207/2009 rendelet 8. cikkének (3) bekezdése nem pontosítja kifejezetten, hogy e rendelkezés csak akkor lenne alkalmazható, ha a képviselő vagy ügynök által bejelentett védjegy azonos a korábbi védjeggyel. A rendelet elfogadását előkészítő anyagok Bíróság általi vizsgálata ugyanis rámutatott arra, hogy azokból nem lehet arra következtetni, hogy az említett rendelkezés hatálya kizárólag az ütköző védjegyek azonosságának eseteire korlátozódna. Az előkészítő anyagokból ezzel szemben kiderül, hogy e rendelet 8. cikkének (3) bekezdése az uniós jogalkotó azon döntését tükrözi, hogy lényegében megismételje a Párizsi Uniós Egyezmény⁷¹ 6. septies cikkének (1) bekezdését. A Törvényszéknek figyelembe kellett volna venni ezen egyezmény előkészítő munkálatait,⁷² amelyekből kitűnik, hogy a Párizsi Uniós Egyezmény alá tartozik azon eset is, amikor a korábbi védjegy jogosultjának ügynöke vagy képviselője által bejelentett védjegy az említett korábbi védjegyhez hasonló.

Másodszor a Bíróság megállapítja, hogy bármely más értelmezés azzal a hatással járna, hogy megkérdőjelezné a 207/2009 rendelet általános rendszerét, mivel megakadályozná a korábbi védjegy jogosultját abban, hogy felszólaljon egy hasonló védjegynek az ügynöke vagy képviselője által történő lajstromozásával szemben, jóllehet az ügynök vagy a képviselő felszólalhat az említett jogosult eredeti védjegyének későbbi lajstromozása ellen, ugyanezen jogosult ügynökének vagy képviselőjének védjegyével való hasonlósága okán.

Harmadszor a Bíróság kimondja, hogy a 207/2009 rendelet 8. cikkének (3) bekezdése annak megakadályozására irányul, hogy a korábbi védjegy jogosultjának ügynöke vagy képviselője kisajátíthassa a védjegyet, mivel ez utóbbiak tisztességtelen előnyre tehetnek szert a védjegyjogosult által tett erőfeszítésekből és beruházásokból. Ilyen visszaélés azokban az esetekben is bekövetkezhet, amikor az ütköző védjegyek hasonlóak.

Végül a Bíróság úgy ítéli meg, hogy a John Mills ügy állása megengedi a jogvita eldöntését, és arról érdemben határoz.

A John Mills azt kifogásolta, hogy a fellebbezési tanács a Jerome Alexandert a Consulting „ügynökének” tekintette. A Bíróság szerint az „ügynök” és a „képviseelő” fogalmát tágan

⁷¹ Az ipari tulajdon oltalmára létesült, 1883. március 20-án Párizsban aláírt, legutóbb 1967. július 14-én Stockholmban felülvizsgált és 1979. szeptember 28-án módosított párizsi uniós egyezmény (*Recueil des traités des Nations unies*, 828. kötet, 11851. szám, 305. o.; kihirdette az 1970. évi 18. törvényerejű rendelet).

⁷² Az 1958. október 6. és 31. között a Párizsi Uniós Egyezmény felülvizsgálata céljából tartott Lisszaboni Konferencia jogi aktusai, amelynek során a 6. septies cikket beillesztették.

kell értelmezni, hogy azok magukban foglalják az olyan szerződéses megállapodáson alapuló kapcsolatok minden formáját, amely a felek között olyan jellegű kereskedelmi együttműködési megállapodást hoz létre, amely bizalmi viszonyt teremt azáltal, hogy általános bizalmi és együttműködési kötelezettség ír elő – kifejezetten vagy hallgatólágosan – a korábbi védjegy jogosultjának érdekeire vonatkozóan.

E tekintetben a Bíróság megállapítja, hogy a John Mills a Jerome Alexander Consulting áruinak privilegizált forgalmazója, és létezett versenytilalmi kikötés, valamint voltak ezen áruk tekintetében fennálló szellemi tulajdonjogokra vonatkozó rendelkezések. Következésképpen a fellebbezési tanács helyesen tekintette a John Millst a Jerome Alexander Consulting „ügynökének”.

Az ütköző védjegyek közötti hasonlóság értékelését illetően a Bíróság kiemeli, hogy a 207/2009 rendelet 8. cikke (3) bekezdésének alkalmazása szempontjából a hasonlóságot nem az összetéveszthetőség fennállása alapján kell megítélni. Az árukat illetően a Bíróság emlékeztet arra, hogy a védjegy alapvető rendeltetése az érintett áruk vagy szolgáltatások kereskedelmi származásának jelzése. Ezért a 207/2009 rendelet 8. cikke (3) bekezdésének alkalmazása nem zárható ki abban az esetben, amikor a védjegybejelentésben szereplő áruk és szolgáltatások és a korábbi védjegy által érintettek hasonlóak.

A jelen esetben a Bíróság megállapítja, hogy a szóban forgó megjelölések hasonlóak, és az áruk részben azonosak, részben pedig hasonlóak.

Következésképpen a John Mills keresetét teljes egészében elutasítja.

3. Jóhírnévvel rendelkező védjegy

2007. március 22-i Sigla kontra OHIM – Elleni Holding (VIPS) ítélet (T-215/03, [EU:T:2007:93](#))

„Közösségi védjegy – Felszólalási eljárás – A VIPS közösségi szóvédjegy bejelentése – VIPS korábbi nemzeti szóvédjegy – A 40/94/EK rendelet 8. cikkének (5) bekezdése – A 40/94/EK rendelet 74. cikke – Rendelkezési elv – A védelemhez való jog”

1997. február 7-én az Elleni Holding BV közösségi védjegybejelentést nyújtott be az OHIM-hoz. A lajstromoztatni kívánt védjegy (a továbbiakban: a bejelentett védjegy) a VIPS szómegjelölés⁷³ volt. 2002. november 28-án a felperes felszólalást tett⁷⁴ a bejelentett védjegy lajstromozásával szemben.

⁷³ A bejelentést a következő áruk és szolgáltatások vonatkozásában tették: Nizzai Megállapodás szerinti 9. osztály: „számítógépek és szalagon vagy lemezen rögzített számítógépes programok”; 35. osztály: „tanácsadás kereskedelmi ügyekben; számítógépen rögzített adatok feldolgozásával kapcsolatos szolgáltatások”; és 42. osztály: „számítógép-programozás; vendéglátással kapcsolatos, éttermi és kávéházi szolgáltatások”.

⁷⁴ A 40/94 rendelet 42. cikkének (1) bekezdése alapján.

Az OHIM felszólalási osztálya a 42. osztályba tartozó szolgáltatások tekintetében helyt adott a felszólalásnak, a 9. és 35. osztályba tartozó áruk és szolgáltatások tekintetében pedig elutasította azt.⁷⁵ A fellebbezési tanács azonban helyt adott az Elleni Holding fellebbezésének, és hatályon kívül helyezte a fellebbezési osztály határozatát.⁷⁶ A fellebbezési tanács szerint a felperes bizonyította, hogy korábbi védjegye Spanyolországban jóhírnevet élvez, viszont nem hivatkozott olyan indokra, miszerint a bejelentett védjegy tisztességtelenül kihasználná a korábbi védjegy megkülönböztető képességét vagy jóhírnevét, illetve azt sértené.

A Sigla SA által benyújtott kereset tárgyában eljáró Törvényszék hatályon kívül helyezi a fellebbezési tanács határozatát.

A Törvényszék ennek kapcsán legelőször is kifejti, hogy a közösségi védjegyről szóló 40/94 rendelet 8. cikkének (5) bekezdését – amely a jóhírnévvel rendelkező, korábban lajstromozott védjegyeknek a nem hasonló árukra és szolgáltatásokra is kiterjesztett oltalmat biztosít – úgy kell értelmezni, hogy arra a megindított felszólalás alátámasztásaként éppúgy hivatkozni lehet valamely olyan közösségi védjegybejelentéssel szemben, amely a korábbi védjeggyel jelöltekkel nem azonos és nem hasonló árukra és szolgáltatásokra vonatkozik, mint az olyan közösségi védjegybejelentéssel szemben, amely a korábbi védjeggyel jelöltekkel azonos vagy azokhoz hasonló árukra vonatkozik. E rendelkezést ugyanis nem lehet úgy értelmezni, hogy annak következtében a jóhírnevű védjegyek alacsonyabb szintű oltalomban részesüljenek valamely megjelölésnek azonos vagy hasonló áruk vagy szolgáltatások tekintetében való használata esetén, mint a megjelölésnek nem hasonló áruk vagy szolgáltatások tekintetében való használata esetén. A Törvényszék kifejti, hogy a közösségi védjegyről szóló 40/94 rendelet 8. cikkének (5) bekezdésében szereplő rendelkezés – amely a jóhírnévvel rendelkező, korábban lajstromozott védjegyeknek a nem hasonló árukra és szolgáltatásokra is kiterjesztett oltalmat biztosít – lehetővé teszi többek között a korábbi jóhírnevű védjegy jogosultjának a korábbi védjegy megkülönböztető képességét esetlegesen sértő védjegyek lajstromozásával szembeni felszólalást. E sérelem akkor következhet be, ha a korábbi védjegy többé nem alkalmas közvetlen asszociáció keltésére azon áruk tekintetében, amelyek tekintetében lajstromozták és alkalmazták. E veszély kiterjed a korábbi védjegy „felhígulására”, illetve „fokozatos elfogyatkozására” annak önazonosságának és a közönség képzete befolyásolásának diszperziója révén. Ugyanakkor a felhígulás veszélye főszabály szerint kevésbé jelentős akkor, ha a korábbi védjegy olyan kifejezésből áll, amely a neki tulajdonítható valamely jelentés tekintetében nagyon elterjedt és gyakran használt, függetlenül a szóban forgó kifejezésből álló korábbi védjegytől. Ilyen esetben kevésbé valószínű, hogy a kérdéses kifejezésnek a bejelentett védjegy által történő átvétele a korábbi védjegy felhígulásához vezet. A 40/94 rendelet 8. cikkének (5) bekezdésében említett sérelem akkor is bekövetkezik, ha a bejelentett védjeggyel jelölt árukat vagy

⁷⁵ 2000. szeptember 28-i 2221/2000. sz. határozat

⁷⁶ 2003. április 1-jei határozat (a továbbiakban: megtámadott határozat), amelyet a felperessel április 3-án közöltek.

szolgáltatásokat a közönség olyan módon észlelheti, hogy a korábbi védjegy vonzereje ezáltal csökken. E sérelem veszélye főként olyankor következik be, amikor az említett áruk és szolgáltatások olyan jellemzővel vagy minőséggel rendelkeznek, amely alkalmas negatív befolyást gyakorolni a jóhírnévvel rendelkező korábbi védjegy imázsára, a bejelentett védjeggyel való azonossága vagy ahhoz való hasonlósága folytán.

A Törvényszék ezt követően kiemeli, hogy azon „előny” fogalma, amelyre a bejelentett védjegy alapos ok nélküli használatával a korábbi védjegy megkülönböztető képességének vagy jóhírnevének tisztességtelen kihasználása révén szert lehet tenni, magában foglalja azokat az eseteket, amikor a híres védjegy kihasználásáról vagy az azon való nyilvánvaló élőködésről, illetve az annak hírnevéből való előnyszerzés kísérletéről van szó. Más szóval annak a veszélyéről, hogy a jóhírnevű védjegy vagy az általa előrevetített jellemzők a bejelentett védjeggyel jelölt árukra tevődnek át, oly módon, hogy a jóhírnévvel rendelkező korábbi védjeggyel való e gondolatbeli társítás elősegíti azok forgalmazását. Ez utóbbi veszélyt el kell különíteni a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontjában foglalt összetéveszthetőségtől. A 40/94 rendelet 8. cikke (5) bekezdésében foglalt esetekben az érintett közönség párhuzamba állítást végez, vagyis – anélkül, hogy azokat összetévesztené – kapcsolatot létesít az ütköző védjegyek között. Az összetévesztés veszélyének fennállása tehát nem feltétele e rendelkezés alkalmazásának.

Ezenkívül ki kell emelni, hogy a 40/94 rendelet 8. cikke (5) bekezdésének nem az a célja, hogy kizárja valamennyi, a jóhírnévnek örvendő védjeggyel azonos vagy ahhoz hasonló védjegy lajstromozását. A korábbi védjegy jogosultja így nem köteles bizonyítani védjegyének tényleges és aktuális veszélyeztetését. Olyan bizonyítékokat kell szolgáltatnia azonban, amelyekből *prima facie* következtetni lehet a tisztességtelen kihasználás vagy sérelem nem csupán feltételezett jövőbeni veszélyére. Ennek során – különösen olyan felszólalás esetében, amely valamely, kiemelkedően jóhírnévvel rendelkező védjegyen alapul – lehetséges, hogy a felszólalásban hivatkozott védjegynek a bejelentett védjegy által történő tisztességtelen kihasználása vagy sérelme jövőbeni, nem csupán feltételezett veszélyének valószínűsége annyira nyilvánvaló, hogy a felszólalónak nem is kell e célból más tényelemre hivatkoznia, és bizonyítania. Ugyanakkor nem vélelmezhető, hogy mindig ez az eset áll fenn.

Végül a Törvényszék rámutat arra, hogy a bejelentett védjegy és a korábbi védjegy közötti kapcsolat megléte alapvető feltétele a 40/94 rendelet 8. cikke (5) bekezdése alkalmazásának. A jelen ügyben a VIPS szómegjelölés – amelynek közösségi védjegyként történő lajstromozását a Nizzai Megállapodás szerinti 9., 35. és 42. osztályba tartozó számítógépes programok és szolgáltatások tekintetében kérték – által jelölt szolgáltatások és a korábban Spanyolországban az említett megállapodás szerinti 42. osztályba tartozó szolgáltatások tekintetében lajstromozott VIPS szóvédjeggyel jelölt szolgáltatások közötti kapcsolat megléte – egyéb releváns bizonyíték hiányában – nem elegendő ahhoz, hogy ebből *prima facie* azon jövőbeni, nem csupán feltételezett veszélyre lehessen következtetni, hogy az említett megjelölés használata a közösségi

védjegyről szóló 40/94 rendelet 8. cikkének (5) bekezdése értelmében sérti vagy tisztességtelenül kihasználja a korábbi védjegy megkülönböztető képességét vagy jó hírnevét. Először is, mivel a „VIPS” kifejezés az angol nyelvű VIP rövidítés többes számú alakja, amely kifejezés mind nemzetközi, mind nemzeti téren egyaránt széleskörűen elterjedten használatos a közismert személyek jelölésére, ezért korlátozottnak tűnik annak veszélye, hogy a korábbi védjegy megkülönböztető képességének a bejelentett védjegy használata sérelmet okoz. Ugyanezen veszély még kevésbé tűnik valószínűnek, ugyanis a bejelentett védjegy olyan szolgáltatásokra vonatkozik, amelyek célközönsége speciális, és szükségképpen szűkebb. Másodszor a bejelentett védjeggyel jelölt szolgáltatások nem mutatnak olyan jellemzőt vagy sajátosságot, amely alkalmas lenne a korábbi védjegynek okozott ilyen fajta sérelem valószínű bekövetkezésének megállapítására. E tekintetben az ütköző védjegyekkel jelölt szolgáltatások közötti pusztán kapcsolat nem elegendő és nem is döntő jelentőségű. Természetesen az ilyen kapcsolat megléte erősíti annak valószínűségét, hogy a közönség a bejelentett védjegyet látva szintén a korábbi védjegyre asszociál. Ugyanakkor e körülmény önmagában nem elegendő a korábbi védjegyvonzerejének csökkentésére. Ez a végeredmény csak akkor következhet be, ha bizonyítottá válik, hogy a bejelentett védjeggyel jelölt szolgáltatások a korábbi védjegy jóhírnevére nézve potenciálisan sérelmet jelentő jellemzőket vagy sajátosságokat mutatnak. Harmadszor a korábbi védjegy megkülönböztető képességének vagy jóhírnevének tisztességtelen kihasználásával keletkező jogtalan előny veszélye csak akkor következhet be, ha az érintett közönség – anélkül hogy összekeverné az ütköző védjegyekkel jelölt szolgáltatások származását – csak azért tanúsítana különös vonzalmat a bejelentő szoftverre iránt, mert az a korábbi jó hírű védjeggyel azonos védjegyet viseli. Ez utóbbi jogosultja részéről korábbi védjegyének sajátos jellemzőire, illetve annak módjára való hivatkozás hiányában, hogyan lennének azok alkalmasak a bejelentett védjeggyel jelölt szolgáltatások értékesítésének előmozdítására, a gyorsétterem-lánc jóhírnevű védjegyéhez gondolatban szokásosan társítható jellemzőket önmagában nem lehet olyanoknak tekinteni, mint amelyek előnyt biztosíthatnak – akár a szállodák vagy éttermek részére nyújtott – számítógép-programozási szolgáltatások számára.

2011. szeptember 22-i Interflora és Interflora British Unit ítélet (C-323/09, [EU:C:2011:604](#))

„Védjegyek – Hirdetés az interneten kulcsszavak alapján (»keyword advertising«) – A versenytárs jóhírnevet élvező védjeggyel megegyező kulcsszónak a hirdető általi kiválasztása – 89/104/EGK irányelv – Az 5. cikk (1) bekezdésének a) pontja és az 5. cikk (2) bekezdése – 40/94/EK rendelet – A 9. cikk (1) bekezdésének a) és c) pontja – A védjegy valamely funkciója megsértésének feltétele – Jóhírnevet élvező védjegy megkülönböztető képességének sérelme (»felhígulás«) – Az e védjegy által élvezett megkülönböztető képesség vagy jóhírnév jogosulatlan kihasználása (»élősködés«)»

Az Interflora British Unit társaság a nemzetközi virágküldő hálózatot üzemeltető, amerikai Interflora Inc. által adott védjegyhasználati engedély jogosultja. Az Interflora hálózatát olyan virágkereskedők alkotják, amelyeknél az ügyfelek személyesen vagy

telefonon adhatják le a megrendeléseiket, és azokat a hálózat azon tagja teljesíti, amelynek az üzlete a virágok kézbesítési címéhez a legközelebb található.

Az INTERFLORA egyrészt nemzeti védjegyként élvez oltalmat az Egyesült Királyságban, másrészt közösségi védjegy is. E védjegyek az Egyesült Királyságban és az Európai Unió más tagállamaiban jóhírnévvel rendelkeznek.

A Marks & Spencer plc (M & S) egy angol jog alá tartozó társaság, amely Nagy-Britannia egyik legnagyobb kiskereskedője. E szolgáltatások egyike virágok eladása és kiszállítása, így e kereskedelmi tevékenység versenyben áll az Interflora tevékenységével.

Megállapítást nyert, hogy az „AdWords” reklámszolgáltatás keretében a M & S kulcsszavakként kiválasztotta az „Interflora” kifejezést és annak változatait (például „Interflora Flowers”, „Interflora Delivery”, „Interflora.com”, „Interflora.co.uk” stb). Következésképpen, amikor valamely internetfelhasználó a Google keresőmotorjába keresőkifejezésként az „interflora” szót vagy annak valamely változatát írta be, akkor az M & S egyik hirdetése jelent meg.

Az Interflora az M & S ellen a védjegyhez fűződő jogainak állítólagos megsértése miatt benyújtott kereset tárgyában eljáró High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division (felsőbíróság [Anglia és Wales], kancelláriai kollégium, Egyesült Királyság) a védjeggyel azonos kulcsszavak internetes reklámszolgáltatás keretében⁷⁷ valamely versenytárs hozzájárulása nélkül történő használatával kapcsolatos kérdéseket intézett a Bírósághoz.

A Bíróság mindenekelőtt emlékeztet arra, hogy amikor harmadik fél valamely védjeggyel azonos megjelölést használ a védjegy árujegyzékében szereplő árukkal, illetve szolgáltatásokkal azonos áruk, illetve szolgáltatások vonatkozásában, a védjegyjogosult megtilthatja e használatot, ha az veszélyezteti a védjegy valamely „funkcióját”. A védjegy alapvető funkciója, hogy a fogyasztók számára garantálja a védjeggyel ellátott termék vagy szolgáltatás eredetét (eredetjelző funkció), míg egyéb funkciói közé tartozik többek között a reklám és a beruházás. A Bíróság e tekintetben hangsúlyozza, hogy a védjegy származásjelző funkciója nem az egyetlen olyan funkció, amely érdemes a harmadik felek által elkövetett jogsértésekkel szembeni védelemre. A védjegy ugyanis gyakran – az áruk és szolgáltatások származásának jelzésén kívül – a kereskedelmi stratégia olyan eszköze, amelyet különösen hirdetési célból vagy a fogyasztói hűség kialakítását célzó jóhírnév megszerzése érdekében használnak.

A Google-ügyben hozott ítéletére⁷⁸ hivatkozva a Bíróság emlékeztet arra, hogy sérti a védjegy származásjelző funkcióját, ha a védjegynek megfelelő kulcsszó alapján megjelenített hirdetés nem vagy csak nehézségek árán teszi lehetővé a szokásosan tájékozott és észszerűen figyelmes internethasználó számára annak felismerését, hogy a hirdetésben szereplő áruk és szolgáltatások a védjegyjogosulttól vagy azzal gazdasági

⁷⁷ A 89/104 irányelv és a 40/94 rendelet.

⁷⁸ 2010. március 23-i Google France és Google ítélet (C-236/08–C-238/08 egyesített ügyek, [EU:C:2010:159](#)).

kapcsolatban álló vállalkozástól, vagy ellenkezőleg, harmadik személytől származnak. Ezzel szemben a más védjeggyel azonos megjelölés olyan reklámszolgáltatás keretében történő használata, mint az „AdWords”, nem sérti a védjegy reklámfunkcióját.

Ezenkívül a Bíróság első alkalommal vizsgálja a védjegy beruházási funkciójának védelmét. Sérti ezt a funkciót, ha egy versenytárs a védjeggyel azonos jelet azonos termékek vagy szolgáltatások vonatkozásában használ, amennyiben e használat jelentősen zavarja az említett jogosultat abban, hogy védjegyét olyan hírnév megszerzésére vagy fenntartására használhatja, amely alkalmas újabb fogyasztók megnyerésére, vagy korábbi fogyasztóinak törzsvásárlóvá tételére. Olyan helyzetben, amikor a védjegy már jóhírnévvel rendelkezik, sérül a védjegy beruházási funkciója, amennyiben e használat befolyásolja e hírnevet, és így veszélyezteti annak fenntartását.

Ezzel szemben nem fogadható el, hogy a védjegy jogosultja megakadályozza a versenytárs általi használatot, amennyiben e használat csupán azon következménnyel jár, hogy a védjegyjogosultat – a fogyasztók vonzására és hűségük kialakítására alkalmas hírnév létrehozása és fenntartása érdekében tett – erőfeszítéseinek e helyzethez való igazítására készíti. A védjegy jogosultja nem hivatkozhat sikerrel azon körülményre sem, hogy az említett használat következtében egyes fogyasztók elpártolnak az említett védjeggyel ellátott áruktól vagy szolgáltatásoktól.

A jelen ügyben a nemzeti bíróságnak e megfontolásokra tekintettel kell megvizsgálnia, hogy az INTERFLORA védjeggyel azonos megjelölésnek az M & S általi használata veszélyezteti-e a fogyasztók vonzására és hűségük kialakítására alkalmas hírnévnek az Interflora általi fenntartását.

A jóhírnevet élvező védjegyek fokozott oltalmára, és különösen a „felhígulás” (a jóhírnévvel rendelkező védjegy megkülönböztető képességének sérelme) és az „élősködés” (a védjegy megkülönböztető képességének vagy jóhírnevének tisztességtelen kihasználása) fogalmának terjedelmére vonatkozóan a Bíróság többek között megállapítja, hogy a más jóhírnévű védjeggyel azonos vagy ahhoz hasonló megjelölések reklámszolgáltatás keretében történő, „alapos ok” nélküli kiválasztása élősködésnek tekinthető. Különösen ilyen következtetést lehet levonni abban az esetben, amikor az interneten hirdető a jóhírű védjegyekkel megegyező kulcsszavak kiválasztása révén kínálnak eladásra olyan árukat, amelyek az említett védjegyek jogosultjai áruinak utánzatai.

Ezzel szemben, amennyiben az interneten valamely jóhírnevet élvező védjeggyel megegyező kulcsszó alapján megjelenített hirdetés anélkül kínálja a jóhírnevet élvező védjegy jogosultja áruinak vagy szolgáltatásainak alternatíváját, hogy az említett védjegy jogosultja áruinak vagy szolgáltatásainak egyszerű utánzatát árulná, felhígulást vagy megfakulást okozna, vagyis sértené a védjegy jóhírnevét vagy a védjegy alapvető funkcióit, azt a következtetést kell levonni, hogy az ilyen használat főszabály szerint a szóban forgó áruk vagy szolgáltatások ágazatában folyó egészséges és tisztességes verseny körébe tartozik.

III. Más anyagi jogi kérdések

1. A védjegyoltalom joghatásai

2011. július 12-i L'Oréal és társai ítélet (nagytanács) (C-324/09, [EU:C:2011:474](#))

„Védjegyek – Internet – Védjeggyel megjelölt, a védjegyjogosult által harmadik államokba szánt áruknak uniós fogyasztókat célzó online piacon történő eladásra való felkínálása – Ezen áruk csomagolásának eltávolítása – 89/104/EGK irányelv – 40/94/EK rendelet – Az online piac üzemeltetőjének felelőssége – 2000/31/EK irányelv (»elektronikus kereskedelemről«) szóló irányelv») – Az említett üzemeltetővel szemben hozott bírósági eltiltó határozatok – A 2004/48/EK irányelv (»a szellemi tulajdonjogok érvényesítéséről«) szóló irányelv»)“

Az eBay társaság globális elektronikus piacot működtet az interneten, amelyen a magánszemélyek és a vállalkozások számos terméket és szolgáltatást vásárolhatnak és értékesíthetnek.

A L'Oréal számos jóhírnevet élvező védjegy jogosultja. A L'Oréal termékek (különösen kozmetikumok és illatszerek) forgalmazását zárt forgalmazói hálózat útján végzik, amelynek keretében tilos a szerződéses forgalmazók számára, hogy termékekkel lássák el a többi forgalmazót.

A L'Oréal azzal vádolja az eBayt, hogy honlapjának használói által elkövetett védjegyjogi jogsértésekben működött közre. Arra hivatkozott továbbá, hogy az eBay azáltal, hogy a Google „AdWords” szolgáltatásához hasonló fizetős internetes reklámszolgáltatásoktól a L'Oréal védjegyeinek megfelelő kulcsszavakat vásárol, felhasználóit az internetes oldalán eladásra kínál, védjegyjogot sértő termékekhez irányítja. A L'Oréal szerint az eBay erőfeszítései nem voltak megfelelőek arra, hogy megakadályozza a hamisított termékek értékesítését a honlapján. A L'Oréal különböző jogsértési formákat azonosított, többek között olyan L'Oréal márkájú termékek uniós fogyasztóknak történő eladását és eladásra való kínálását, amelyeket a L'Oréal harmadik országokban történő értékesítésre szánt (párhuzamos import).

Az ügyben eljáró High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division (felsőbíróság [Anglia és Wales], kancelláriai kollégium, Egyesült Királyság) több kérdést terjesztett a Bíróság elé azzal kapcsolatban, hogy milyen kötelezettségek terhelik az internetes piacteret működtető társaságot annak érdekében, hogy megakadályozza felhasználóit a védjegyjog megsértésében.

A Bíróság előzetesen hangsúlyozza, hogy a védjegyjogosult csak akkor hivatkozhat kizárólagos jogára egy olyan természetes személlyel szemben, aki online értékesít márkás termékeket, ha ezen értékesítés kereskedelmi tevékenység keretében történik. Ez különösen akkor áll fenn, ha az értékesítés a mennyisége és a gyakorisága folytán túllép a magántevékenység körén.

A Bíróság mindenekelőtt azokról a kereskedelmi tevékenységekről határoz, amelyek az eBayhez hasonló online piacterekről az Unióba irányulnak. Megállapítja, hogy az uniós védjegyszabályok akkor alkalmazandók a harmadik országokban található márkás termékek értékesítésére és reklámozására, ha bebizonyosodik, hogy ezek az ajánlatok és reklámok az uniós fogyasztókat célozzák.

A nemzeti bíróságok feladata annak esetenkénti értékelése, hogy releváns jelek engednek-e arra következtetni, hogy az online piacon megjelenített, eladásra történő felkínálást vagy hirdetést az uniós fogyasztóknak címezték-e. Ennek körében a nemzeti bíróságok figyelembe vehetik azokat a földrajzi területeket, ahová az eladó hajlandó a terméket elküldeni.

A Bíróság továbbá úgy ítéli meg, hogy az internetes piactér üzemeltetője maga nem használja a védjegyeket az uniós jog értelmében, ha olyan szolgáltatást nyújt, amely egyszerűen csak lehetővé teszi ügyfeleinek, hogy kereskedelmi tevékenységük keretében a honlapján a védjeggyel azonos megjelöléseket jelenítsenek meg.

Ezenkívül a Bíróság pontosítja az online piactér üzemeltetőjének felelősségével kapcsolatos egyes elemeket. A Bíróság – bár rámutat arra, hogy ez az értékelés a nemzeti bíróságok feladata – megállapítja, hogy az üzemeltető olyan aktív szerepet játszik, amelynek révén ismerte vagy kezelte az ilyen ajánlatokkal kapcsolatos adatokat, mivel olyan segítséget nyújt, amely különösen az eladásra való felkínálások megjelenítésének optimalizálásában vagy azok elősegítésében áll.

Ha az üzemeltető ilyen aktív szerepet játszott, nem hivatkozhat a felelősség alóli mentesség azon esetére, amelyet az uniós jog bizonyos feltételek mellett biztosít az online szolgáltatók – mint internetes piacterek üzemeltetői – számára.

Az említett üzemeltető továbbá még abban az esetben sem hivatkozhat a felelősség alóli mentesülésre, ha nem játszott ilyen aktív szerepet, de tudomása volt olyan tényekről vagy körülményekről, amelyek alapján a gondos gazdasági szereplőnek fel kellett volna ismernie az online értékesítési ajánlatok jogellenességét, és ha erről tudomása volt, de nem járt el haladéktalanul a szóban forgó adatoknak a honlapjáról való eltávolítása vagy az ezen adatokhoz való hozzáférés megszüntetése érdekében.

A Bíróság végül arról a kérdésről határoz, hogy milyen bírósági intézkedések rendelkezhetők el az online piac üzemeltetőjével szemben abban az esetben, ha az üzemeltető saját kezdeményezésére nem szünteti meg a szellemi tulajdonjogok megsértését, és nem akadályozza meg a jogsértések megismétlődését.

Az üzemeltetővel szemben így elrendelhető, hogy tegyen intézkedéseket az eladó ügyfelei azonosításának megkönnyítése érdekében. E tekintetben, jóllehet kétségtelenül tiszteletben kell tartani a személyes adatok védelmét, a jogsértés elkövetőjének – amennyiben az üzleti életben, és nem a magánélet keretein belül tevékenykedik – egyértelműen azonosíthatónak kell lennie.

Következésképpen a Bíróság szerint az uniós jog megköveteli a tagállamoktól annak biztosítását, hogy a szellemi tulajdonjogok védelme tárgyában illetékes nemzeti bíróságok az üzemeltetőt kötelezhessék olyan intézkedések meghozatalára, amelyek nem csupán e jogok megsértésének megszüntetéséhez járulnak hozzá, hanem az újabb ilyen jellegű jogsértések megelőzéséhez is. Ezen eltiltó határozatoknak hatékonyaknak, arányosaknak és visszatartó erejűeknek kell lenniük, továbbá nem képezhetik akadályát a jogszerű kereskedelemnek.

2010. március 23-i Google France és Google ítélet (nagytanács) (C-236/08 – C-238/08, [EU:C:2010:159](#))

„Védjegyek – Internet – Keresőmotorok – Hirdetés kulcsszavak alapján (»keyword advertising«) – Védjegyeknek megfelelő kulcsszavak alapján a védjegyjogosultak versenytársainak weboldalaira vagy utánpótlásokat kínáló weboldalakra mutató linkek megjelenítése – 89/104/EKG irányelv – 5. cikk – 40/94/EK rendelet – 9. cikk – A keresőmotor-üzemeltető felelőssége – 2000/31/EK irányelv (»elektronikus kereskedelemről«) szóló irányelv»

A közösségi védjegyjog⁷⁹ bizonyos feltételek mellett felhatalmazza a védjegyjogosultakat, hogy fellépjenek bárkivel szemben, aki a védjegyeikkel azonos vagy azokhoz hasonló megjelölést olyan árukkal, illetve szolgáltatásokkal kapcsolatban használ, amelyek megfelelnek az említett védjegy árujegyzékében szereplő áruknak, illetve szolgáltatásoknak.

A Google internetes keresőmotort működtet. Amikor a felhasználó egy vagy több szó megadásával keresést végez, a keresőmotor az e szavaknak leginkább megfelelőnek tűnő weboldalakra mutató linkeket jeleníti meg, csökkenő fontossági sorrendben. Ilyen esetben „természetes” keresési eredményről van szó.

Ezenkívül a Google „AdWords” néven fizetős reklámszolgáltatást is kínál. E szolgáltatás lehetővé teszi bármely gazdasági szereplő számára, hogy amennyiben kiválaszt egy vagy több kulcsszót, az e szavak és az internethasználó által a keresőmotorba bevitt szavak közötti egyezés esetén a weboldalára mutató, rövid reklámüzenettel kísért promóciós link jelenjen meg. E hirdetés a „szponzorált linkek” rovatban, a képernyő jobboldali részén, a természetes találatoktól jobbra, vagy pedig a képernyő felső részén, az említett találatok fölött jelenik meg.

A Louis Vuitton Malletier SA (a továbbiakban: Vuitton) a Vuitton közösségi védjegy, valamint a Louis Vuitton és az LV francia nemzeti védjegyek jogosultjaként, a Viaticum a „Bourse des Vols”, a „Bourse des Voyages” és a „BDV” francia védjegyek jogosultjaként, valamint P-A. Thonet a „Eurochallenges” francia védjegy jogosultjaként észlelték, hogy ha a Google keresőmotorja használatakor az internethasználók az említett védjegyeket képező szavakra kerestek, a „szponzorált linkek” rovatban olyan linkek jelentek meg,

⁷⁹ A 89/104/EK irányelv.

amelyek vagy a Vuitton termékeinek utánezatait kínáló weboldalakra, vagy a Viaticum, illetve a Centre national de recherche en relations humaines versenytársainak weboldalaira vezettek. Keresetet nyújtottak be a Google ellen annak megállapítása iránt, hogy az megsértette a védjegyeihez fűződő jogait.

A védjegyjogosultak által a Google ellen benyújtott keresetek tárgyában legfelsőbb fokon eljáró Cour de cassation (semmitőszék) azzal a kérdéssel fordult a Bírósághoz, hogy jogszerű-e, ha internetes reklámszolgáltatások keretében kulcsszóként védjegyeknek megfelelő megjelöléseket használnak anélkül, hogy azok jogosultjai e használatához hozzájárultak volna.

E tekintetben a Bíróság rámutat, hogy amikor a hirdető reklámszolgáltatást vesz igénybe, és más védjegyével azonos megjelölést választ kulcsszóként abból a célból, hogy az internethasználók számára alternatívát kínáljon az említett védjegyjogosult áruhoz vagy szolgáltatásaihoz képest, a megjelölést az áruval vagy szolgáltatásaival kapcsolatban használja. A reklámszolgáltatás nyújtója esetében azonban ez nem valósul meg akkor, amikor lehetővé teszi a hirdető számára védjegyekkel azonos megjelölések kulcsszavakként történő kiválasztását, tárolja e megjelöléseket, és ügyfelei hirdetéseit e kulcsszavak alapján jeleníti meg.

A Bíróság pontosítja, hogy a jogosult védjegyével azonos vagy ahhoz hasonló megjelölés harmadik személy általi használata legalábbis azt jelenti, hogy e személy a megjelölést saját reklámtevékenysége keretében használja. A reklámszolgáltató esetében e szolgáltató anélkül teszi lehetővé ügyfelei számára a védjegyekkel azonos vagy azokhoz hasonló megjelölések használatát, hogy ő maga használná az említett megjelöléseket.

Ha tehát valamely védjegyet kulcsszóként használnak, e védjegy jogosultja a Google-lal szemben nem hivatkozhat a védjegy alapján őt megillető kizárólagos jogra. Hivatkozhat azonban e jogra azon hirdetővel szemben, akik a védjegyének megfelelő kulcsszó segítségével a Google útján olyan hirdetéseket jelentetnek meg, amelyek nem, vagy csupán nehézségek árán teszik lehetővé az internethasználó számára annak megállapítását, hogy a hirdetésben szereplő áruk vagy szolgáltatások mely vállalkozástól származnak.

Ilyen esetben ugyanis – amelyre azon körülmény jellemző, hogy a szóban forgó hirdetés a védjegynek az érintett internethasználó által keresőkifejezésként történő beírását követően azonnal feltűnik, és olyankor jelenik meg, amikor a védjegy keresőkifejezésként szintén szerepel a képernyőn – az internethasználó tévedhet a szóban forgó áruk, illetve szolgáltatások származását illetően. Sérül tehát a védjegy azon funkciója, hogy szavatolja a fogyasztók számára az áruk vagy szolgáltatások származását (a védjegy „származásjelző funkciója”).

A nemzeti bíróság feladata annak esetenkénti megítélése, hogy az előtte folyamatban lévő ügy tényállására jellemző-e a származásjelző funkció ilyen sérelme vagy veszélyeztetése.

Azzal kapcsolatban, hogy az interneten hirdető reklámüzenetek megjelenítése céljából kulcsszóként más védjegyével azonos megjelölést használnak, a Bíróság ezenkívül megállapítja, hogy e használat bizonyos hatást gyakorol a védjegy jogosultja általi reklámcélú használatára, valamint e jogosult kereskedelmi stratégiájára. A védjeggyel azonos megjelölés harmadik személyek általi használatának e hatásai azonban önmagukban nem veszélyeztetik a védjegy reklámfunkcióját.

Ami a Google-hoz hasonló gazdasági szereplőnek az ügyfeleinek a szerverén tárolt adataiért való felelősségét illeti, a Bíróság először is emlékeztet arra, hogy a felelősségi kérdéseket a nemzeti jog szabályozza. Mindazonáltal az uniós jog felelősségkorlátozó rendelkezéseket tartalmaz az információs társadalommal összefüggő szolgáltatások nyújtói javára.⁸⁰

Azon kérdés vonatkozásában, hogy az AdWordshöz hasonló internetes reklámszolgáltatás olyan információs társadalommal összefüggő szolgáltatásnak minősül-e, amely a hirdető által szolgáltatott adatok tárolásából áll, és hogy ennek alapján a reklámszolgáltatás nyújtója élvez-e a felelősségkorlátozás előnyét, a Bíróság rámutat, hogy a kérdést előterjesztő bíróság feladata annak megvizsgálása, hogy az említett szolgáltató által játszott szerep semleges-e, amennyiben tevékenysége pusztán technikai, automatikus és passzív jellegű, ami azt is jelenti, hogy az említett szolgáltatásnyújtónak nincs tudomása a továbbított, illetve tárolt adatról, és nem is kezeli azt az adatot.

2022. december 22-i Louboutin (Védjegybitorló megjelölés használata online piacon) ítélet (nagytanács) (C-148/21 és C-184/21, [EU:C:2022:1016](#))

„Előzetes döntéshozatal – Európai uniós védjegy – (EU) 2017/1001 rendelet – A 9. cikk (2) bekezdésének a) pontja – Az európai uniós védjegyoltalom tartalma – A »használat« fogalma – Online piacteret is magában foglaló online értékesítési weboldal üzemeltetője – Olyan harmadik fél eladók által ezen a piactéren közzétett hirdetések, akik ezekben a hirdetésekben más személy védjegyével azonos megjelölést használnak a védjegy árujegyzékében foglaltakkal azonos árukkal kapcsolatban – E megjelölésnek az ezen üzemeltető kereskedelmi kommunikációjának szerves részeként való érzékelése – A hirdetések olyan megjelenítési módja, amely nem teszi lehetővé az említett üzemeltető ajánlatainak a harmadik fél eladók ajánlataitól való egyértelmű megkülönböztetését”

Az Amazon egyszerre jóhírnévvel rendelkező forgalmazó és piactér-üzemeltető. Az Amazon online értékesítési oldalain egyaránt közzétesz a – saját nevében értékesített és szállításra feladott – saját termékeire vonatkozó hirdetéseket, valamint harmadik fél eladóktól származó hirdetéseket is. Az Amazon emellett harmadik személy eladók

⁸⁰ A belső piacon az információs társadalommal összefüggő szolgáltatások, különösen az elektronikus kereskedelem, egyes jogi vonatkozásairól szóló, 2000. június 8-i 2000/31/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (Elektronikus kereskedelemről szóló irányelv) (HL 2000. L 178, 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 13. fejezet, 25. kötet, 399. o.).

számára a platformján szereplő áruk raktározására és szállításra való feladására vonatkozó kiegészítő szolgáltatásokat kínál, és úgy tájékoztatja a potenciális vásárlókat, hogy e tevékenységeket ő végzi.

Az Amazon oldalain rendszeresen megjelennek piros talpú cipőkre vonatkozó reklámok. Christian Louboutin, olyan magas sarkú női cipők francia tervezője, amelynek piros színű külső talpa híressé vált, megerősítette, hogy nem járult hozzá ezen áruk forgalmazásához. Két keresetet indított az Amazon ellen a C-148/21. sz. ügyben kérdést előterjesztő bíróság, a Tribunal d'arrondissement de Luxembourg (luxembourgi kerületi bíróság, Luxemburg), a C-184/21. sz. ügyben kérdést előterjesztő bíróság, a Tribunal de l'entreprise francophone de Bruxelles (brüsszeli francia nyelvű kereskedelmi bíróság, Belgium) előtt. Állítása szerint az Amazon jogellenesen használta a védjeggyel megegyező megjelölést olyan áruk tekintetében, amelyek megegyeznek a kérdéses védjegybejegyzés tárgyát képező árukkal. Különösen azt hangsúlyozza, hogy a vitatott bejelentések teljes egészében az Amazon kereskedelmi kommunikációjának részét képezik.

Mindkét nemzeti bíróság különösen azt a kérdést terjeszti elő, hogy az Amazonhoz hasonló online piac üzemeltetője közvetlenül felelősségre vonható-e a védjegyjogosult jogainak harmadik személy eladó hirdetéséből eredő megsértéséért. Ez a kérdés – a közvetett felelősségre vonatkozó kérdéssel ellentétben – harmonizált uniós jogi szabályozás⁸¹ tárgyát képezi.

A nagytanácsban eljáró Bíróság ítéletében azt a választ adja a két nemzeti bíróságnak, hogy az ilyen üzemeltető ténylegesen úgy tekinthető, mint aki maga használja a harmadik fél eladónak az online piactéren elhelyezett hirdetésében szereplő, egy európai uniós védjeggyel azonos megjelölést, amennyiben a honlapjának szokásosan tájékozott és észszerűen figyelmes felhasználójában azt a benyomást keltheti, hogy ezen üzemeltető forgalmazza saját nevében és javára a szóban forgó hamisított árukat.

A Bíróság előzetesen emlékeztet arra, hogy egy védjeggyel megegyező megjelölés harmadik fél általi használata legalább azt jelenti, hogy ez utóbbi a megjelölést saját reklámtevékenysége keretében használja, és önmagában a megjelölés használatához szükséges technikai feltételek megteremtése és az e szolgáltatásért járó ellenértékben részesülés még nem jelenti azt, hogy a szolgáltatás nyújtója maga is használná az említett megjelölést, még akkor sem, ha saját gazdasági érdekében jár el. A Bíróság így módon azt állapította meg, hogy az eBayhez hasonló online piactér üzemeltetője a védjegyekkel azonos vagy azokhoz hasonló megjelölések online piactéren megjelenített értékesítési ajánlatokban történő használatát kizárólag az online piactér üzemeltetőjének eladóként tevékenykedő ügyfelei végzik, nem pedig maga az üzemeltető, mivel az üzemeltető ezt a megjelölést nem a saját kereskedelmi kommunikációja keretében használja.

⁸¹ A 2017/1001 rendelet.

A Bíróság ugyanakkor megjegyzi, hogy e korábbi ítélkezési gyakorlata során nem tettek fel kérdést azzal kapcsolatban, hogy milyen hatással bír az a körülmény, hogy a szóban forgó online értékesítési weboldal az online piactéren kívül magának a weboldal üzemeltetőjének az értékesítési ajánlatait is magában foglalja, a jelen ügyek viszont éppen e körülményre vonatkoznak.

Márpedig a Bíróság megállapítja, hogy az említett körülmény adott esetben azzal a következménnyel járhat, hogy az online piac felhasználóinak az a benyomása, hogy a szóban forgó áruk hirdetései nem harmadik fél eladóktól, hanem e piac üzemeltetőjétől származnak, és így ez utóbbi az, aki a szóban forgó megjelölést saját kereskedelmi kommunikációja keretében használja.

Végső soron a kérdést előterjesztő bíróságoknak kell megvizsgálniuk, hogy ez a helyzet áll-e fenn. A Bíróság mindazonáltal pontosítja, hogy ezen értékelés szempontjából azok a tények relevánsak, amelyek szerint az Amazon társaság a weboldalán közzétett értékesítési ajánlatokat egységesen jeleníti meg, és egyidejűleg mutatja a saját hirdetéseit és a harmadik fél eladók hirdetéseit, továbbá a saját, jóhírnévvel rendelkező forgalmazói logóját az összes ilyen hirdetésen feltünteti, valamint a harmadik fél eladóknak az áruik forgalmazásával összefüggésben az áruk raktározására és szállítására irányuló további szolgáltatásokat kínál.

E körülmények ugyanis megnehezíthetik az egyértelmű különbségtételt, és a szokásosan tájékozott és észszerűen figyelmes felhasználóban azt a benyomást kelthetik, hogy az Amazon a saját nevében és saját javára forgalmazza a harmadik személy eladók által eladásra kínált Louboutin-termékeket.

2024. január 25-i Audi (Embléma hűtőrácsra való rögzítésére szolgáló elem) ítélet (C-334/22, [EU:C:2024:76](#))

„Előzetes döntéshozatal – Európai uniós védjegy – (EU) 2017/1001 rendelet – A 9. cikk (2) bekezdése és (3) bekezdésének a), b) és c) pontja – Az európai uniós védjegyoltalom tartalma – A »gazdasági tevékenység körében történő használat« fogalma – A 14. cikk (1) bekezdésének c) pontja – Az európai uniós védjegyoltalom korlátai – Valamely védjegy jogosultjának azon joga, hogy fellépjen a védjeggyel azonos vagy ahhoz hasonló megjelölés harmadik fél által gépjármű-pótalkatrészekkel kapcsolatban történő használata ellen – Hűtőrács – Egy gépjárműgyártó védjegyét ábrázoló embléma rögzítésére szolgáló hűtőrácselem”

A Bíróság, amelyhez előzetes döntéshozatal iránti kérelemmel fordultak, pontosításokkal szolgál a megjelölés „gazdasági tevékenység körében történő használatának” fogalmát illetően abban az esetben, ha egy harmadik személy az európai uniós védjeggyel rendelkező gépjárműgyártó engedélye nélkül importál és kínál eladásra e gépjárművekhez pótalkatrészeket. Egyébiránt a Bíróság pontosítja e gyártó azon kizárólagos jogának terjedelmét, hogy megtiltsa e harmadik félnek az e védjeggyel

azonos vagy ahhoz hasonló megjelölés ilyen pótalkatrészek tekintetében történő használatát.

GQ természetes személy, aki gépjármű-pótalkatrészek internetes oldalon keresztül történő értékesítésével foglalkozik. E tevékenység keretében GQ régi Audi gépjárműmodellekhez átalakított és tervezett hűtőrácsokat reklámozott és kínált eladásra. Ezek tartalmaztak egy olyan elemet, amelyet az Audi gépjárműgyártó védjegy emblémájának rögzítésére terveztek.

Az Audi, amely a négy, egymást részben átfedő karikát ábrázoló európai uniós ábrás védjegy (a továbbiakban: AUDI védjegy) jogosultja, kérelmet nyújtott be a kérdést előterjesztő bírósághoz, a Sąd Okręgowy w Warszawiihoz (varsói regionális bíróság, Lengyelország), amely az AUDI védjeggyel azonos vagy ahhoz hasonló megjelöléssel ellátott nem eredeti hűtőrácsok reklámozásának, behozatalának, eladásra való felkínálásának vagy forgalomba hozatalának GQ számára történő megtiltására irányult.

A kérdést előterjesztő bíróság úgy határozott, hogy a 2017/1001 rendelet értelmezését kéri a Bíróságtól, a megjelölés gazdasági tevékenység körében történő használata fogalmának pontosítását kérve, valamint az európai uniós védjegy jogosultjának minősülő gépjárműgyártó azon joga terjedelmének pontosítását, hogy harmadik személlyel szemben megtiltsa az e védjeggyel azonos vagy ahhoz hasonló megjelölés pótalkatrészek tekintetében történő használatát.

Először is a Bíróság rámutat arra, hogy az uniós jogalkotó a 2017/1001 rendeletben nem írt elő a formatervezési mintákra vonatkozó jogban⁸² létezőhöz hasonló, úgynevezett „javítási” záradékot, és emlékeztet arra, hogy e záradék nem érinti a védjegyekre vonatkozó uniós jogi rendelkezéseket.

Ennélfogva az úgynevezett „javítási” záradék nem alkalmazható analógia útján a gépjárműgyártók és a nem eredeti pótalkatrészek eladói közötti torzulásmentes verseny megőrzésére irányuló célkitűzés elérésére, mivel e célkitűzést az uniós jogalkotó figyelembe vette a 2017/1001 rendelet⁸³ keretében, és az európai uniós védjegy jogosultja számára biztosított jog e záradék alapján nem korlátozható.⁸⁴

Másodszor, a Bíróság megjegyzi, hogy a kérdést előterjesztő bíróság e hűtőrácsoknak az AUDI védjegyet ábrázoló embléma rögzítésére tervezett elemének formáját e védjeggyel azonosnak vagy ahhoz hasonlóknak tekinti. E forma tehát a 2017/1001 rendelet értelmében vett megjelölésnek⁸⁵ minősül. Ezenkívül e megjelölésnek a hűtőrácsok forgalmazása céljából az utóbbiakon való elhelyezése vagy utóbbiakba történő

⁸² Az európai uniós formatervezési mintáról szóló, 2001. december 12-i 6/2002/EK tanácsi rendelet (HL 2002. L 3., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 13. fejezet, 27. kötet, 142. o.) a 2024. október 23-i (EU) 2024/2822 európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL L 2024/2822) hatálybalépését megelőző változatának 110. cikke. E cikk értelmében „a közösségi formatervezési mintaoltalom nem terjed ki az összetett termék alkotóelemét képező termék mintájának az ezen irányelv 19. cikkének (1) bekezdése szerinti hasznosítására, ha az az összetett termék eredeti megjelenésének helyreállítására irányuló javítását célozza”.

⁸³ A 2017/1001 rendelet 14. cikke.

⁸⁴ Az említett rendelet 9. cikke.

⁸⁵ E rendelet 9. cikkének (2) bekezdése.

beépítése az e rendelet⁸⁶ hatálya alá tartozó használatnak minősül, és amennyiben GQ az említett megjelölést viselő hűtőrácsokat importál és kínál eladásra, úgy tekinthető, hogy az e rendelet alá tartozó használat típust valósít meg. Azon tény, hogy ezen elemet úgy helyezik el a pótalkatrészen, azaz a hűtőrácson, hogy a járművek gyártójának védjegyével azonos vagy ahhoz hasonló megjelölés az érintett vásárlóközönség számára látható legyen, amikor ezt az alkatrészt látják, alkalmas arra, hogy konkretizálja az ugyanezen, egy harmadik személy általi behozatal, reklámozás és eladásra kínálás tárgyát képező alkatrész és az AUDI védjegy jogosultja közötti tárgyi kapcsolat fennállását.

Következésképpen a Bíróság úgy ítéli meg, hogy azon harmadik személy, aki az európai uniós védjeggyel rendelkező gépjárműgyártó engedélye nélkül importál és kínál eladásra olyan pótalkatrészeket, nevezetesen hűtőrácsokat e gépjárművekhez, amelyek az e védjegyet ábrázoló emblémának rögzítésére tervezett és az említett védjeggyel azonos vagy ahhoz hasonló formájú elemet tartalmaznak, a gazdasági tevékenység körében oly módon használ egy megjelölést, amely sértheti ugyanezen védjegy valamely funkcióját vagy funkcióit, amit a nemzeti bíróságnak kell megvizsgálnia.

Harmadszor, a Bíróság kiemeli, hogy azon eset, mely szerint a védjegyjogosult nem tilthatja meg e védjegy harmadik személyek általi használatát, ha az szükséges az áru vagy a szolgáltatás rendeltetésének jelzéséhez, különösen kiegészítők vagy pótalkatrészek esetében, és ha arra az üzleti tisztesség követelményeivel összhangban kerül sor, továbbra is fennáll, és egyike azon eseteknek, amikor a védjegyoltalom által biztosított kizárólagos jogra harmadik személlyel szemben nem lehet hivatkozni.

Ugyanis az ezen esetre előírt korlátozás célja, hogy lehetővé tegye a védjegyjogosult által kínált árukhoz és szolgáltatásokhoz képest kiegészítő áruk értékesítőinek és szolgáltatások nyújtóinak e védjegy használatát abból a célból, hogy a vásárlóközönséget érthető és átfogó módon tájékoztassák az általuk forgalmazott áru vagy kínált szolgáltatás rendeltetéséről, azaz más szóval az áruik és szolgáltatásaik, valamint a védjegyjogosult áruik és szolgáltatásai között fennálló anyagi kapcsolatról.

Mindazonáltal, amennyiben a valamely európai uniós védjeggyel azonos vagy ahhoz hasonló megjelölés valamely gépjármű-pótalkatrész olyan elemét képezi, amelyet e járművek gyártója emblémájának e pótalkatrészen való rögzítésére terveztek, és amelyet nem a védjegyjogosult áruinak vagy szolgáltatásainak ekként történő azonosítása vagy az azokra való hivatkozás céljából használnak, hanem a céllal, hogy a lehető leghűbben ábrázolják e védjegyjogosult valamely áruját, az említett védjegy ilyen használata nem tartozik a fent hivatkozott eset alá.

A Bíróság következtésképpen úgy ítéli meg, hogy az európai uniós védjegy jogosultjának minősülő gépjárműgyártó megtilthatja harmadik személynek,⁸⁷ hogy gazdasági

⁸⁶ A 2017/1001 rendelet 9. cikke (3) bekezdésének a)-c) pontja.

⁸⁷ A 2017/1001 rendelet 14. cikke (1) bekezdésének c) pontja alapján.

tevékenység körében az e védjeggyel azonos vagy ahhoz hasonló megjelölést e gépjármű pótalkatrészei, nevezetesen hűtőrácsok tekintetében használjon, amennyiben e megjelölés olyan hűtőrácselem formájából áll, amelyet az említett védjegyet ábrázoló embléma rögzítésére szántak, anélkül hogy e tekintetben jelentősége lenne annak, hogy létezik e műszaki lehetőség ezen emblémának az említett hűtőrácsra anélkül történő rögzítésére, hogy azon elhelyeznék az említett megjelölést.

2. Tényleges használat

2004. július 8-i Sunrider kontra OHIM – Espadafor (VITAFRUIT) ítélet (T-203/02, [EU:T:2004:225](#))⁸⁸

„Közösségi védjegy – Felszólalási eljárás – VITAFRUT korábbi szóvédjegy – A VITAFRUIT közösségi szóvédjegy-bejelentés – A korábbi védjegy tényleges használata – Áruk hasonlósága – A 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja, 15. cikke és 43. cikkének (2) és (3) bekezdése”

A felperes 1996. április 1-jén közösségi védjegybejelentést nyújtott be az OHIM-hoz. A különböző áruk vonatkozásában lajstromoztatni kívánt megjelölés a VITAFRUIT szóvédjegy volt.⁸⁹

Az eljárásban részt vevő másik fél a fellebbezési tanácsnál felszólalt⁹⁰ a megjelölés – minden megjelölt áru vonatkozásában – védjegyként történő lajstromozásával szemben. A felszólalást a korábbi, 1960. október 19-i elsőbbségű, Spanyolországban lajstromozott VITAFRUT szómegjelölésből álló védjegyre⁹¹ alapozta.

A bejelentő kérte, hogy a fellebbezési tanács előtt eljáró másik fél igazolja,⁹² hogy abban a tagállamban, amelyben lajstromozását kérték, a közösségi védjegybejelentés meghirdetését megelőző öt évben sor került a felszólalás alapjául szolgáló korábbi közösségi védjegy tényleges használatára.

Határozatával az OHIM felszólalási osztály elutasította a védjegybejelentést⁹³ az „ásványvizek és szénsavas vizek, és egyéb alkoholmentes italok; gyümölcs- és

⁸⁸ Az ezen ítélettel szembeni fellebbezést a 2006. május 11-i Sunrider kontra OHIM ítélet (C-416/04 P, [EU:C:2006:310](#)) elutasította.

⁸⁹ A bejelentést a Nizzai Megállapodás szerinti 5., 29. és 32. osztályba tartozó árukkal kapcsolatban tették, többek között az alábbi árukkal kapcsolatban: „egészségügyi célú táplálkozási sűrítmények vagy gyógynövény-, gyógyteaalapú táplálkozási kiegészítő készítmények” (5. osztály); „nem orvosi, gyógynövényalapú, táplálkozási koncentrátumok és kiegészítők, gyógynövényalapú élelmiszerek, hidegkonyhai készítmény formájában is” (29. osztály); „gyümölcs- és zöldségitalok, gyümölcslevek” (32. osztály).

⁹⁰ A 40/94 rendelet 42. cikkének (1) bekezdése alapján.

⁹¹ E védjegyet a Nizzai Megállapodás szerinti 30. és 32. osztályba tartozó áruk tekintetében lajstromozták, amelyek leírása a következő: „alkoholmentes, nem gyógyászati szénsavas italok, minden típusú, nem gyógyászati hideg italok, szénsavas készítmények, pezsgő granulátumok, alkoholmentes gyümölcs- és zöldségitalok (a must kivételével), limonádék, narancsszörpök, hideg italok (a mandulatej kivételével), szénsavas vizek, eau de Seidlitz és mesterséges jég”.

⁹² A 40/94 rendelet 43. cikke (2) és (3) bekezdésének megfelelően.

⁹³ A 40/94 rendelet 43. cikke (5) bekezdésének első mondata alapján.

zöldségitalok, gyümölcslevek; szörpök és más készítmények italokhoz; gyógynövény alapú és vitaminokkal dúsított italok”⁹⁴ tekintetében.

Az OHIM negyedik fellebbezési tanácsa a fellebbezést határozatával elutasította. Lényegében megerősítette a felszólalási osztály határozatában található megállapításokat, kiemelve ugyanakkor azt, hogy a korábbi védjegy használata kizárólag az „italkonzentrátumok” („juice concentrate”) vonatkozásában került igazolásra.

A Törvényszék elutasítja a felperes által e határozattal szemben benyújtott keresetet, megállapítva először is, hogy az OHIM fellebbezési tanácsa előtt benyújtott fellebbezések keretében a fellebbezési tanács által lefolytatandó vizsgálat terjedelme nem függ attól, hogy a fellebbező fél hivatkozott-e a határozattal kapcsolatos külön jogalapra, amely kifogásolja egyrészt valamely jogi rendelkezésnek az ügyet első fokon tárgyaló OHIM-fórum általi értelmezését vagy alkalmazását, másrészt valamely bizonyíték e fórum általi értékelését. Ezért még abban az esetben is, ha az OHIM fellebbezési tanácsa előtt fellebbező fél nem hivatkozott külön jogalapra, a fellebbezési tanács – a rendelkezésére álló valamennyi releváns jogi és ténybeli elem fényében – köteles megvizsgálni, hogy a fellebbezés elbírálása időpontjában jogszerűen hozható-e a megfellebbezett határozat rendelkező részével megegyező rendelkező részt tartalmazó új határozat, vagy sem.

Mivel egy korábbi védjegy jogosultja által benyújtott felszólalásról van szó, ezen vizsgálat során azt is figyelembe kell venni, hogy – a fellebbezési tanács előtt eljáró másik fél által bemutatott tények és bizonyítékok fényében – bizonyításra került-e a korábbi védjegy jogosultja vagy valamely harmadik jogosított fél általi tényleges használat.⁹⁵ Érdemi vizsgálat tárgyát képezi viszont az OHIM azon állításának helytállósága, miszerint a bejelentő sem a felszólalási osztály, sem a fellebbezési tanács előtt nem vitatta a korábbi védjegy jogosultjától származó hozzájárulás meglétét.

Másodsorban a Törvényszék rámutat arra, hogy a közösségi védjegy „tényleges használata” (a 40/94 rendelet 43. cikkének (2) és (3) bekezdése és 15. cikkének (3) bekezdése értelmében vett) fogalmának értelmezése során figyelembe kell venni azt, hogy azon követelménynek, miszerint a közösségi védjegybejelentéssel szemben akkor tehető felszólalás, ha a korábbi védjegyet ténylegesen használták, az a célja (*ratio legis*), hogy korlátozza a két védjegy közötti összeütközést, amennyiben nincs a piacon jelenlevő védjegy tényleges rendeltetéséből származó valós gazdasági indok. Az említett rendelkezésnek azonban nem célja, hogy a kereskedelmi sikert értékelje, sem az, hogy valamely vállalkozás gazdasági stratégiáját ellenőrizze, vagy hogy a védjegy védelmét annak jelentős mértékű kereskedelmi használata esetére korlátozza.

Harmadsorban a Törvényszék kifejti, hogy valamely védjegy akkor képezi „tényleges használat”⁹⁶ tárgyát, ha azon alapvető rendeltetésének megfelelően használják, hogy

⁹⁴ A 40/94 rendelet 43. cikke (5) bekezdésének első mondata alapján.

⁹⁵ A 40/94 rendelet 43. cikkének (2) és (3) bekezdése, valamint 15. cikkének (3) bekezdése értelmében.

⁹⁶ A 40/94 rendelet 43. cikkének (2) és (3) bekezdése értelmében.

biztosítsa azon áruk vagy szolgáltatások származásának azonosíthatóságát, amelyekre vonatkozóan a védjegyet lajstromozták, abból a célból, hogy ezeknek az áruknak és szolgáltatásoknak piacot hozzon létre vagy tartson fenn, kivéve a szimbolikus jellegű használatot, amelynek egyetlen célja a védjegyhez fűződő jogok fenntartása. Ebben a vonatkozásban a védjegy tényleges használatának követelménye megkívánja, hogy a védjegyet – úgy, ahogyan az a vonatkozó területen oltalom alatt áll – nyilvánosan és a kívülvilág felé használják.

A védjegyhasználat ténylegességének mérlegelése során figyelembe kell venni minden olyan tényt és körülményt, amely alapján megállapítható, hogy a védjegy kereskedelmi használata valóságos-e; ide sorolhatók különösen az érintett gazdasági szektorban igazoltan tekintendő olyan használatok, amelyek feladata az, hogy a védjeggyel ellátott áruk és szolgáltatások számára megteremtsék és fenntartsák a piaci részesedést, az áruk és szolgáltatások természetét, a piac jellegzetességeit, valamint a védjegy használatának mértékét és gyakoriságát.

Ami a korábbi védjegy használatának jelentőségét illeti, figyelembe kell venni különösen egyrészt a felhasználási cselekmények összességének kereskedelmi mértékét, másrészt a védjegy használatának időtartamát és gyakoriságát.

Negyedsorban a Törvényszék szerint a korábbi védjegy tényleges használatának konkrét esetben történő megvizsgálásához az eset összes releváns tényezőjét figyelembe vevő, átfogó mérlegelést kell végezni. Ez a mérlegelés magában foglalja a számításba vett tényezők bizonyos kölcsönös függőségét. Így az érintett védjeggyel ellátott áruk csekély mennyiségben történő értékesítését ellensúlyozhatja az áruknak a védjegy használata során történő koncentrált, illetve rendszeres értékesítése és fordítva. Ezenkívül az elért bevételt, valamint a korábbi védjeggyel ellátott termékek értékesítésének mennyiségét nem lehet abszolút mértékben értékelni, az értékelést olyan egyéb releváns tényezőkkel összefüggésben kell elvégezni, mint a kereskedelmi tevékenység volumene, a gyártási vagy a forgalmazási kapacitások vagy a védjegyet használó vállalkozás sokrétűségének mértéke, valamint az érintett piacon lévő áruk vagy szolgáltatások jellemzői. Ebből következően ahhoz, hogy a korábbi védjegy használata ténylegesnek minősüljön, nem szükséges, hogy a használat mennyiségileg mindig jelentős legyen.

Végül ötödsorban a Törvényszék szerint az érintett áruk vagy szolgáltatások hasonlóságának értékelésénél⁹⁷ figyelembe kell venni az áruk vagy szolgáltatások kapcsolatát jellemző összes releváns tényezőt, különösen az áruk vagy szolgáltatások természetét, rendeltetését, használatát, valamint versengő vagy egymást kiegészítő voltukat.

Ebben az értelemben a korábbi védjeggyel ellátott sűrített gyümölcslevek, valamint a gyógynövény- és vitaminalapú italok, amelyekre a lajstromozás iránti kérelem irányul, hasonlóak. Ezek az áruk ugyanis ugyanazt a célt – nevezetesen a szomszort – szolgálják,

⁹⁷ A 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében.

és ennek következtében nagymértékben versenyeznek egymással. Ami az érintett áruk természetét és használatát illeti, mind a két esetben többnyire hűtve fogyasztott alkoholmentes italokról van szó, amelyek összetevői a legtöbb esetben kétséget kizáróan eltérőek. Az a tény, hogy ezen áruk eltérő összetevőket tartalmaznak, nem változtat azon a megállapításon, hogy felcserélhetőek, tekintettel arra, hogy azonos szükséglet kielégítésére szolgálnak.

2017. június 8-i W. F. Gözze Frottierweberei és Gözze ítélet (C-689/15, [EU:C:2017:434](#))

„Előzetes döntéshozatal – Szellemi tulajdonjog – Európai uniós védjegy – 207/2009/EK rendelet – 9. és 15. cikk – A gyapotvirágos megjelölés egyesület általi bejelentése – Egyedi védjegyként történő lajstromozás – Az e védjegyre vonatkozó használatnak az egyesületbe belépett pamutanyaggyártók részére történő engedélyezése – Törlési kérelem vagy a megszűnés megállapítása iránti kérelem – A »tényleges használat« fogalma – A származás jelzésére irányuló alapvető rendeltetés”

A Verein Bremer Baumwollbörse (a továbbiakban: VBB) különböző, pamuthoz kapcsolódó tevékenységeket folytató egyesület. A VBB a jogosultja a 2008. május 22-én, elsősorban textiláruk vonatkozásában lajstromozott gyapotvirágos európai uniós ábrás védjegynek (a továbbiakban: gyapotvirágos védjegy).

A lajstromozást megelőző évtizedekben ugyanezt az ábrás megjelölést (a továbbiakban: gyapotvirágos megjelölés) pamutból készült textiláruk gyártói az áruik összetételének és minőségének tanúsítására használták. Az említett lajstromozás óta a VBB az egyesületbe belépő vállalkozásokkal használati szerződéseket kötött a gyapotvirágos védjegyre vonatkozóan. E vállalkozások kötelezettséget vállaltak arra, hogy kizárólag jó minőségű pamutból készült termékeknél alkalmazzák ezt a védjegyet. E kötelezettségvállalás betartását a VBB ellenőrizhette.

A Gözze, amelynek ügyvezetője W. Gözze volt, és amely nem tagja a VBB-nek, és nem is kötött használati szerződést ezzel az egyesülettel, pamutból készült textilárukat gyártott, és azokon évtizedek óta elhelyezi a gyapotvirágos megjelölést.

A VBB a hatáskörrel rendelkező európai uniós védjegy bíróság, a Landgericht Düsseldorf (düsseldorfi tartományi bíróság, Németország) előtt védjegybitorlási keresetet nyújtott be a Gözzével és W. Gözzével szemben amiatt, hogy a Gözze olyan törülközőket árusított, amelyek függőcímkékkel voltak ellátva. A Gözze ezen eljárás keretében a gyapotvirágos védjegy 2008. május 22-i hatállyal való törlésére, illetve másodlagosan 2013. május 23-i hatállyal való megszüntnek nyilvánítására irányuló viszontkeresetet nyújtott be.

A Landgericht Düsseldorf (düsseldorfi tartományi bíróság) 2014. november 19-i ítéletében helyt adott a VBB keresetének, és elutasította a Gözze viszontkeresetét.

A Gözze fellebbezést nyújtott be az említett ítélettel szemben az Oberlandesgericht Düsseldorfhoz (düsseldorfi regionális felsőbíróság, Németország), amely úgy határozott,

hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal iránti kérelmet terjeszt a Bíróság elé.

Ítéletében a Bíróság először is pontosítja, hogy a 207/2009 rendelet 15. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az önálló európai uniós védjegynek a védjegyjogosult által vagy annak hozzájárulásával az árukon, minőségjelzőként történő elhelyezése nem minősül az e rendelkezés értelmében vett „tényleges használat” fogalmába tartozó védjegyhasználatnak. Az említett védjegy elhelyezése azonban ilyen tényleges használatnak minősül, ha egyidejűleg azt is garantálja a fogyasztók számára, hogy ezek az áruk azon egyetlen vállalkozástól származnak, amelynek ellenőrzése mellett az említett árukat előállították, és amely a minőségükért felel. Ez utóbbi esetben a védjegy jogosultja e rendelet 9. cikke (1) bekezdésének b) pontja alapján jogosult harmadik személyekkel szemben fellépni, ha azok azonos árukon hasonló megjelölést helyeznek el, és ennek következtében a vásárlóközönség részéről fennáll az összetévesztés veszélye.

Másodszor a Bíróság kimondja, hogy az európai uniós védjegyről szóló 207/2009 rendelet 52. cikke (1) bekezdésének a) pontját és 7. cikke (1) bekezdésének g) pontját úgy kell értelmezni, hogy egy egyedi védjegy nem törölhető e rendelkezések együttes alkalmazása alapján amiatt, hogy a védjegyjogosult a közönség által a védjegyhez társított minőségi elvárásoknak való megfelelést nem garantálja az engedélyeseinél végzett rendszeres minőségellenőrzés révén.

Végül harmadszor a Bíróság kiemeli, hogy az európai uniós védjegyről szóló 207/2009 rendeletnek az európai uniós együttes védjegyről szóló 66–74. cikkének alkalmazási köre a rendelet 66. cikkének (1) bekezdése szerint azokra a védjegyekre vonatkozik, amelyeket a bejelentésekor ilyen védjegyként határoznak meg. Az említett cikkek alkalmazhatóságának korlátozását szigorúan tiszteletben kell tartani, már csak azért is, mivel az általuk bevezetett szabályok – így például a védjegy használatára vonatkozó szabályzatról az említett rendelet 67. cikkében meghatározott szabályok – ahhoz kapcsolódnak, hogy a védjegybejelentéskor a bejelentett védjegyet kifejezetten együttes védjegyként határozták meg. E szabályoknak az európai uniós együttes védjegyekre analógia útján történő alkalmazása ezért nem képzelhető el.

Ezért a Bíróság megállapítása szerint a 207/2009 rendeletet úgy kell értelmezni, hogy az európai uniós együttes védjegyekre vonatkozó rendelkezései nem alkalmazhatók értelemszerűen az európai uniós egyedi védjegyekre.

2025. május 7-i RTL Group Markenverwaltung kontra EUIPO – Örtl (RTL) ítélet (T-1088/23, [EU:T:2025:446](#))

„Európai uniós védjegy – Megszűnés megállapítása iránti eljárás – RTL európai uniós ábrás védjegy – A védjegy tényleges használatának hiánya – Az (EU) 2017/1001 rendelet 58. cikke (1) bekezdésének a) pontja – A tényállításoknak és a bizonyítékoknak első alkalommal a fellebbezési tanács előtti eljárásban való előterjesztése – A 2017/1001 rendelet 95. cikkének

(2) bekezdése – Az (EU) 2018/625 felhatalmazáson alapuló rendelet 27. cikkének (4) bekezdése – Joggal való visszaélés”

Ítéletében a Törvényszék megváltoztatja az EUIPO fellebbezési tanácsának határozatát. A Törvényszék tisztázza a megszűnés megállapítása iránti kérelem visszaélésszerű jellegére, az EUIPO fellebbezési tanácsának a 2018/625 felhatalmazáson alapuló rendeletben⁹⁸ előírt beadványokon kívül első alkalommal hozzá benyújtott bizonyítékok figyelembevételének megtagadására vonatkozó mérlegelési jogkörének gyakorlására, a védjegynek a többek között a reklámsugárzási szolgáltatásokat nyújtó csoporthoz tartozó vállalkozás általi, reklám-, promóciós és marketingszolgáltatásokkal kapcsolatos tényleges használatára, valamint a védjegy jóhírnevének a védjegy más áruk és szolgáltatások tekintetében történő tényleges használatának értékelésére gyakorolt relevanciájára vonatkozó kérdéseket.

A felperes RTL Group Markenverwaltungs GmbH 2016 óta jogosultja az RTL európai uniós ábrás védjegynek, több áru és szolgáltatás⁹⁹ vonatkozásában. 2021-ben a beavatkozó fél, Marcella Örtl e védjegy megszűnésének megállapítása iránti kérelmet nyújtott be azzal az indokkal, hogy az az árujegyzékében szereplő összes áru és szolgáltatás tekintetében nem képezte megszakítás nélküli öt éven át tényleges használat tárgyát.¹⁰⁰ Az EUIPO törlési osztálya bizonyos áruk és szolgáltatások tekintetében részben helyt adott a kérelemnek.

Az EUIPO-nak a felperes által benyújtott fellebbezés alapján eljáró fellebbezési tanácsa egyrészt elfogadhatónak nyilvánította a megszűnés megállapítása iránti kérelmet, másrészt részben hatályon kívül helyezte a törlési osztály határozatát abban a részében, amelyben az megállapította a vitatott védjegy megszűnését többek között a „reklámozási, marketing és promóciós szolgáltatások” egyik kategóriája, nevezetesen a „televíziós, rádiós és elektronikus médiareklámok” megnevezésű szolgáltatások tekintetében,¹⁰¹ az ezt meghaladó részében pedig elutasította a fellebbezést. A Törvényszékhez benyújtott keresetével a felperes e határozat hatályon kívül helyezését vagy megváltoztatását kérte.

Elsőként a Törvényszék megjegyzi, hogy a megszűnési okok az azokat megalapozó közérdek védelmét szolgálják, ami megmagyarázza azt, hogy miért nincs a kérelmező számára előírva az eljáráshoz fűződő érdek bizonyítása. Ezt az elemzést erősíti meg a 2017/1001 rendelet (24) preambulumbekzdése és 63. cikke (1) bekezdése a) pontjának célja is, amely abban áll, hogy lehető legyen az olyan európai uniós védjegyek vitatása, amelyeket személyek szélesebb köre nem használt ténylegesen meghatározott

⁹⁸ Az európai uniós védjegyéről szóló (EU) 2017/1001 európai parlamenti és tanácsi rendelet kiegészítéséről és az (EU) 2017/1430 felhatalmazáson alapuló rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2018. március 5-i (EU) 2018/625 felhatalmazáson alapuló bizottsági rendelet (HL 2018. L 104., 1. o.).

⁹⁹ A Nizzai Megállapodás szerinti 3., 6., 8., 9., 12., 14., 16., 18., 20., 21., 24., 25., 28., 30., 32., 33., 35., 38., 41., 42., 43. és 45. osztályba tartozó áruk és szolgáltatások.

¹⁰⁰ A 2017/1001 rendelet 58. cikke (1) bekezdésének a) pontja alapján.

¹⁰¹ A többi áru és szolgáltatás, amelyek tekintetében a törlési osztály határozatát hatályon kívül helyezték, a 9. osztályba tartozó „optikai tárolólemezek” és a 45. osztályba tartozó „online közösségi hálózati szolgáltatások; online kapcsolatfelvételi szolgáltatások”.

időtartamon keresztül, e személyek eljáráshoz fűződő érdekének bizonyítását viszont nem követeli meg. Mivel megszűnés megállapítása iránti kérelmet „bármely természetes vagy jogi személy” benyújthat a védjegy használatának hiánya vagy nem elegendő használata miatt, a joggal való visszaélés esetleges fennállásának kérdése nem releváns az ilyen kérelem elfogadhatóságának elemzése szempontjából. Ráadásul sem a megszűnés megállapítása iránti kérelem elfogadhatósága, sem annak megalapozottsága nem függ a kérelmező jóhiszeműségétől, hiszen a védjegyhasználat öt éven keresztül történő elmulasztása miatti megszűnés a 2017/1001 rendelet által meghatározott jogkövetkezmény.¹⁰²

Bár a felperes e tekintetben a Sandra Pabst ügyre¹⁰³ hivatkozik, a Törvényszék rámutat arra, hogy azt az ügyet a jelen ügyre nem jellemző, kivételes körülmények jellemezték. A Sandra Pabst ügygel ellentétben a beavatkozó fél nem olyan mesterségesen létrehozott társaság, amelyet kizárólag azzal a céllal hoztak volna létre, hogy több megszűnés megállapítása iránti kérelmet nyújtson be. Ezenkívül a felperes nem bizonyította, hogy a megszűnés megállapítása iránti kérelem a jelen ügyben kudarcra volt ítélve, tehát kizárólag arra szolgált, hogy indokolatlan terhet rójanak rá, vagy hogy bármilyen nyomást gyakoroljanak rá. Ellenkezőleg, a beavatkozó arra irányuló szándéka, hogy egy olyan védjegyet használjon, amely a vitatott védjeggyel összetéveszthető, bizonyítja ez utóbbi ahhoz fűződő valós érdekét, hogy a felperes vitatott védjeggyel kapcsolatos monopóliuma terjedelmét illetően naprakésszé tegyék a védjegylajstromot.

Ezért a Törvényszék elutasítja a felperesnek a megszűnés megállapítása iránti kérelem állítólagos visszaélésszerű jellege miatti elfogadhatatlanságára vonatkozó állítását.

Másodsorban a Törvényszék emlékeztet az EUIPO-t a késedelmesen előterjesztett tények és bizonyítékok figyelembevételére tekintetében megillető mérlegelési jogkörre¹⁰⁴ vonatkozó ítélkezési gyakorlatra, és hangsúlyozza, hogy e figyelembevételnek a mérlegelési jogkör objektív és indokolt gyakorlásának az eredményét kell megtestesítenie, amelynek felülvizsgálata a Törvényszék feladata.

Megállapítja, hogy a jelen ügyben a felperes késedelmesen nyújtott be észrevételeket és bizonyítékokat, így a fellebbezési tanácsnak gyakorolnia kellett mérlegelési mozgásterét annak eldöntése érdekében, hogy azokat figyelembe kell-e venni az általa meghozandó határozat szempontjából. Márpedig e mérlegelési jogkör ilyen objektív és indokolt gyakorlása a jelen ügyben nem történt meg, mivel a fellebbezési tanács ezeket az elemeket kizárólag azzal az indokkal utasította el, hogy azokat nem a 2018/625 felhatalmazáson alapuló rendeletben említett beadványokkal¹⁰⁵ együtt nyújtották be, anélkül hogy megvizsgálta volna, hogy az e rendelet 27. cikkének (4) bekezdésében

¹⁰² Lásd a 2017/1001 rendelet 58. cikke (1) bekezdésének a) pontját és 64. cikkének (2) bekezdését.

¹⁰³ A fellebbezési nagytanács 2020. február 1-jei határozatának alapjául szolgáló ügy (R 2445–2017-G. sz. ügy, a továbbiakban: Sandra Pabst ügy).

¹⁰⁴ Amelyet a 2017/1001 rendelet 95. cikkének (2) bekezdése biztosít és a 2018/625 felhatalmazáson alapuló rendelet 27. cikkének (4) bekezdése szabályoz.

¹⁰⁵ A 2018/625 felhatalmazáson alapuló rendelet 22., 24. és 26. cikke.

szereplő feltételek teljesültek-e. Az első alkalommal a fellebbezési tanácshoz benyújtott észrevételek és bizonyítékok elfogadhatóságának vizsgálata ugyanis nem korlátozódhat a 2018/625 felhatalmazáson alapuló rendeletben említett beadványokkal együtt előterjesztett tényekre és bizonyítékokra, hiszen ilyen korlátozás nem következik sem a 2017/1001 rendelet 95. cikkének (2) bekezdéséből, sem a 2018/625 felhatalmazáson alapuló rendelet 27. cikkének (4) bekezdéséből.

Következésképpen a fellebbezési tanács hibát vétett, amikor figyelmen kívül hagyta a felperes által késedelmesen előterjesztett észrevételeket és bizonyítékokat, anélkül hogy gyakorolta volna a ráruházott mérlegelési jogkört.

Harmadsorban a Törvényszék megvizsgálja, hogy a felperes által előterjesztett, az azon csoporthoz tartozó társaságok tevékenységeire vonatkozó bizonyítékok, amelyhez tartozik, lehetővé teszik-e a vitatott védjegy használatának igazolását nemcsak a reklámsugárzási szolgáltatások alkategóriája tekintetében, amint arra a fellebbezési tanács rámutatott, hanem ezen egyetlen alkategóriát meghaladóan a „reklám-, marketing és promóciós” szolgáltatások kategóriájának egésze tekintetében is.

Legelőször is megállapítja, hogy a felperes bizonyította, hogy azon csoport társaságai, amelyhez ő is tartozik, a hirdetőknél többek között reklámok – különösen televíziós reklámok – tervezésére és készítésére irányuló szolgáltatásokat nyújtottak. Így ő olyan szolgáltatásokra vonatkozó bizonyítékokat terjesztett elő, amelyek e társaságok részéről kreatív közreműködéssel jártak együtt a reklámok megtervezését illetően, és e szolgáltatások nem csupán a harmadik felek által megtervezett reklámtartalmak egyszerű sugárzására korlátozódtak.

Ezt követően megállapítja, hogy a felperes által előterjesztett bizonyítékokból kiderül, hogy a felperes a hozzá tartozó médiumoknál felajánlotta szolgáltatásait a hirdetőknél a reklámstratégia-fejlesztés területén, felkínálva számukra annak lehetőségét, hogy részt vegyenek az azon csoport által kidolgozott promóciós műveletekben, amelyhez ő is tartozik.

Végül a Törvényszék a benyújtott bizonyítékokra tekintettel úgy ítéli meg, hogy azon csoport társaságai, amelyhez a felperes is tartozik, a televíziós reklámok értékesítésével kapcsolatos tanácsadási szolgáltatásokat nyújtottak, amelyek az olyan vállalkozásoknak nyújtott speciális tanácsadási és támogató szolgáltatások körébe tartoznak, amelyek áruik és szolgáltatásaik értékesítésének előmozdítását, valamint reklámstratégiáik fejlesztését célozzák.

E körülményekre tekintettel a Törvényszék úgy ítéli meg, hogy a felperes által benyújtott bizonyítékok azt támasztják alá, hogy az a csoport, amelyhez ő is tartozik, a vitatott védjeggyel a releváns időszakban harmadik felek részére reklám-, promóciós és marketingszolgáltatásokat nyújtott, amelyek nem csupán reklámok sugárzására korlátozódtak, hanem arra irányultak, hogy aktívan hozzájáruljanak az említett harmadik felek reklámstratégiájának fejlesztéséhez. Ennélfogva megváltoztatja a megtámadott

határozatot, úgy, hogy a vitatott védjegy megszűnésének megállapítása iránti kérelmet a 35. osztályba tartozó érintett szolgáltatások egésze tekintetében el kell utasítani.

Végül a Törvényszék pontosítja, hogy a 2017/1001 rendelet 58. cikke (1) bekezdése a) pontjának szövege és célja az európai uniós védjegyhez fűződő jogok fenntartását ahhoz a feltételhez köti, hogy a védjegyet ténylegesen használják. Nem igazolható ugyanis, hogy egy nem használt védjegy akadályozza a versenyt, valamint korlátozza az áruk szabad mozgását és a szolgáltatásnyújtás szabadságát. Ráadásul az uniós bíróságok korábban már kimondták, hogy az Unióban jóhírnévvel rendelkező európai uniós védjegyeknek biztosított szélesebb körű oltalomra vonatkozó rendelkezések eltérő célt követnek, mint a tényleges használat igazolását megkövetelő rendelkezések, így a rendelkezések e két típusát egymástól függetlenül kell értelmezni. Ennélfogva, még ha feltételezzük is, hogy a jelen ügyben vitatott védjegy a médiaágazatban jóhírnévnek örvend, e körülmény önmagában nem teszi lehetővé a védjegy tényleges használatának igazolását a szóban forgó áruk és szolgáltatások tekintetében. Egyébként a felperes a 2017/1001 rendelet anyagi jogi rendelkezéseinek értelmezése érdekében nem hivatkozhat eredményesen sem az európai uniós védjegy egységes jellegére, sem a 2018/625 felhatalmazáson alapuló rendelet (7) preambulumbekezdésére, amely csak eljárási szabályokra vonatkozik.

2025. július 2-i Ferrari kontra EUIPO – Hesse (TESTAROSSA) ítélet (T-1103/23, [EU:T:2025:659](#))¹⁰⁶

„Európai uniós védjegy – Megszűnés megállapítása iránti eljárás – Az Európai Uniót megjelölő nemzetközi lajstromozás – TESTAROSSA szóvédjegy – A védjegy tényleges használata – A 207/2009/EK rendelet 51. cikke (1) bekezdésének a) pontja (jelenleg az (EU) 2017/1001 rendelet 58. cikke (1) bekezdésének a) pontja) – Harmadik felek általi használat – A használat jellege – A védjegyjogosult hallgatóságos engedélye – A tényleges használat igazolása – Használt autók – Alkatrészecskék és tartozékok”

A kibővített tanácsban eljáró Törvényszék hatályon kívül helyezi az EUIPO fellebbezési tanácsának határozatát,¹⁰⁷ és a tényleges használat fogalmáról határoz a vitatott védjeggyel ellátott használt áruknak harmadik felek általi, a védjegyjogosult hallgatóságos engedélyével történő viszonteladásával összefüggésben. Ily módon pontosítja a Ferrari ítéletből¹⁰⁸ eredő ítélkezési gyakorlatot.

A felperes Ferrari SpA a jogosultja a többek között gépjárművek tekintetében bejegyzett, az Európai Uniót megjelölő nemzetközi lajstromozás tárgyát képező TESTAROSSA szóvédjegyek.¹⁰⁹ 2015. szeptember 7-én a beavatkozó fél, Kurt Hesse e nemzetközi védjegy oltalma megszűnésének megállapítása iránti kérelmet nyújtott be.¹¹⁰ A törlési

¹⁰⁶ Folyamatban lévő fellebbezés (C-597/25. P. sz. ügy).

¹⁰⁷ Az EUIPO ötödik fellebbezési tanácsának 2023. augusztus 29-én hozott, 2023. szeptember 28-án kijavított határozata (R 334/2017-5. és R 343/2017-5. sz. egyesített ügyek) (a továbbiakban: megtámadott határozat).

¹⁰⁸ 2020. október 22-i Ferrari ítélet (C-720/18 és C-721/18, [EU:C:2020:854](#)).

¹⁰⁹ A Nizzai Megállapodás szerinti 12. osztályba tartozó áruk.

¹¹⁰ A 207/2009 rendelet 51. cikke (1) bekezdésének a) pontjával összefüggésben értelmezett 158. cikkének (2) bekezdése alapján.

osztály részben helyt adott e kérelemnek, a „személygépjárművekre” vonatkozóan azonban elutasította azt.

A beavatkozó fél és a felperes is fellebbezést nyújtott be ezen határozat részleges hatályon kívül helyezése iránt. Az EUIPO fellebbezési tanácsa helyt adott a beavatkozó fél fellebbezésének, és elutasította a felperesét, akinek a vitatott védjeggyel fűződő jogai így az összes áru tekintetében megszűntek. A felperes e határozat hatályon kívül helyezése iránt indított keresetet a Törvényszék előtt.

Elsőként a Törvényszék a vitatott védjegy személygépjárművek tekintetében történő tényleges használatáról határoz. Legelőször is megállapítja, hogy a releváns időszakban a vitatott védjeggyel egyetlen új járművet sem gyártottak vagy hoztak forgalomba, és márkakereskedők vagy engedéllyel rendelkező forgalmazók sem értékesítettek a vitatott védjeggyel jelölt használt autókat. E tekintetben emlékeztet arra, hogy bár a védjeggyel ellátott használt áru viszonteladása önmagában nem feltétlenül minősül tényleges használatnak,¹¹¹ ez nem változtat azon, hogy ha annak jogosultja a védjegyet a viszonteladás során az alapvető funkciójának megfelelően használja, az ilyen használat e védjegy „tényleges használatának” tekinthető. Ezt az értelmezést erősíti meg a 207/2009 rendelet 13. cikkének (1) bekezdése is, amelyből az következik, hogy a védjegy használható az e védjeggyel már forgalomba hozott áruk tekintetében, és így annak jogosultja nem tilthatja meg harmadik felek számára az ilyen használatot. Ez azonban nem jelenti azt, hogy a jogosult saját maga ne használhatná a védjegyet ezen áruk vonatkozásában. Ez vonatkozik a harmadik felek által a védjegyjogosult engedélyével történő védjegyhasználatra is, így a védjegyjogosultnak továbbra is lehetősége van annak bizonyítására, hogy a védjegyet az ő hozzájárulásával harmadik felek által értékesített használt áruk tekintetében ténylegesen használták.

Ezt követően a Törvényszék – rámutatva, hogy a felperes nem terjesztett elő olyan bizonyítékokat, amelyek alátámasztanák, hogy a releváns időszakban kifejezetten engedélyt adott volna a vitatott védjegy harmadik felek általi használatára – megállapítja, hogy az ilyen engedély megadása a védjegy harmadik fél általi használatát megelőzően, azzal egyidejűleg vagy azt követően keletkezett körülményekből vagy tényezőkből is eredhet. Mindazonáltal valamely védjegy használt áruk tekintetében történő használatának sajátos összefüggésében a hallgatólagos engedély nem vezethető le pusztán abból a tényből, hogy a jogosultnak tudomása volt a védjegy harmadik fél általi használatáról, hanem az is szükséges, hogy a jogosult be legyen vonva e használatba. Egyébiránt a hallgatólagos engedélyek meglétére utaló releváns körülményeket és elemeket az érintett gazdasági ágazatban igazoltak tekintett használatok és a piac sajátosságainak fényében kell megvizsgálni.

Így a Törvényszék egyrészt megállapítja, hogy a vitatott védjeggyel jelölt használt autók felperes által jóváhagyott márkakereskedő vagy forgalmazó – és nem egy akármilyen,

¹¹¹ A 207/2009 rendelet 51. cikke (1) bekezdésének a) pontja értelmében.

vele semmilyen kapcsolatban nem álló harmadik fél – általi értékesítése arra utaló valószínűsítő körülményt képez, hogy ezen értékesítést ez utóbbi engedélyével végzik. E tekintetben emlékeztet arra, hogy valamely gyártó cég védjegyének az e védjegy jogosultja által jóváhagyott forgalmazó társaság általi használata elismerhető ez utóbbi engedélyével történő használatként, amennyiben az ilyen jóváhagyás kapcsolatot teremt e két társaság között, aminek előfeltétele, hogy a védjegyjogosult engedélyezi a jóváhagyott márkakereskedő vagy forgalmazó számára a védjegyének használatát. Ezt az értékelést megerősítik a gépjárműpiacon igazoltnak tekintett olyan használatok, amelyek során a gyártó által jóváhagyott forgalmazó vagy márkakereskedőt olyannak tekintik, mint amelynek a részére engedélyezték e gyártó összes modelljének értékesítését. Ugyanez vonatkozik a használt gépjárművek piacára is, ahol általában különbséget tesznek a használt gépjárművek független harmadik felek általi, illetve a márkakereskedők vagy szerződéses forgalmazók általi értékesítések között.

Másrészt, ami a felperes által nyújtott tanúsítási szolgáltatást illeti, amelynek célja a vitatott védjeggyel ellátott használt járművek eredetiségének ellenérték fejében történő igazolása, a Törvényszék emlékeztet arra, hogy egy bizonyos áruk tekintetében lajstromozott védjegynek a jogosult által olyan szolgáltatások tekintetében történő tényleges használata, amelyek közvetlenül kapcsolódnak a már forgalmazott árukhoz, és ezen áruk ügyfélköre szükségleteinek kielégítésére irányulnak, e védjegy „tényleges használatának” minősülhet. A jelen ügyben a tanúsítási szolgáltatás közvetlenül kapcsolódik a vitatott védjeggyel ellátott használt gépjárműveknek a márkakereskedők általi értékesítéséhez, és e gépjárművek vevőköre szükségleteinek kielégítésére irányul, így az ilyen használat e védjegy „tényleges használatának” minősülhet. A Ferrari védjegynek és a vitatott védjegynek az e szolgáltatásra vonatkozó számlákon történő egyidejű használata megfelel a piaci szokásoknak, hiszen a gépjárműveket gyakran egyszerre forgalmazzák a gyártót jelölő védjeggyel és a modellt jelölő második védjeggyel.

Végül a Törvényszék megállapítja, hogy a felperes bizonyította, hogy hallgatólagosan hozzájárult a vitatott védjegy harmadik felek általi, „személygépjárművek” tekintetében történő használatához.

Másodsorban a Törvényszék a vitatott védjegy tényleges használatát vizsgálja az alkatrészek és tartozékok tekintetében, amelyek elsősorban használt alkatrészek. Megjegyzi egyrészt, hogy e használatot a releváns időszakban márkakereskedők és felhatalmazott forgalmazók végezték, másrészt pedig a felperes olyan tanúsítási szolgáltatást kínál, amely magában foglalja a vitatott márkájú használt autók részét képező alkatrészek kereskedelmi származásának ellenőrzését. Ennélfogva a felperes bizonyította, hogy hallgatólagosan hozzájárult ahhoz, hogy harmadik felek a vitatott védjegyet alkatrészek és tartozékok tekintetében használják. Ezenkívül a Törvényszék megállapítja, hogy a fellebbezési tanács nem vette kellőképpen figyelembe azt a tényt, hogy az alkatrészeknek és tartozékoknak jóváhagyott márkakereskedők általi

értékesítése a vitatott védjeggyel konkrétan jelölt eredeti alkatrészekre is kiterjedt. Ezen okok miatt úgy véli, hogy a fellebbezési tanács értékelései hibában szenvednek.

Végül a Törvényszék rámutat arra, hogy a vitatott védjegynek az alkatrészek és tartozékok tekintetében történő használata szintén e védjegy „személygépjárművek” tekintetében történő használatát képezheti. Az áruk valamely kategóriája és az azok összetevőit képező alkatrészek valamely kategóriája tekintetében lajstromozott védjegyet ugyanis úgy kell tekinteni, mint amely tényleges használat tárgyát képezte az e kategóriába tartozó összes áru és az azokat alkotó alkatrészek tekintetében, ha az ilyen használat nem csak ezen áruk némelyike vagy kizárólag az említett áruk némelyikét alkotó alkatrészek vagy tartozékok tekintetében történt, kivéve ha arra lehet következtetni, hogy a fogyasztó azokat azon árukategória önálló alkategóriájaként érzékeli, amelynek tekintetében az érintett védjegyet lajstromozták. A jelen ügyben a fellebbezési tanács azonban nem vizsgálta meg ezeket az elemeket, és nem állapította meg, hogy ezen alkatrészek és tartozékok a személygépjárművekhez képest önálló alkategóriát képeznek, így az előbbiek használatának igazolása az utóbbiak tekintetében nem releváns. Egyrészt a fellebbezési tanács megelégedett annak megállapításával, hogy az alkatrészek és tartozékok, valamint a személygépjárművek között gazdasági értéket illető aránytalanság áll fenn, anélkül hogy figyelembe vette volna azt az ítélkezési gyakorlatot, amely szerint a cél vagy a rendeltetés szempontja alapvető jelentőségű az áruk vagy szolgáltatások alkategóriájának meghatározása szempontjából. Másrészt úgy vélekedett, hogy az érintett közönség nem tekinti úgy, hogy az alkatrészek és tartozékok gyártói rendelkezzenek a gépjárművek gyártására vonatkozó műszaki kapacitásokkal. Márpedig, ahogyan arra a Törvényszék rámutat, nem bizonyított olyan általános szabály megléte, amely szerint a közönség szükségszerűen úgy véli, hogy a gépjárművek, illetve az alkatrészek és tartozékok két különböző gyártótól származnak, hiszen az alkatrészek és tartozékok egy bizonyos részét maguk a gépjárműgyártók gyártják. Ezért a megtámadott határozat e tekintetben szintén hibákat tartalmaz.

2025. július 2-i Ferrari kontra EUIPO – Hesse (TESTAROSSA) ítélet (T-1104/23, [EU:T:2025:660](#))

„Európai uniós védjegy – Megszűnés megállapítása iránti eljárás – Az Európai Uniót megjelölő nemzetközi lajstromozás – TESTAROSSA szóvédjegy – A védjegy tényleges használata – A 2017/2009/EK rendelet 51. cikke (1) bekezdésének a) pontja (jelenleg az (EU) 2017/1001 rendelet 58. cikke (1) bekezdésének a) pontja) – Harmadik felek általi használat – A használat jellege – A védjegyjogosult hallgatólagos engedélye – A tényleges használat igazolása – Motoros szárazföldi járművek kicsinyített modelljei (játékok)”

A kibővített tanácsban eljáró Törvényszék részben hatályon kívül helyezi az EUIPO fellebbezési tanácsának határozatát,¹¹² és határoz a tényleges használat fogalmáról valamely védjegynek az e védjegy jogosultjának hallgatólagos engedélyével harmadik

¹¹² Az EUIPO ötödik fellebbezési tanácsának 2023. augusztus 29-i határozata (R 887/2016-5. sz. ügy).

felek által történő használatával összefüggésben. Többek között tisztázza az Opel ítéletből¹¹³ eredő ítélkezési gyakorlatot, és pontosítja azokat a feltételeket, amelyek mellett valamely védjegy tényleges használata akkor tekinthető igazoltnak, ha a szóban forgó ágazat és piac szokásai bizonyos feltételek mellett lehetővé teszik a lajstromozott védjegy bizonyos gazdasági szereplők általi használatát a szóban forgó áruk leírása céljából.

A felperes Ferrari SpA a jogosultja a többek között gépjárművek kicsinyített modelljei és játékok¹¹⁴ tekintetében bejegyzett, az Európai Uniót megjelölő nemzetközi lajstromozás tárgyát képező TESTAROSSA szóvédjegynek. 2014. november 14-én a beavatkozó fél, Kurt Hesse, kérelmet nyújtott be e nemzetközi védjegy oltalmának megszüntésének megállapítása iránt.¹¹⁵ A törlési osztály részben helyt adott a megszüntés megállapítása iránti kérelemnek, a „motoros szárazföldi járművek kicsinyített modelljei (játékok)” tekintetében pedig elutasította azt.

A beavatkozó fél és a felperes is fellebbezést nyújtott be ezen határozat részleges hatályon kívül helyezése iránt. Az EUIPO fellebbezési tanácsa helyt adott a beavatkozó fél fellebbezésének, és elutasította a felperes fellebbezését, akinek a vitatott védjegyhez fűződő jogai így az összes áru tekintetében megszűntek. A felperes e határozat hatályon kívül helyezése iránt indított keresetet a Törvényszék előtt.

A Törvényszék mindenekelőtt hangsúlyozza, hogy egy játékok tekintetében lajstromozott védjeggyel azonos megjelölésnek kicsinyített autómódelleken való harmadik fél általi elhelyezése csak akkor tiltható meg, ha az sérti vagy sértheti e védjegy funkcióit, amit a kicsinyített gépjárműmodellek piacának jellemzői alapján kell értékelni. Ezt a piacot egyrészt a független játékgyártók – akik a gépjárművek tekintetében lajstromozott védjegyeket pusztán arra utaló jelzésként használják, hogy a kicsinyített modellek a valódi járműmodellek élethű másai –, másrészt az ilyen védjegyek jogosultjai vagy a hozzájuk gazdaságilag, többek között használati engedély útján kapcsolódó vállalkozások által gyártott és forgalmazott kicsinyített járműmodellek egyidejű jelenléte jellemzi. Az érintett közönség tehát hozzá van szokva ahhoz, hogy – a csomagolásukon szereplő információktól függően a személygépjármű-gyártó engedélyével, vagy anélkül – kicsinyített járműmodellekkel találkozik. Így a Törvényszék rámutat arra, hogy valamely harmadik fél használhatja az ilyen védjegyet a védjegyjogosult engedélye nélkül, feltéve, hogy annak a kicsinyített járműmodelleken való használata annak jelzésére szorítkozik az érintett közönség számára, hogy az említett modell a valódi gépjárműmodell élethű mása. Ezzel szemben, ha a védjegy harmadik fél általi használata például az e védjegy jogosultjával kötött licenciamegállapodásra utal, azt annak jelzésként fogják majd fel, hogy ezek az áruk a gépjárműgyártótól vagy olyan vállalkozástól származnak, amely ez utóbbival gazdasági kapcsolatban áll. Ebben az esetben a védjegyjogosult

¹¹³ 2007. január 25-i Adam Opel ítélet (C-48/05, [EU:C:2007:55](#)).

¹¹⁴ A Nizzai Megállapodás szerinti 28. osztályba tartozó áruk.

¹¹⁵ A 207/2009 rendelet 51. cikke (1) bekezdésének a) pontjával összefüggésben értelmezett 158. cikkének (2) bekezdése alapján.

megalapozottan tiltakozhat az ilyen használat ellen, ha arra az engedélye nélkül került sor.

Ami a jelen ügy tárgyát képező konkrét esetet illeti, a Törvényszék megvizsgálja, hogy a védjegy harmadik felek általi használata megfelel-e a védjegy alapvető funkciójának. Megállapítja, hogy a felperes által előterjesztett bizonyítékok többek között kicsinyített modellek különböző katalógusaiból és fényképeiből állnak, amelyeken a vitatott védjegy, harmadik felek védjegyei, de a „Ferrari hivatalos engedélyével rendelkező termék” felirat is szerepel. E tekintetben megállapítja, hogy ezen információk alapján az érintett közönség úgy foghatja fel, hogy e kicsinyített modelleket a felperes engedélyével rendelkező harmadik fél gyártja, még akkor is, ha a vitatott védjegyet harmadik felek védjegyei mellett helyezik el. Ennélfogva a vitatott védjegy ilyen használata megfelel a védjegy alapvető funkciójának, amely abban áll, hogy garantálja a fogyasztók számára az áruk kereskedelmi származását. Az a tény, hogy a vitatott védjeggyel jelölt járművek kicsinyített modelljeit különböző vállalkozások forgalmazzák, és azok minősége és ára eltérő, nem kérdőjelezheti meg e következtetést. Hasonlóképpen nincs különösebb jelentősége annak, hogy a „Ferrari hivatalos engedélyével rendelkező termék” fordulat nem a vitatott védjegyre utal, mivel a Ferrari védjegynek és a vitatott védjegynek a csomagolásokon és katalógusokon való használata közötti kapcsolat megfelel a szóban forgó piaci szokásoknak. A Törvényszék ugyanis megállapítja, hogy a személygépjárművek piacán a gépjárműveket egyszerre forgalmazzák a gyártójukat jelölő elsődleges védjeggyel és az e járművek modelljét jelölő második védjeggyel, és e megállapítások a járművek kicsinyített modelljeinek piaca tekintetében is relevánsak. Egyébiránt az, hogy a vitatott védjegy mellett nem szerepelt a „TM” vagy az „®” szimbólum, nem változtat e védjegy arra való alkalmasságán, hogy betöltse alapvető funkcióját. A fentiekre tekintettel a Törvényszék úgy ítéli meg, hogy a vitatott védjegyet a releváns időszakban az alapvető funkciójának megfelelően használták a kicsinyített gépjárműmodellek tekintetében.

Másodsorban a Törvényszék azt vizsgálja, hogy a vitatott védjegy harmadik felek általi használatára a jogosult engedélyével került-e sor. Megjegyzi, hogy a felperes által benyújtott használati szerződések kivonatai nem tartalmazzák az említett szerződések tárgyát képező védjegyek felsorolását, és így nem teszik lehetővé annak eldöntését, hogy a felperes kifejezetten hozzájárult volna védjegyének e harmadik felek általi használatához. Mindazonáltal hangsúlyozza, hogy a jogosultnak a védjegy harmadik felek általi használatához való hozzájárulása hallgatólagosan következhet az e használatot megelőzően, azzal egyidejűleg vagy azt követően keletkezett körülményekből és bizonyítékokból is, amelyeket az érintett gazdasági ágazatban igazoltak tekintett használatok fényében kell megvizsgálni.

Így először is a Törvényszék rámutat arra, hogy a szóban forgó piac sajátos összefüggésében a vitatott védjegy jogosultjának hallgatólagos hozzájárulása abból a tényből ered, hogy ez utóbbinak tudomása volt védjegyének harmadik felek általi használatáról, és azt nem ellenezte, és úgy véli, hogy a jelen ügyben ez az eset áll fenn.

Másodszor pontosítja, hogy valamely gyártó társaság védjegyének egy másik, a szóban forgó árukat mint az első társaság „hivatalos” engedélyével rendelkező árukat forgalmazó társaság általi használata elismerhető olyan használatként, amelyet e védjegy jogosultjának hozzájárulásával végeztek, amennyiben az ilyen használat kapcsolatot teremt e két társaság között, ami azt feltételezi, hogy ez utóbbi engedélyezte védjegyeinek a szóban forgó társaság általi használatát. Harmadszor úgy véli, hogy a felperes azáltal, hogy a tényleges használat igazolása céljából harmadik felek által a vitatott védjeggyel ellátott autók kicsinyített modelljeinek értékesítésénél kiállított számlákat és megrendelőlapokat mutatott be, implicit módon azt állítja, hogy e használatra az ő engedélyével került sor. Következésképpen a Törvényszék úgy ítéli meg, hogy a felperes hallgatólagosan engedélyezte a vitatott védjegy harmadik felek általi, szóban forgó áruk tekintetében történő használatát.

A fenti megfontolásokra tekintettel a Törvényszék következtetésképpen hatályon kívül helyezi a fellebbezési tanács határozatát abban a részében, amelyben az megállapította a vitatott védjegy oltalmának megszűnését a kicsinyített gépjárműmodellek tekintetében.

3. Együttes védjegy

2019. december 12-i Der Grüne Punkt kontra EUIPO ítélet (C-143/19 P, [EU:C:2019:1076](#))

„Fellebbezés – Európai uniós védjegy – A 207/2009/EK rendelet – 15. és 66. cikk – Egy európai uniós együttes védjegy tényleges használata – A csomagolási hulladékok gyűjtésének és hasznosításának rendszerére vonatkozó védjegy – A védjegy árujegyzékében szereplő áruk csomagolásán történő elhelyezés”

A jelen ítélettel a Bíróság a „tényleges használat” fogalmának egy európai uniós együttes védjegy tekintetében történő alkalmazása során elkövetett téves jogalkalmazás miatt hatályon kívül helyezi a Törvényszék ítéletét.¹¹⁶

A jelen ügyben a felperes, a Der Grüne Punkt lajstromoztatott egy, a csomagolási hulladékok gyűjtésének és hasznosításának rendszerére vonatkozó, körben lévő két nyílát ábrázoló együttes ábrás védjegyet. A védjegy megszűnésének megállapítása iránti kérelemnek az EUIPO részben helyt adott azzal az indokkal, hogy – a csomagolásból álló áruk kivételével – az említett védjegy nem képezte tényleges használat tárgyát az árujegyzékben szereplő valamennyi áru tekintetében.

A Törvényszék elutasította a fellebbező által az EUIPO fellebbezési tanácsának határozatával szemben benyújtott megsemmisítés iránti keresetet.

¹¹⁶ 2018. december 12-i Der Grüne Punkt kontra EUIPO – Halston Properties (Egy körben lévő két nyíl ábrázolása) (T-253/17, [EU:T:2018:909](#)).

Fellebbezésének alátámasztására a fellebbező arra hivatkozik, hogy a Törvényszék tévesen értelmezte a 207/2009 rendelet 15. cikkének (1) bekezdése szerinti „tényleges használat” fogalmát, és nem vette megfelelően figyelembe az említett rendelet 66. cikke szerinti európai uniós együttes védjegyek jellemzőit.

Először is a Bíróság emlékeztet arra, hogy az együttes védjegy alapvető funkciója az, hogy a védjegyjogosult szervezet tagjainak áruait vagy szolgáltatásait más vállalkozások áruitól vagy szolgáltatásaitól megkülönböztesse. Ezért az önálló védjegytől eltérően, az együttes védjegynek nem célja, hogy a fogyasztó számára az árujegyzékében szereplő áruk, illetve szolgáltatások „származásának azonosíthatóságát” jelölje. E tekintetben a Bíróság rámutatott arra, hogy a 207/2009 rendelet 66. cikke egyáltalán nem követeli meg, hogy azok a gyártók, előállítók, szolgáltatók vagy kereskedők, melyek valamely európai uniós együttes védjegy jogosultjának minősülő szervezet tagjai, egyetlen cégcsoport részei legyenek, amely egységes ellenőrzés alatt gyárt árukat vagy nyújt szolgáltatásokat. Egyébiránt a Bíróság megállapítja, hogy az együttes védjegyek – az önálló védjegyekhez hasonlóan – a kereskedelmi forgalomban fordulnak elő. Ahhoz tehát, hogy a használatukat a 207/2009 rendelet 15. cikkének (1) bekezdése értelmében „ténylegesnek” lehessen minősíteni, annak valóban arra kell irányulnia, hogy az érintett vállalkozások az áruik és szolgáltatásaik számára piaci részesedéseket hozzanak létre vagy tartsanak fenn.

Ezt követően a Bíróság arra a következtetésre jut, hogy az együttes védjegy használata akkor történik az alapvető rendeltetésének megfelelően, ha a fogyasztó számára felismerhetővé teszi, hogy az érintett áruk vagy szolgáltatások olyan vállalkozásoktól származnak, amelyek a védjegyjogosult szervezet tagjai, és így megkülönbözteti ezen árukat vagy szolgáltatásokat azon vállalkozások áruitól és szolgáltatásaitól, amelyek nem tagjai e szervezetnek. A jelen ügyben a Bíróság megállapítja, hogy a Törvényszék által tett megállapításokból az következik, hogy az együttes védjegyet az alapvető funkciójának megfelelően használják, tekintettel arra, hogy a vitatott áruk gyártójára vagy forgalmazójára a fellebbező licencszerződési rendszere vonatkozik.

Végül a Bíróság megállapítja, hogy a szóban forgó védjegy tényleges használatának értékelése során vizsgálni kell különösen az érintett gazdasági ágazatban igazoltnak tekintett olyan használatokat, amelyek feladata az, hogy a védjeggyel ellátott áruk vagy szolgáltatások számára megteremtsék és fenntartsák a piaci részesedést, ezen áruk vagy szolgáltatások természetét, a piac jellegzetességeit, valamint a védjegy használatának terjedelmét és gyakoriságát. E tekintetben a Bíróság kimondja, hogy a Törvényszék nem alkalmazta az említett kritériumokat a jelen ügyre. A Bíróság többek között úgy ítéli meg, hogy a Törvényszék feladata megvizsgálni, hogy az érintett védjegynek a jelen esetben megfelelően bizonyított használatát, azaz a csomagolási hulladékok közeli gyűjtőkben való gyűjtéséből és környezettudatos ártalmatlanításából álló rendszerhez csatlakozó vállalkozások áruinak csomagolásán való elhelyezését az érintett gazdasági ágazatokban piaci részesedés megteremtéséhez vagy fenntartásához igazoltnak tekintik-e. A Bíróság szerint nem zárható ki, hogy azon tény, miszerint a gyártó vagy a forgalmazó jelzi a

fogyasztási cikkek csomagolásán, hogy egy ilyen újrahasznosítási rendszerhez csatlakozott, befolyásolhatja a fogyasztók vásárlási döntéseit, és ezáltal hozzájárulhat az ezen árukra vonatkozó piaci részesedések fenntartásához vagy létrehozásához.

A Bíróság, mivel úgy ítéli meg, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot a „tényleges használat” fogalmának alkalmazásakor, hatályon kívül helyezte a megtámadott ítéletet, valamint az EUIPO fellebbezési tanácsának határozatát.

4. Tanúsító védjegy

2019. április 11-i ÖKO-Test Verlag ítélet (C-690/17, [EU:C:2019:317](#))

„Előzetes döntéshozatal – Szellemi tulajdon – Védjegyek – 207/2009/EK rendelet – A 9. cikk (1) bekezdése – 2008/95/EK irányelv – Az 5. cikk (1) és (2) bekezdése – A védjegyoltalom tartalma – Egy vizsgálati tanúsítványból álló önálló védjegy”

Az Öko-Test Verlag vállalkozás különböző árukra vonatkozóan végez teljesítmény- és megfelelési teszteket, és ezek értékelésének eredményeiről tájékoztatja a fogyasztókat. Németországban egy magazint ad ki, amelyben a fogyasztóknak szánt általános információk mellett többek között az említett tesztek eredményeit teszi közzé.

Az ÖKO-Test Verlag 2012 óta egy európai uniós védjegy jogosultja, amely az érintett árut illetően elvégzett teszteredményt bemutató tanúsítványt ábrázoló megjelölésből áll (a továbbiakban: vizsgálati tanúsítvány). Ezenkívül egy ugyanezen vizsgálati tanúsítványból álló nemzeti védjegynek is jogosultja. E védjegyek (a továbbiakban együtt: ÖKO-TEST védjegyek) többek között nyomdaipari termékek, valamint tesztek elvégzéséből és a fogyasztók részére nyújtott tájékoztatásból és tanácsadásból álló szolgáltatások tekintetében lajstromozták.

Az ÖKO-Test Verlag kiválasztja az árukat, amelyeket tesztelni kíván, és azokat az általa meghatározott tudományos paraméterek alapján értékeli, a gyártók beleegyezésének megkérése nélkül. Ezt követően a magazinjában közzéteszi e tesztek eredményeit.

A Dr. Liebe egy fogkrémeket, többek között az „Aminomed” termékcsaládot gyártó és forgalmazó vállalkozás. E termékcsalád különböző fogkrémjei között található az „Aminomed Fluorid-Kamillen-Zahncreme” termék, amelyet 2005-ben vizsgált az ÖKO-Test Verlag, és amely a „sehr gut” („nagyon jó”) minősítést kapta. A Dr. Liebe ugyanebben az évben védjegyhasználati szerződést kötött az ÖKO-Test Verlaggal.

A 2014-ben az ÖKO-Test Verlag tudomást szerzett arról, hogy a Dr. Liebe az ÖKO-TEST védjeggyel ellátott csomagolásban forgalmazza egyik termékét.

Az ÖKO-Test Verlag védjegybitorlás miatt keresetet indított a Dr. Liebével szemben a Landgericht Düsseldorf (düsseldorfi regionális bíróság, Németország) előtt, azzal érvelve,

hogy a Dr. Liebe 2014-ben már nem volt jogosult az ÖKO-TEST védjegyek használatára a 2005-ben kötött védjegyhasználati szerződés alapján, mivel 2008 során egy újabb vizsgálatot tettek közzé, amely új értékelési paramétereket tartalmazott a fogkrémek tekintetében, és egyébiránt a Dr. Liebe terméke nem felelt már meg a 2005-ben vizsgált terméknek, mivel az elnevezése, a leírása és a csomagolása megváltozott.

Az említett bíróság a Dr. Liebét eltiltotta vizsgálati tanúsítványnak az „Aminomed” termékcsaláddal kapcsolatos használatától, valamint az érintett termékek piacról való kivonására, és e termékek megsemmisítésére kötelezte. A Dr. Liebe megsértette az ÖKO-TEST védjegyeket azzal, hogy a vizsgálati tanúsítványt „a fogyasztók részére nyújtott tájékoztatás és tanácsadás” szolgáltatásokkal kapcsolatban használta, amelyek tekintetében az említett védjegyeket lajstromozták.

A Dr. Liebe az említett ítélettel szemben fellebbezést nyújtott be a kérdést előterjesztő bírósághoz, az Oberlandesgericht Düsseldorfhoz (düsseldorfi tartományi legfelsőbb bíróság, Németország; a továbbiakban: kérdést előterjesztő bíróság). Az ÖKO-Test Verlag csatlakozó fellebbezést nyújtott be, kérve az elsőfokú bíróság határozatának kiterjesztését bizonyos, az ÖKO-TEST védjegyekkel megegyező, azonban védjegyként nem lajstromozott szó- és ábrás megjelölések Dr. Liebe általi használatára.

A kérdést előterjesztő bíróság álláspontja szerint az első fokon eljáró bíróság jogosan találta úgy, hogy a védjegyhasználati szerződés 2014 előtt megszűnt. E bíróság ebből azt a következtetést vonta le, hogy a Dr. Liebe a gazdasági tevékenysége körében az ÖKO-Test Verlag engedélye nélkül használ az ÖKO-TEST védjegyekkel azonos vagy azokhoz hasonló megjelölést. Kétséges viszont, hogy az ÖKO-Test Verlag hivatkozhat-e a 207/2009 rendelet 9. cikke (1) bekezdésének a) vagy b) pontjában, valamint a 2008/95 irányelv 5. cikkének (1) bekezdésében meghatározott kizárólagos jogára a Dr. Liebével szemben. Az ÖKO-TEST védjegyekkel azonos vagy azokhoz hasonló megjelölést ugyanis a Dr. Liebe olyan árukon helyezte el, amelyek nem azonosak azon árukkal, amelyek tekintetében az ÖKO-TEST védjegyeket lajstromozták, és nem is hasonlóak azokhoz. Lehetne egyébiránt úgy tekinteni, hogy e megjelölést nem „védjegyként” használta.

Az említett bíróság ennél fogva kétségeket támaszt az elsőfokú bíróság által követett megközelítést illetően, amely az ÖKO-TEST védjegyekkel azonos, vagy azokhoz hasonló megjelölés Dr. Liebe általi használatát egyenértékűnek tekintette az azon szolgáltatások vonatkozásában való használattal, amelyekre e védjegyeket lajstromozták. E bíróság továbbá a 207/2009 rendelet 9. cikke (1) bekezdése c) pontjának és a 2008/95 rendelet 5. cikke (2) bekezdésének terjedelméről kérdezi a Bíróságot.

E körülmények között a kérdést előterjesztő bíróság felfüggesztette az eljárást, és előzetes döntéshozatal céljából több kérdést terjesztette a Bíróság elé.

Elsőként a Bíróság emlékeztet arra, hogy a 207/2009 rendelet 9. cikke (1) bekezdésének a) és b) pontját, valamint a 2008/95 irányelv 5. cikke (1) bekezdésének a) és b) pontját úgy kell értelmezni, hogy azok nem teszik lehetővé egy vizsgálati tanúsítványból álló önálló védjegy jogosultja számára, hogy fellépjen az e védjeggyel azonos vagy ahhoz

hasznoló megjelölés harmadik fél által olyan árukon történő használata ellen, amelyek az említett védjegy árujegyzékében szereplő árukkal, illetve szolgáltatásokkal nem azonosak, és azokhoz nem hasonlók.

E tekintetben először is rámutat arra, hogy a 207/2009 rendelet 9. cikke (1) bekezdésének a) pontja, valamint a 2008/95 irányelv 5. cikke (1) bekezdésének a) pontja az úgynevezett „kettős azonosság” esetére vonatkozik, amelyben a védjeggyel azonos megjelölés harmadik fél általi használatára a védjegy árujegyzékében szereplő árukkal, illetve szolgáltatásokkal azonos áruk vagy szolgáltatások tekintetében kerül sor. Az „árukkal, illetve szolgáltatásokkal kapcsolatban” kifejezés viszont főszabály szerint nem vonatkozik a védjegyjogosult áruira vagy szolgáltatásaira, amelyek a 207/2009 rendelet 9. cikke (1) bekezdésének a) pontja, illetve a 2008/95 irányelv 5. cikke (1) bekezdésének a) pontja szerinti, „a védjegy árujegyzékében szereplő” kifejezés alá tartoznak. Az említett rendelkezések hatálya alá tartozhat azonban kivételesen az az eset, amikor a megjelölést a harmadik fél a védjegyjogosult áruinak azonosítására használja, és ezen áruk maguk képezik az e harmadik fél által nyújtott szolgáltatások tárgyát. Ebben az esetben ugyanis a megjelölést az e szolgáltatások tárgyát képező áruk származásának azonosítására használják, és a védjeggyel jelölt áruk és az említett szolgáltatások között speciális és elválaszthatatlan kapcsolat áll fenn.

Másodszor a Bíróság hangsúlyozza, hogy a 207/2009 rendelet 9. cikke (1) bekezdésének b) pontjából és a 2008/95 irányelv 5. cikke (1) bekezdésének b) pontjából – amelyek a védjegy jogosultjának védelmet biztosítanak a védjeggyel azonos, vagy ahhoz hasonló, olyan megjelölések harmadik fél általi használatára ellen, amelyeket a fogyasztók a védjeggyel összetéveszthetnek – következik, hogy a védjegyjogosult számára biztosított ezen védelem azokra az esetekre korlátozódik, ahol nem csupán a harmadik fél által használt megjelölés és a védjegy között áll fenn azonosság, hanem az egyfelől e megjelöléssel jelölt áruk, illetve szolgáltatások, és másfelől a védjeggyel jelölt áruk, illetve szolgáltatások között is. A 207/2009 rendelet 9. cikke (1) bekezdésének a) pontjában és a 2008/95 irányelv 5. cikke (1) bekezdésének a) pontjában szereplő „árukkal, illetve szolgáltatásokkal kapcsolatban” kifejezéshez hasonlóan az említett (1) bekezdés b) pontjában szereplő „a megjelölés árujegyzékében szereplő áruk, illetve szolgáltatások” kifejezés főszabály szerint a harmadik személy által értékesített árukra vagy nyújtott szolgáltatásokra vonatkozik. A harmadik fél áruai, illetve szolgáltatásai és a védjegy árujegyzékben szereplő áruk, illetve szolgáltatások közötti hasonlóság hiányában az e rendelkezések által biztosított védelem nem alkalmazandó.

Másodszorban a Bíróság pontosítja, hogy a 207/2009 rendelet 9. cikke (1) bekezdésének c) pontját, valamint a 2008/95 irányelv 5. cikkének (2) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azok lehetővé teszik egy jóhírnevet élvező, vizsgálati tanúsítványból álló önálló védjegy jogosultja számára, hogy fellépjen egy, e védjeggyel azonos vagy ahhoz hasonló megjelölés harmadik fél által olyan árukon történő elhelyezése ellen, amelyek se nem azonosak, se nem hasonlóak az említett védjegy árujegyzékében szereplő árukkal és szolgáltatásokkal, amennyiben bizonyítást nyert, hogy ezen elhelyezéssel a harmadik fél

tisztességtelenül kihasználja e védjegy megkülönböztető képességét vagy jóhírnevét, vagy sérti e megkülönböztető képességet vagy jóhírnevet, és az említett harmadik fél ebben az esetben nem bizonyította az ilyen elhelyezést e rendelkezések értelmében alátámasztó „alapos ok” fennállását. Az említett rendelkezések meghatározzák a jóhírnévvel rendelkező védjegyek jogosultjai számára biztosított védelem terjedelmét. E rendelkezések lehetővé teszik e jogosultak számára, hogy megtiltsák, hogy harmadik felek az engedélyük és alapos ok nélkül gazdasági tevékenységük körében használjanak a védjegyükkel azonos vagy ahhoz hasonló megjelölést – akár az e védjegyek lajstromozott árujegyzékében szereplőkhöz hasonló, akár az azokhoz nem hasonló áruk és szolgáltatások tekintetében –, amennyiben a megjelölés alapos ok nélkül történő használata sérti vagy tisztességtelenül kihasználja e védjegyek megkülönböztető képességét vagy jóhírnevét. E jog gyakorlása nem feltételezi, hogy az érintett közönség tudatában fennáll az összetévesztés veszélye. Márpedig a kérdést előterjesztő bíróság feladata annak vizsgálata, hogy azon tény, miszerint a Dr. Liebe az ÖKO-TEST védjegyekkel azonos vagy azokhoz hasonló megjelölést helyez el a termékein, lehetővé teszi a Dr. Liebe számára, hogy tisztességtelenül kihasználja e védjegyek megkülönböztető képességét vagy jóhírnevét, vagy sérti e megkülönböztető képességet vagy jóhírnevet. Amennyiben e bíróság úgy találná, hogy ez a helyzet áll fenn, meg kell vizsgálnia, hogy a Dr. Liebe e megjelölésnek a termékein való elhelyezését illetően a jelen esetben bizonyította-e a 207/2009 rendelet 9. cikke (1) bekezdésének c) pontja, valamint a 2008/95 irányelv 5. cikkének (2) bekezdése szerinti „alapos ok” fennállását. Ez utóbbi esetben ugyanis meg kell állapítani, hogy az ÖKO-Test Verlag nem tilthatja meg az említett rendelkezések alapján e használatot.

AZ EURÓPAI UNIÓ
BÍRÓSÁGA

Kutatási és Dokumentációs Igazgatóság

2026. január